EVRİM TEORİSİ'NİN IRKÇI YÜZÜ

DARWIN'İN TÜRK DÜŞMANLIĞI

HARUN YAHYA

Bu çalışmada kullanılan ayetler Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

ISBN 975-7986-78-X

KÜLTÜR YAYINCILIK

Baskı: Şan Ofset
Taşocağı Caddesi, Eryılmaz İş Merkezi No: 15/B
Çağlayan - İstanbul
Tel: (0 212) 233 05 88

www.harunyahya.org - www.harunyahya.com
www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

OKUYUCUYA

• Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

• Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

• Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

• Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

• Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

• Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR VE ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanısıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki Peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimizin de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini tüm dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya kadar dünyanın pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslübun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

GİRİŞ

Siyasi tarihe baktığımızda, farklı ideolojilerin zaman zaman kendilerine sözde "bilimsel" dayanaklar aramaya çalıştıklarını görürüz. İddialı siyasi teorilerle ortaya çıkan ideologlar, ortaya attıkları iddiaların "bilimsel" olduğunu öne sürmüş ve bu imajla birlikte kendilerine inanılırlık ya da meşruiyet sağlamaya çalışmışlardır. Örneğin Karl Marx ve Friedrich Engels, komünist ideolojiyi geliştirirken, tamamen "bilimsel" bir teori ortaya attıklarını öne sürmüşlerdir. Bu nedenle de komünistler, kendi ideolojilerine "bilimsel sosyalizm" demeyi tercih ederler.

Elbette kendisini "bilimsel" ilan eden tek ideoloji komünizm değildir. Aynı şekilde ırkçılık ve faşizm de "bilimsellik" iddasıyla ortaya çıkmıştır. Hitler, Alman ırkının diğer tüm ırklardan üstün olduğu iddiasına dayanan ideolojisini, Almanların ve diğer ırkların kafataslarını ya da benzeri fiziksel yapılarını ölçerek sözde biyolojik yönden ispatlamaya çalışmıştır. Benzeri bilimsellik iddiaları, başka ırkçı ideologlar tarafından da tekrarlanmıştır.

Bunlar siyasi tarihin bilinen örnekleridir. Ancak biz bu kitapçıkta bunlar kadar ünlü olmayan, fakat aslında büyük önem taşıyan, özellikle de Türk Milleti'ni yakından ilgilendiren başka bir örneği inceleyeceğiz. İnceleyeceğimiz ideoloji, **"Türk Düşmanlığı"**dır. Bu kavram, kimi zaman bir tür ideoloji kimi zaman da en azından siyasi bir tavır olarak son birkaç yüzyıldır Batı dünyasında etkilidir.

Türk düşmanlığı, önce Osmanlı'nın duraklama devirlerinde "Türkler Avrupa'dan silinip atılmalıdır" diyen Avrupalı devlet adamları ile başlamış, ardından Osmanlı'nın parçalanmasını hedefleyen 19. yüzyıl emperyalizminin temel düşüncelerinden birini oluşturmuştur. Kendilerini sözde **"ileri ve medeni milletler"** olarak gören kimi Avrupalılar, Türk Milleti'ni ve medeniyetini olabilecek en uzak coğrafyaya kadar sürülmesi gereken güya **"geri ve ilkel"** bir unsur olarak görmüşlerdir. Özellikle 19. yüzyılın sonunda ve 20. yüzyılın ilk çeyreğinde bu Türk düşmanı fikirler Avrupa başkentlerinde büyük etki uyandırmıştır. Ord. Prof. Enver Ziya Karal'ın yazdığına göre, o dönemde Avrupalılar arasında yaygın olan bu düşüncenin özeti şudur:

"Türkler sarı ırktandır. Turan kökenlidir. Göçebe ve zalim bir güruhtur. Her çeşit değişikliğe ve ilerleme fikrine düşmandır." [1]

Bu fikrin tarihin eski bir döneminde kalmış bir yaklaşım olduğunu düşünmek ise büyük bir yanılgı olur. Çünkü Türk düşmanlığı bugün de hala bazı Batılı çevrelerde son derece canlıdır. Başta Almanya olmak üzere Batılı ülkelerdeki Türk azınlıklara karşı şiddet eylemleri düzenleyen, savunmasız Türk soydaşlarımızı acımasızca katleden **neo-Naziler** ve benzeri faşist gruplar, Türk düşmanlığını bir ideoloji olarak benimsemişlerdir. Avrupa ülkelerinin çeşitli uluslararası siyasi platformlarda Türkiye aleyhinde sergiledikleri ön yargıların kökeninde de, 19. yüzyıldan miras olan Türk düşmanlığının kalıntıları yatmaktadır.

Kısacası, Türk düşmanlığı bir ideoloji olarak hala vardır ve canlıdır.

Bu noktada konunun ilginç bir yönüne dikkat etmemiz gerekir. Başta, farklı ideolojilerin kendilerine sözde "bilimsel" bir görüntü vermeye çalıştıklarından söz etmiştik. Acaba aynı durum Türk düşmanlığı için de geçerli midir? Bu fikrin gerisinde de ona "bilimsellik" boyası katan bir etken var mıdır?

İlerleyen sayfalarda bu sorunun cevabını inceleyeceğiz. Ve çoğu kimsenin şimdiye dek fark etmediği, ama gerçekte çok önemli olan bir bağlantıyı ortaya çıkaracağız. Bu, **Darwinizm ile Türk düşmanlığı arasındaki bağlantıdır...**

Evrim teorisinin kurucusu olan Darwin, Türk Milleti'ni **"yarı maymun aşağı bir ırk"** olarak tanımlayan ve yok edilmesi gerektiğini savunan fanatik bir Türk düşmanıdır. Dahası, ortaya attığı teori ile de Türk düşmanlığına sözde "bilimsel" dayanak kazandırmıştır. Günümüzün neo-Nazileri, hala Darwin'in Türk Milleti hakkındaki hezeyanlarından kuvvet bulmaktadırlar.

SÖMÜRGECİLİĞİN MANTIĞI VE SOSYAL DARWINİZM

Emperyalizm ya da bir başka deyimle sömürgecilik, modern tarihte coğrafi keşiflerle birlikte başladı. 15. ve 16. yüzyılda birtakım Avrupalılar, elde ettikleri askeri teknoloji ile birlikte başka kıtalara yayılmaya başladılar. Güçlü donanmalar, etkili ateşli silahlar ve disiplinli ordular kullanarak, dünyanın uzak bölgelerini ele geçirdiler ve bu bölgeleri kelimenin gerçek anlamıyla "sömürmeye" başladılar.

İlk sömürgeciler Portekizliler ve İspanyollar'dı. Özellikle Kristof Kolomb'un Amerika'yı keşfinden sonra, bu iki ülke modern dünyanın ilk sömürge imparatorlukları olarak tarih sahnesine çıktılar. Amerika kıtasının güneyini kısa bir süre içinde sömürgeleştirdiler. Burada yaşayan ve temelde barışçı bir tabiata sahip olan yerlileri köleleştirdiler. Zorla çalıştırdıkları bu insanları Amerika kıtasının tüm altın ve gümüş zenginliklerini yağmalamak için kullandılar.

İspanya ve Portekiz'i diğer Avrupa ülkeleri izledi. 17. yüzyılda Hollanda güçlü bir sömürge ülkesi olarak rekabete katıldı. Hollanda'yı İngiltere izledi. Bu iki yeni sömürgeci güç de, hem Amerika kıtasına hem de Uzakdoğu'ya el attı. 18. yüzyıla gelindiğinde İngiltere dünyanın en büyük sömürge imparatorluğu haline geldi. Fransa ve Belçika da çok geçmeden yarışa katıldı. 19. yüzyıla gelindiğinde, Amerika kıtasının büyük bölümü, Afrika'nın neredeyse tamamı ve Uzakdoğu'nun çok sayıda ülkesi bu Avrupa devletlerinden birinin sömürgesi durumundaydı. Bu ülkeler, sömürgeciler tarafından atanan "Genel Vali"lerce yönetiliyordu. Sömürge ülkelerinde yer alan bu yönetimler, bu ülkelerin halkının yeterince verimli olarak çalıştırılmasına ve doğal kaynaklarının yine yeterince verimli olarak Avrupa'ya aktarılmasına özen gösteriyorlardı. Bu nedenle 19. yüzyıl, adeta bir "sömürgecilik yüzyılı"ydı. Hatta yakın tarihle ilgilenen çoğu otoritenin kabul ettiği gibi, I. Dünya Savaşı da bu sömürgelerin paylaşılması kavgasından doğdu.

Sömürgecilik ekonomik ve siyasi bir sistemdi ve bu yöndeki çıkarlar için kullanılıyordu. Ama bir de bu sistemin "kültür" yönü vardı.

Bunu şöyle açıklayabiliriz: Sömürgeci ülkeler, az önce belirttiğimiz gibi, açıkça yağmacılık yapıyorlardı. Hiçbir hak sahibi olmadıkları bir ülkeyi zorla ele geçiriyorlar, sonra bu ülkedeki insanları baskı altına alıyorlar ve ülkenin kaynaklarına el koyuyorlardı. Ama elbette bu sömürgeci ülkeler kendilerinin "yağmacı" olarak görülmesini ve tarihe öyle yazılmasını istemiyorlardı. Bu nedenle yaptıkları işi bir şekilde meşru ve haklı göstermeye çalıştılar. Kendilerini haklı gibi gösterecek birtakım açıklamalar aradılar.

Peki bu açıklama ne olabilirdi? Bir ülkeyi ve milleti köleleştirmeye ne gibi bir kılıf bulunabilirdi?

Sömürgeciler, bu cevabı aslında ilk günden buldular. Yaptıkları işi meşru gibi gösterecek bir kılıf bulmanın tek yolu, hedef aldıkları insanları "ilkel insanlar", hatta "hayvanımsı canlılar" gibi gösterebilmekti. Eğer bu düşünce kabul ettirilirse, kendilerinin

de "ileri insanlar" olarak bu sözde "geri" toplumları gütmeleri son derece makul bir hareket olacaktı.

Sömürgeciliğe meşruiyet sağlamak için kullanılacak olan bu mantık, sömürgeciliğin henüz doğuş aşamasında, yani Kolomb'un Amerika yolculuğunda ortaya atıldı. İddiaya göre, Amerikalı yerliler gerçek birer insan değil, gelişmiş bir hayvan türüydüler.

Bu iddia, ilk kez Kristof Kolomb ve adamları tarafından ortaya atılmış, sonra da Güney Amerika'nın kolonileştirilmesi işini üstlenen İspanyol sömürgeciler tarafından savunulmuştu. Aslında altın, şöhret ve toprak peşinde koşan bu yağmacılara karşı, Katolik Kilisesi tavır koymuştu. Bunun en ünlü örneği, Chiapas piskoposu Bartolome de Las Casas'ın, Kolomb ile birlikte Yeni Dünya'ya ayak basan kolonicilerin "yerliler bir tür hayvandır" iddiasına karşılık, yerlilerin "gerçek birer insan" olduğunu savunmasıydı. Bu nedenle Las Casas "yerlilerin havarisi" olarak anılmaya başlamıştı. Daha sonra, 1537'de, Papa III. Paul de, yayınladığı *Sublimis Deus* adlı fermanında sömürgeci vahşetini lanetlemiş, Kızılderililer'in gerçek insanlar (veros homines) olduklarını, onları köle düzeyine indirgemek küstahlığını gösterenlere, iman sahibi olma yeteneğine haiz insanlar olduklarını ilan etmişti.[2]

Bu gibi itirazlardan dolayı, sömürgecilerin, yerlileri "bir tür hayvan" sayan iddiası uzun bir süre tartışmalı olarak kaldı. Sömürgeciler kendi tezlerini savunmakta ısrarlıydılar, ama tüm insanlar Allah'ın eşit olarak yarattığı ve herkesin tek bir atadan, Hz. Adem'den geldigi gerçeğini kabul eden Kilise'nin etkisi Avrupa'da bir süre daha devam etti. Ancak Avrupa toplumlarının giderek dinden daha fazla uzaklaşması ve materyalist dünya görüşüne giderek daha fazla kapılması, dengeyi sömürgeciler lehinde değiştirecekti.

19. Yüzyıl: Sömürgeciliğin Zirvesi

19. yüzyıl, siyasi anlamda bir sömürgecilik yüzyılı olarak da tanımlanabilir. Çünkü bu dönemde sömürgeci ülkeler tarih boyunca ulaşamadıkları kadar geniş topraklara yayılmışlardır. Özellikle İngiltere ve Fransa, Afrika'dan Hindiçini'ne kadar uzanan dev bir coğrafyaya hakim olmuştur.

19. yüzyıl, bu siyasi tablonun yanında, felsefi anlamda da çok önemli bir akımın yine zirvesi olmuştur. Bu akım, materyalizmdir. Avrupa'da Hıristiyan kültürüne karşı asırlardır yürütülen savaş bu yüzyılda galip gelmiş ve Allah'ın varlığını inkar edip sadece maddeyi mutlak varlık sayan materyalizm, kültür ve bilim dünyasına tamamen egemen olmuştur.

İşin ilginç tarafı ise, 19. yüzyılın farklı gibi gözüken bu iki özelliğinin, yani sömürgeciliğin ve materyalizmin aslında birbiri ile yakından ilişkili olmasıdır. Avrupa'nın uyguladığı siyasi strateji olan sömürgecilik, felsefi dayanağını da materyalizmde bulmuştur.

İlerleyen sayfalarda bunun detaylarını inceleyeceğiz. Ama öncelikle bu ilişkinin temel mantığını açıklamakta yarar var. Sömürgeciliğin tarihteki gelişiminden söz ederken, bu sistemin birtakım meşruiyet arayışları içinde olduğunu da belirtmiştik. Bunun nedeni, sömürgeciliğin gayri ahlaki bir sistem olmasıdır. Birtakım insanların haklarının yenmesine, adaletsizliğe, baskı ve zulme dayalı bir sistemdir ve insanlığa doğruyu, dürüstlüğü, adaleti, barış ve kardeşliği emreden ahlaki kıstaslarla açıkça çelişir. Bu ahlaki kıstasların kaynağı ise dindir. Çünkü ancak din insanlara, adaletin, dürüstlüğün, doğruluğun kutsal olduğunu öğretir ve yine ancak din insanları bu ahlaki kıstaslar için, kendi çıkarlarından gerektiğinde feragat etmeyi emreder.

Bu bizlere, sömürgeci anlayışla dinin getirdiği ahlak anlayışı arasında büyük bir çelişki olduğunu göstermektedir. Kolomb ve diğer İspanyol sömürgecilerle Kilise arasındaki çatışma, bu kuralın Avrupa tarihindeki bir ifadesi olmuştur.

Ancak az önce belirttiğimiz gibi, Avrupa giderek artan bir süreçle dinden uzaklaşmış ve dinin karşısında yer alan materyalizm, 19. yüzyılda zirveye çıkmıştır. Bu nedenle de 19. yüzyıl, Avrupa açısından sömürgeciliğin gelişebileceği ideal bir kültürel ortam olmuştur. Tüm insanların Allah'ın yarattığı eşit varlıklar oldukları ve birbirlerine karşı da yine Allah'in bildirdiği ahlaki kurallara göre davranmaları gerektiği reddedilince, sömürgeciliğin önündeki kültürel "engeller" ortadan kalkmıştır.

Bu kültürel "engel", herşeyden önce tüm insanların Allah'ın yarattığı eşit kullar olduğu inancıdır. Avrupalı toplumlar bu gerçekten uzaklaştıkça, insan ırklarının birbirlerinden çok temel bazı farklılıklara sahip olduklarına, bazılarının (yani kendilerinin) "ileri", bazılarının ise "geri" olduklarına inanır hale gelmişlerdir. Yaratılış gerçeğinin reddedilmesi, ırkçılığın doğmasına neden olmuştur.

Amerikalı bilim adamı James Ferguson, *New Scientist* dergisinde yazdığı "Irkçılığın Laboratuvarı" başlıklı makalede, ırkçılığın yükselişinin yaratılışın reddedilmesiyle olan bağlantısını şöyle açıklar:

19. yüzyıl Avrupa'sında gelişen sosyal bilimler, ırk kavramıyla fazlaca içiçe girmişti... Gelişen yeni antropoloji, insanın kökeni hakkındaki iki zıt düşünce ekolünün savaş meydanı haline geldi. Bunların daha eski ve köklü olanı, "monogenizm"di (tek kökenlilik). Monogenizm, tüm insanoğlunun, renk ve özellik farkı olmadan, doğrudan Adem'in soyundan geldiği ve Tanrı'nın tek bir fiili ile yaratıldığı inancına dayanıyordu. Monogenizm Kilise tarafından savunuluyordu ve 18. yüzyıla kadar da çok yaygın bir kabul görüyordu. Ancak bu dönemde "poligenizm" (çok kökenlilik) olarak bilinen ve dini otoriteye karşı koymaktan doğan rakip bir teori gelişti. Poligenizm, farklı insan ırklarının farklı kökenleri olduğunu savunuyordu.[3]

"Farklı insan ırklarının farklı kökenleri olduğu" iddiasının sözde bilimsel temeli ise evrim teorisiydi.

Evrim ve Irklar

Eski çağlardan beri materyalist felsefeciler tarafından savunulan evrim fikri, Avrupa'nın gündemine 18. yüzyılın sonlarında girdi. Jean B. Lamarck, Georges de Buffon ve Erasmus Darwin (Charles Darwin'in dedesi) gibi isimler tarafından ortaya atılan evrim teorisini en kapsamlı olarak ortaya koyan kişi ise Charles Darwin oldu. Darwin, o zamana kadar biyoloji biliminde yaygın kabul gören "canlı türlerini Allah ayrı ayrı yaratmıştır" şeklindeki açıklamayı reddetti ve tüm türlerin rastlantılar sonucunda birbirlerinden evrimleştiklerini öne sürdü. Darwin'in iddiasına göre balıkların atası solucanlar, kuşların atası sürüngenler ve insanların atası da maymun benzeri canlılardı.

Bilimsel bulgulara değil, hayal gücüne dayanan bu teori kısa sürede çok sayıda taraftar kazandı. Bu taraftarların ortak özelliği ise, bilimsel kaygılarla değil, ideolojik ön yargılarla hareket etmeleriydi. Çünkü Darwin, canlıların ve insanoğlunu Allah'ın yarattığı reddetmekle, her türlü ateist dünya görüşüne zemin hazırlamış oluyordu. Bu nedenle biyoloji bilimi ile hiçbir ilgileri olmayan birtakım insanlar Darwin'in en hararetli savunucuları haline geldiler. Örneğin komünizmin kurucusu olan Karl Marx, kendi deyimiyle Darwin'in "ateşli bir hayranı" idi.

Evrim teorisi genel olarak materyalist dünya görüşünü desteklerken, bir yandan da özellikle sömürgeciliğe zemin hazırlayan bir boyut içeriyordu. Çünkü evrim teorisini ortaya atanlar ve savunanlar, başta Charles Darwin olmak üzere, insan ırklarının bazılarının evrim sürecinde daha "ileri" olduklarını öne sürüyorlardı. Darwin insanın kökeni konusuna, 1859'da yayınlanan ünlü kitabı *Türlerin Kökeni*'nde pek az değinmişti. Ama bu kitaba koyduğu alt başlık bile, onun insanlığa ırkçı bir açıdan baktığını gösteriyordu: *"Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon ve Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla".*

Darwin, söz konusu "kayırılmış ırklar" kavramıyla Avrupalı beyaz ırkları kastettiğini ve diğer ırkları da "yarı-maymun ilkel canlılar" olarak gördüğünü ise, 1871 yılında yayınlanan *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında açıkça ifade etti. Darwin bu kitabında insanın maymunlarla ortak bir ataya sahip olduğunu, ancak insan ırklarının farklı evrimsel süreçler izlediğini öne sürüyordu. Darwin'e göre bazı ırklar evrimde çok ileri gitmişken, bazıları hala maymunlara yakın bir seviyedeydiler. Darwin'in "ileri ırklar" olarak saydıkları ise, elbette Avrupalı "Beyaz Adam"dı. Ona göre Beyaz Adam, fiziksel ve zihinsel yönden diğer ırklardan çok ileriydi. Bu farklılığa olan inancını *"farklı ırkların zihinsel özellikleri birbirinden çok farklıdır; bu hem duygusal hem de entellektüel yeteneklerinde kendisini açıkça belli eder"* diyerek ifade ediyordu.[4]

Benjamin Farrington *Darwin Gerçekte Ne Dedi? (What Darwin Really Said?)* adlı kitabında Darwin'in bu ırkçı görüşlerini vurgular ve Darwin'in İnsanın Türeyişi adlı kitabında "insan ırklarının eşit olmadıkları" konusunda çok uzun açıklamalar yaptığını belirtir.[5]

Ancak Darwin'in bu konudaki görüşlerinin en önemli yönü, "geri kalmış ırklar"a ne olması gerektiği yönündeki yorumlarıydı. Eğer bir insan bazı ırkların diğerinden daha

"ileri" oldukları gibi bir fikre kapılmış olsa bile, buradan "ileri" ırkların "geri" kalanlara yardım etmesi, onların gelişimine katkıda bulunması gerektiği gibi insancıl bir sonuç da çıkarabilirdi. Ama Darwin böyle düşünmüyordu. Aksine, "ileri" ırkların "geri" ırkları köleleştirmeleri, hatta yok etmeleri gerektiğini savunuyordu. *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında şöyle yazmıştı:

Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da... kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek..[6]

Darwin bu ilginç sonuca "yaşam mücadelesi" kavramıyla varmıştı. Darwin bu kavramı öncelikle doğaya atfetmişti. Doğada canlılar arasında kıyasıya bir yaşam mücadelesi olduğunu, her bireyin sadece kendi çıkarları ve yaşamı için çabaladığını ve diğerleriyle savaştığını iddia etmişti. Darwin'in iddiasına göre bu yaşam mücadelesi içinde zayıf bireyler elenirken, güçlü ve uygun yapıya sahip bireyler de seçilip hayatta kalıyorlardı. Oysa ilerleyen dönemde doğada yapılan gözlemler bu iddianın doğru olmadığını, canlılar arasında son derece güçlü dayanışma mekanizmaları bulunduğunu, hatta çoğu canlının içinde bulunduğu grup için kendisini bile bile feda ettiğini ortaya çıkaracaktı.[7]

Ancak Darwin "yaşam mücadelesi"nin evrensel bir kanun olduğuna inandırmıştı kendisini. Sonra da, doğadaki canlılar için yazdığı bu senaryoyu aynen insan toplumlarına atfetmişti. İnsan ırklarının kıyasıya bir yaşam mücadelesi sürdürdüklerini düşünmüştü. Dahası, bu mücadelenin evrimsel gelişme için gerekli olduğunu, yani bazı insan ırklarının yok edilmesinin insanlığın gelişmesini sağlayacak bir süreç sayıldığını savunmuştu.

Evrim teorisinin insan toplumlarına uygulanmasıyla ortaya çıkan bu ırkçı görüş "Sosyal Darwinizm" olarak bilindi. 19. yüzyıldaki bütün ırkçı düşünceler de Sosyal Darwinizm'den ilham aldılar. Bu ırkçıların başında ise, tahmin edilebileceği gibi "Beyaz Adam'ın üstünlüğü"nü savunan sömürgeciler geliyordu. Sömürgecilik, Kristof Kolomb döneminden beridir ortaya atıp da bir türlü "bilimsel" bir açıklamayla destekleyemediği "yerliler bir tür havyandır" iddiasına ilk kez bilimsel görünümlü bir dayanak sağlamış oluyordu. Bu nedenle Darwin'in teorisi, sömürgeciliğe taraftar olan çevrelerden kısa sürede büyük bir destek gördü. Hintli antropolog Vidyarthi, bunu şöyle açıklar:

Darwin'in ortaya attığı 'en güçlülerin hayatta kalması' düşüncesi, insanoğlunun kültürel bir evrim sürecinden geçtiğine ve en üst kademenin Beyaz Adam'ın medeniyeti olduğuna inanan sosyal bilimciler tarafından coşkuyla karşılandı. Bunun bir sonucu olarak, 19. yüzyılın ikinci yarısındaki Batılı bilim adamlarının çok büyük bir kısmı ırkçılığı şiddetle benimsediler.[8]

Sosyal Darwinizm ve Sömürgecilik

Evrim teorisinin günümüzdeki en önde gelen savunucularından biri olan Harvard Üniversitesi paleontoloğu Prof. Stephen Jay Gould, Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabı hakkında şöyle der: *"Bundan sonra kölelik, sömürgecilik, ırksal farklılıklar, sınıf yapıları ve cinsiyetin rolü ile ilgili argümanlar artık özellikle bilim adı altında yürütülecektir."*[9] Gould'un sözleri doğrudur. Gerçekten de saydığı bu kavramlar, Darwinizm'in ortaya çıkmasından sonra "Sosyal Darwinizm" adı altında bilimsel bir görünüme bürünmüştür.

İşgal, sömürü, baskı ve zulüm elbette her zaman insanlık tarihinin bir parçası olmuştu. Ancak evrimcilerin kendilerinin de itiraf ettiği gibi, Darwin'in ortaya attığı teori sayesinde, bu gayri ahlaki eylemlerin dayandırılabileceği ve meşru gibi gösterilebileceği bir gerekçe bulunmuştu artık. Bu teorinin temelinde yatan "güçlü olanın hayatta kalması" mantığıyla, Darwin'in ardından ortaya çıkan ırkçı öğretiler bağdaştırılınca, ortaya sömürgeciliğin ve diğer her türlü baskıcı sistemin meşrulaştırılabileceği bir formül çıkmıştı.

Darwin, ortaya attığı biyolojik evrim prensiplerinin insan topluluğuna da uygulanması gerektiğini ön görmüştü. Örneğin 1869'da H. Thiel'e yazdığı bir mektupta şöyle diyordu:

*Benim türlerin değişimi hakkında kullandığım bakış açısına **benzer fikirlerin ahlaki ve sosyal sorunlar üzerine uygulandığını** görüyorum ve bu konuyla oldukça fazla ilgilendiğime inanmalısın. Önceleri kendi görüşlerimin bu kadar farklı ve çok önemli konulara uyarlanabileceği bana pek gerçekleşebilir gibi gelmemişti.*[10]

Böylece doğal seleksiyon, adaptasyon gibi evrimcilerin kullandıkları terimler antropoloji, sosyoloji, tarih ve felsefenin de sınırları içinde incelenmeye başlandı. Meydana gelen doktrine **Sosyal Darwinizm** denildi.

Sosyal Darwinizm'in prensipleri şöyledir: Dünya üzerinde insanlar, ırklar, uluslar ve medeniyetler hayatta kalma mücadelesine kitlenmişler ve bu uğurda diğerleriyle büyük bir rekabete girmişlerdir. Gelişmiş medeniyetler atalarından değerli özellikler almışlardır ve bu onları diğerlerinden üstün kılan bir ayrıcalıktır. Az gelişmiş kültürler ise yakında yok olacaklardır ve buna mahkumdurlar. Bu nedenle doğanın düzeni, güçlü ve medeni ulusların, zayıfların elindeki kaynakları kullanmalarını gerektirir. Bunu yaparken her yol ve yöntem serbesttir, ahlaki değerlere gerek yoktur. Dünyanın her yerinde medenileşmiş uluslar, ırklar ve bireyler kendilerinden daha geri olanları yönetme ve sömürme hakkına sahiptir. Bu, -sözde- doğanın özünde olan bir kanundur.

Günümüzdeki evrimciler Sosyal Darwinizm'i "Darwinizm'in yanlış bir yorumu" olarak göstermeye çalışırlar ve Darwin'in gerçekte ırkçı olmadığı imajını vermeye çabalarlar. Oysa gerçek bunun tam aksidir. Sosyal Darwinizm, bizzat Darwin'in kendi eseridir. Alman tarihçi Hans Ulrich Wehler de, bu gerçeği "ilk Sosyal Darwinist'in Darwin'in kendisi olduğunu" belirterek açıklar:

***Darwin, teorilerinin insan topluluğuna uygulanabilir olduğunun** kanıtı olarak Avrupa'da ve özellikle de Amerika'da "Aryan" olarak adlandırılan ırkın yükselişini daha da*

geliştirerek gösteren ***ilk Sosyal Darwinist****'tir. Hatta bu şekilde Sosyal Darwinizm'in ırkçı yorumu için de bir yol açmıştır.*[11]

Benjamin Farrington da *What Darwin Really Said?* adlı eserinde bu gerçeğe işaret ederek, Darwin'in kendisini izleyenleri büyük yanlışlara yönelttiğini söyler. Farrington'a göre Darwin'in söz konusu görüşleri "insanın toplumsal, psikolojik, etik niteliklerinin bile kalıtımla geçeceği ve doğal ayıklanma yasasının kapsamına gireceği yolundaki görüşleriydi. Bu görüşler tehlikeli çıkarımlara yol açabilecek bir yanılgının ürünüydüler."[12]

Evrim teorisinin önde gelen savunucularından Stephen Jay Gould da aynı gerçeği kabul eder. Gould'a göre ***"Irkçılık hakkındaki*** *biyolojik tartışmalar 1859'dan önce de yaygındır, fakat* ***evrim teorisinin kabulünün ardından çapı büyümüştür.****"*[13]

İşte Sosyal Darwinizm, bu gibi sözde bilimsel iddialarıyla, 19. yüzyıl Avrupa emperyalizmine aradığı kültürel desteği sağlamıştır. "Yerliler güdülmesi gereken bir tür hayvandır" fikrini asırlardır savunmaya çalışan sömürgecilik, ilk kez Darwin sayesinde bu fikre "bilimsel" bir zemin bulmuştur. Bu nedenle de Darwinizm'in 19. yüzyıl Avrupa sömürgeciliğiyle, özellikle de İngiliz emperyalizmiyle iç içe gelişmiş bir teori olduğunu söyleyebiliriz. Teori, emperyalizme hizmet etmiş ve bu hizmeti nedeniyle de emperyalizmin "beyin takımı" tarafından desteklenmiştir.

İsviçre Federal Teknoloji Enstitüsü Yerbilimleri Bölüm Başkanı Kenneth J. Hsu, *Is Darwinism Science? (Darwinizm Bilim Midir?)* başlıklı makalesinde Darwinizm'in bu yönünü şöyle vurgular:

Her ne kadar savaştan sonra hayatta kalabildiysek de, biz, kişiler, sınıflar, milletler ya da ırklar arasındaki rekabetin, hayatın doğal sonucu olduğu ve üstün olanın güçsüz olanın malına mülküne el koymasının doğal olduğunu farz eden ***zalim bir sosyal ideolojinin kurbanlarıydık****. Bu ideoloji 19. yüzyıl ve daha sonrasında bilimin doğal bir yasası, diğer bir deyişle 1859'da Charles Darwin tarafından Türlerin Kökeni'nde güçlü bir şekilde belirtilmiş olan evrimin mekanizmasıydı.*[14]

Emperyalizm, sadece Darwin döneminde değil, daha sonra da Sosyal Darwinizm'den destek bulmuştur. Nitekim bu ideolojiyi benimseyen Charles Pearson'un sözlerinde bu gerçek iyice belirginleşir. Pearson, *"****uygar uluslar arasındaki yaşam kavgasının****, bilimin, endüstrinin, uygarlığın silahlarıyla yapıldığını, ama onların* ***aşağı uluslara karşı yaptıkları yaşam kavgasını toplarıyla yapma hakkına sahip olduklarını****"* söyler.[15]

Sosyal Darwinizm ve Vahşi Kapitalizm

Sosyal Darwinizm sadece emperyalizmi değil, bir yandan da emperyalist ülkelerin kendi içlerinde uyguladıkları ve diğer ülkelere de ihraç ettikleri "vahşi kapitalizm"i desteklemek için kullanılmıştır.

Vahşi kapitalizm terimi, ekonomiye hiçbir devlet düzenlemesinin yapılmadığı, zengin ve fakir kesimler arasında dev uçurumlar oluştuğu ve hiçbir etkin sosyal adalet mekanizmasının çalışmadığı ekonomik sistemleri tarif için kullanılır. Böyle bir düzende, fakirlere, düşkünlere, sakatlara destek verilmez, şefkat gösterilmez. Vahşi kapitalizm, her bireyin kendisini "kurtarmakla" yükümlü olduğunu ve bu acımasız yarışta başarısız olanların cezalarını çekmeleri gerektiğini varsayar.

Vahşi kapitalizm en çok 19. yüzyılda etkili olmuştur. Sistem en acımasız biçimde İngiltere'de işletilmiş, buradaki aşırı derecede zengin bir sınıf, yönetimleri altındaki fakirleri acımasızca sömürmüşlerdir. 8 yaşındaki çocukların kömür madenlerinde günde 16 saat çalıştırıldığı, işçilerin adeta birer yük havyanı gibi kullanıldığı bu sistem, uzun ve kanlı tepkilerin ardından zamanla yumuşamış ve 20. yüzyılda "sosyal devlet" anlayışına dönüşmüştür. Ancak bugün de hala dünyada vahşi kapitalizmi savunan ideologlar vardır ve bu sistem gelişmekte olan ülkelerin bir kısmında fiili olarak yaşanmaktadır.

19. yüzyıldan bugüne dek, vahşi kapitalizme, aradığı "bilimsel" desteği sağlamış olan yegane kavram ise yine Sosyal Darwinizm'dir. Sosyal Darwinistler, ırklara ve milletlere atfettikleri "yaşam kavgası" kavramını, toplumların içindeki birey ve sınıflara da atfetmişler ve vahşi kapitalizmin "doğa kanunlarına uygun" bir sistem olduğunu savunmuşlardır.

Vahşi kapitalizme evrim kavramlarıyla açıkça destek veren en ünlü isim, Darwin'in çağdaşı olan İngiliz sosyolog **Herbert Spencer**'dı. (1820-1903) Spencer, Darwinist öğretiyi büyük bir heyecanla benimsemiş, sonra da bunu sosyolojiye uyarlamıştı. Toplum içindeki bazı insanların doğal olarak diğerlerinden üstün olduğunu öne sürmüştü. Buna göre daha zayıf olanlar yok olacak ve insanlığın geleceğini daha iyi olanlar sürdürecekti. **Spencer fakirlerin, zeka özürlülerin ve diğer bağımlı olan kişilerin** yararına uygulanan sağlık programlarının, nüfus artışını beslediğini ve uzun vadede bunun topluma zarar vereceğini savunmuştu. Bundan başka hıfzısıhha (kamu sağlığını koruma) önlemlerine, zorunlu aşılamalara da, kendi sağlıklarını düşünüp gerekli davranışları gösteremeyecek kadar "aptal" insanların bunun sonuçlarına katlanmaları gerektiğini söyleyerek cephe almaktan çekinmemişti. Spencer'a göre ideal toplumda bu tür toplumsal yasalar; yoksullara yardım amacıyla evrimin doğal seleksiyon yasalarına ters düşen kanunlar bulunmayacaktı.[16]

Spencer'a göre egoizm, toplumlardaki evrim sürecinin en önemli dinamiği idi. Bir yazısında şöyle diyordu: *"Eğer insanlar yaşayabilecek kadar gelişmişlerse yaşarlar ve yaşamaları da iyidir.* ***Eğer yaşamaya değecek kadar gelişmiş değillerse ölürler ve ölmeleri daha iyidir.****"*[17]

Sosyal Darwinizm'i savunanların bu ifadeleri şefkatin, merhametin, yardımlaşma ve fedakarlığın bir yana itildiği, insani değerlerin tamamiyle yitirildiği Darwinist mantığı tam anlamıyla yansıtır. Darwinizm'in çarpık mantığı Sosyal Darwinizm'le belirginleşir, ırkçılık, düşmanlık, kin, savaş, zulüm gibi insanlık dışı eylemlerle ortaya çıkar.

Sosyal Darwinistler, bir toplum içinde sosyal adalet sağlamak, fakirlere, sakatlara yardım etmek için yapılan düzenlemelere de şiddetle karşı çıkmışlar, bunun "evrimin yasalarına aykırı" olduğunu söylemişlerdir.

Örneğin Charles Darwin'in kuzeni olan Francis Galton 1859'da yayınladığı *Hereditary Genius (Kalıtımsal Deha)* adlı kitabına **sosyal yardım programlarına karşı** çıkarak başlamıştır. Aynı şekilde Sosyal Darwinci Tille "yoksulluğu önlemeye kalkıp yenilmiş sınıflara yardım etmenin, evrimi sağlayan doğal ayıklanma yasasına set çekmek anlamına geleceğini" söylemiştir.[18]

Sosyal Darwinizm'in en ünlü kuramcılarından biri olan Amerikalı Profesor E. A. Ross'a göre ise, "Hıristiyanlığın ortaya attığı toplumsal yardımlaşma ve hayırseverlik kavramları, geri zekalıların ve aptalların üremelerine ve çoğalmalarına yarayan bir koruyucu kalkanın gelişmesine" neden olmuştur. "Devlet, sakatları, örneğin sağır-dilsizleri koruma altına almakta, sonra da bunlar üreyerek sakat bir ırk oluşturmakta"dırlar. Tüm bunlara doğal evrimsel gelişmeyi engelledikleri için karşı çıkan Ross'a göre, "dünyayı bir cennet yapmanın yegane yolu", tüm "aptalları, beceriksizleri ve sakatları" kendi hallerine bırakarak doğal seleksiyon süresi içinde ayıklanmalarını beklemektir.[19]

Olayın en önemli yanı ise, bu fikirlerin "Darwinizm'in yanlış bir yorumu" değil, Darwinizm'in bizzat kendisi oluşudur. Benjamin Farrington'ın *What Darwin Really Said? (Darwin Gerçekten Ne Dedi?)* adlı kitabında vurguladığı gibi, "insan toplumlarında zayıfların güçlüler tarafından elimine edilmesine meşruiyet sağlayacak olan argüman" Darwin tarafından bilinçli olarak geliştirilmiştir.[20]

Darwin: İngiliz Emperyalizminin Sözcüsü

Tüm bu gerçekler, karşımıza Charles Darwin ve ortaya attığı evrim teorisi hakkında önemli bir tablo çıkarmaktadır. Darwin'in teorisinin iki önemli kavrama destek sağladığını incelemiş bulunuyoruz. Bunlar, emperyalizm ve vahşi kapitalizmdir. Darwin, "ırklar arası yaşam mücadelesi" kavramıyla emperyalizme, "bireyler arası yaşam mücadelesi" kavramıyla da vahşi kapitalizme zemin sağlamıştır.

Burada bir nokta hemen dikkati çekiyor: Bu her iki kavram da, 19. yüzyıl İngilteresi'ni tanımlamak için kullanılabilecek en ideal iki kavramdır. Bir başka deyişle, 19. yüzyıl İngilteresi'nin en önemli iki özelliği, emperyalist ve vahşi kapitalist bir ülke olmasıdır.

Bu ise, Darwin'i karşımıza, İngiliz İmparatorluğu'nun çıkarlarını gözeten ve İngiliz emperyalizmine meşruiyet kazandırmaya çalışan bir kişi olarak çıkarmaktadır. Elbette ki Darwin'in teorisi sadece bu siyasi amaçlarla sınırlı sayılamaz; Darwin'in en büyük hedefinin materyalist felsefeye destek olmak ve doğaya materyalist bir açıklama getirmek olduğu açıktır. Ama Darwin, teorisine bilinçli olarak siyasi bir yön de kazandırmıştır. **Bilinçli olarak, İngiliz emperyalizmine ve vahşi kapitalist düzene destek sağlayacak yorumlar yapmıştır.** Bununla, İngiltere'yi yöneten güç odaklarının gözüne girmek ve böylece teorisine üstü kapalı da olsa "resmi" bir destek bulmak istemiş

olması mümkündür. Ya da gerçekten İngiliz emperyalizmine inanan, ülkesinin siyasi sistemine meşruiyet kazandırmaya çalışan bir tür ırkçı-milliyetçi olması da mümkündür. Ama her iki alternatif de sonuçta aynı kapıya çıkmaktadır: Darwin 19. yüzyıl İngiliz emperyalizminin sözcüsüdür.

Bu gerçek bazı önemli bilim adamları tarafından da teşhis edilmiştir. Örneğin Kenneth J. Hsu, 19. yüzyıl İngilteresi'nin (bu yüzyılda Britanya'nın tarihine damgasını vurmuş olan Kraliçe Victoria'nın adıyla "Victoria İngilteresi" olarak da bilinir) siyasi hesapları ile Darwinizm arasında bağ kurmaktadır. İngiltere'nin Çin'e karşı giriştiği ve bu ülkeyi "açık pazar" haline getirmeyi hedefleyen "Afyon Savaşları" sırasında, Darwinist mantıkların sıkça kullanıldığına dikkat çeken Hsu, şu yorumu yapar:

Charles Darwin, Victoria dönemi için ideal bir bilim adamı, Çin'e zorla afyon satabilmek için bu ülkeyi işgal eden ve bunu serbest ticaret ve 'en güçlülerin hayatta kalması' kuralına dayandıran ülkenin (İngiltere'nin) bilimsel dayanağıdır.[21]

Charles Darwin'in İngiliz emperyalizminin sözcüsü olduğunu teşhis etmek, bizim açımızdan son derece önemlidir. Çünkü bilindiği gibi, 19. yüzyılda İngiliz emperyalizminin hedef aldığı ülkelerin başında Osmanlı İmparatorluğu ve dolayısıyla Türk Milleti gelmektedir.

Ve Darwin "emperyalizm sözcülüğü" görevini, belki herşeyden çok Türk düşmanlığını körükleyerek yapmıştır.

İNGİLİZ SÖMÜRGECİLİĞİ VE OSMANLI

İngiltere 19. yüzyılın en büyük siyasi gücüydü. ABD'nin 20. yüzyılda elde ettiği "süper güç" konumu, 19. yüzyılda İngiltere'ye aitti. Britanya İmparatorluğu, dünyanın en güçlü donanmasına sahipti ve Hindistan'dan Güney Afrika'ya, Mısır'dan Avustralya'ya kadar uzanan bir coğrafyada koloniler edinmişti. İngiltere dünya ticaretinin de en güçlü unsuru ve belirleyicisiydi. Bugün "dolar" nasıl en geçerli uluslararası para ise, 19. yüzyılda da "pound" dünya piyasalarına hakimdi.

İngiltere'nin siyaseti daha fazla sömürge elde etmek ve bu sömürgeleri olabilecek en "verimli" şekilde kullanmak hedefi üzerine kuruluydu. Benzer hedeflere Fransa da sahipti ve iki ülke arasında kıyasıya bir "sömürgeleştirme" yarışı sürüyordu. Yüzyılın sonlarına doğru Almanya da bu mücadeleye katıldı ve daha önceleri başta İngiltere ve Fransa olmak üzere diğer Avrupalı ülkeler tarafından paylaşılmış olan sömürge bölgelerinden pay kapma çabasına girdi. Öte yandan Rus İmparatorluğu da topraklarını genişletme, sıcak denizlere inme stratejisi nedeniyle bu yarışın içinde ilginç bir yer tutuyordu. 19. yüzyıl üzerinde çalışan tarihçiler Avrupalı güçler arasındaki bu sömürge yarışını "Büyük Oyun" olarak tanımlarlar. 19. yüzyıldaki uluslararası ilişkilerin en önemli faktörü bu Büyük Oyun olmuştur.

Büyük Oyun içinde Osmanlı İmparatorluğu'nun müstesna bir yeri vardı. Çünkü İmparatorluk, Balkan Yarımadası'nın batı sınırlarından Arabistan Yarımadası'nın en ucuna kadar uzanan ve tüm Ortadoğu ile Kuzey Afrika'yı içine alan dev bir coğrafyayı kontrol ediyordu. Ancak İmparatorluk büyük bir askeri güçle elde ettiği ve asırlar boyunca da istikrar ve düzen içinde yönettiği bu coğrafyayı kontrol etmekte zorlanır hale gelmişti. Bunun en önemli teknik nedeni, İmparatorluğun Batı'daki gelişmeler karşısında kayıtsız kalmasıydı. Osmanlı İmparatorluğu, Batılı güçlerin geliştirdikleri teknolojiye uzunca bir süre kayıtsız kalmış, devlet yapısını güçlendirmek için uygulanması gereken reformları çok geç devreye sokmuştu. 19. yüzyılda bu sorunu en isabetli bir biçimde teşhis eden ve çözümü için de etkili tedbirler alan hükümdar Sultan II. Abdülhamid oldu. Abdülhamid, ordudan donanmaya, posta hizmetlerinden demir yollarına, bilimsel eğitim veren okullardan modern askeri mekteplere kadar her alanda ciddi bir modernleşme programı başlattı. (Ancak Abdülhamid'in açtığı okullarda okuyup yetişen bir kısım "yeni yetme" subay, bu programın önemini kavrayamayarak birtakım Batılı ideolojilere kapılacaklar, sonunda büyük Sultan'ı tahtından indirecekler ve kendi kişisel hırslarının ve maceraperestliklerinin sonucunda dev imparatorluğu on yıl içinde çöküşe götüreceklerdi.)

Osmanlı İmparatorluğu'nun bu durumu, Büyük Oyun'un hakimlerini çok yakından ilgilendiriyordu. Çünkü İmparatorluğun kontrol ettiği topraklar tek kelimeyle "iştah kabartıcı" idi. Rusya zaten çoktan beridir Osmanlı topraklarını işgal ederek İstanbul ve Çanakkale'yi ele geçirmek, böylece Akdeniz'e çıkış sağlamak istiyordu. İngiltere ve

Fransa açısından da İmparatorluğun Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki toprakları çok önemliydi. Özellikle 19. yüzyılın sonlarında petrolün öneminin keşfedilmesi, daha sonra da en zengin petrol yataklarının Ortadoğu'da bulunduğunun anlaşılması, Osmanlı'yı Büyük Oyun'un en önemli hedefi haline getirdi.

Büyük Oyun'un en önemli unsuru ise, başta da belirttiğimiz gibi, 19. yüzyılın süper gücü olan İngiltere'ydi.

İngiltere'nin Osmanlı Siyaseti

İngiltere'nin sömürgecilik yarışının en önemli unsuru olduğunu, bu yarışın da Osmanlı'yı hedeflediğini belirttik. Ancak bu teşhis, 19. yüzyılın son çeyreği ile 20. yüzyılın ilk çeyreğini içine alan dönem için geçerlidir. Bundan önce, yani 19. yüzyılın önemli bir bölümünde, İngiltere, birtakım stratejik çıkarları gereği, Osmanlı'ya karşı dostça bir politika izlemiştir.

İngiltere'nin Osmanlı Devleti ile olan ilişkileri Britanya İmparatorluğu'nun Yakın Doğu'da önemli topraklar elde etmesiyle başladı. Ticari anlaşmalarla sınırlı ilişkiler 1757'de İngiltere'nin Hindistan'ı ele geçirişiyle siyasi ve stratejik bir önem kazandı. Osmanlı İmparatorluğu Hindistan'a kadar uzanan hem kara hem de deniz yollarına sahip güçlü bir imparatorluktu ve İngiltere iyi ilişkiler kurmayı tercih etmişti.

İngiltere'nin 19. yüzyılın büyük bölümünde Osmanlı yanlısı bir siyaset izlemesinin en büyük nedeni ise, Rusya faktörüydü. İngilizler Rusya'yı tehlikeli bir güç olarak görüyorlar ve Moskova'nın sıcak denizlere yayılma stratejisini endişe ile izliyorlardı. Rusya'nın bu hedefinin engellenmesinin en etkili yolu ise, Osmanlı'nın Rusya karşısında desteklenmesiydi. İngiltere için Osmanlı Kuzey Asya'daki Rus nüfuzu ile güneydeki kendi etki alanı arasında iyi bir tampon bölge ve ayırıcı duvardı. Bu düşünceyle İngiltere, yüzyılın ortalarından itibaren ortak bir strateji izlemeye başladığı Fransa'yı da yanına alarak, Osmanlı'nın yanında Rusya'ya karşı savaşa bile girdi: 1853-56 yıllarındaki Kırım Savaşı, İngiltere, Fransa ve Osmanlı ittifakının Rusya'ya karşı kazandığı bir mücadeleydi.

Ancak 1870'lere gelindiğinde İngiltere'nin stratejisi ciddi bir biçimde değişmeye başladı. İngilizler, Osmanlı'yı Rusya'ya karşı ayakta tutma politikasından kademeli bir biçimde vazgeçerek, Osmanlı'yı parçalayıp paylaşma planları kurmaya başladılar. Bunun en açık ifadesi ise, 1877-78 Osmanlı-Rus Savaşı'nın (93 Harbi olarak da bilinir) ardından imzalanan Berlin Anlaşması idi. Savaşta Osmanlı ordusu büyük kayıplar vermiş, Ruslar Kars, Ardahan ve Batum'u işgal etmişler, Balkanlar'da ise İstanbul yakınlarına kadar ilerlemişlerdi. Bunun ardından imzalanan Ayestefanos Anlaşması Rusya'ya çok büyük imtiyazlar tanıdı ve işgal edilen bölgelerin bir kısmını da Rusya'nın yönetimine bıraktı.

Başta İngiltere olmak üzere Avrupalı güçler bu anlaşmadan büyük rahatsızlık duyarak Rusya'yı Berlin Konferansı'na katılmaya zorladılar. Bu konferans sonucunda kabul edilen Berlin Anlaşması (1878) ise İngiltere ve Fransa'nın "Osmanlı'yı ayakta tutma" stratejisinin artık tarihe karıştığını gösteriyordu. Berlin Anlaşması ile Osmanlı, tarihinin en büyük toprak kayıplarından birini yaşadı. Kars, Ardahan ve Batum Rusya'ya bırakılırken, Balkanlar'da Osmanlı toprakları adeta "dağıtıldı" ve Sırbistan, Romanya, Bulgaristan, Karadağ gibi bağımsız devletler meydana getirildi. Bosna-Hersek ise Avusturya-Macaristan'ın işgaline bırakıldı. İngiltere ve Fransa Osmanlı'nın parçalanmasına ön ayak olmuşlardı.

Nitekim 1878'den sonra İngiltere'nin stratejisi çok açık bir biçimde Osmanlı'yı parçalamaya yönelik oldu. 1882'de bir Osmanlı toprağı olan Mısır İngiliz orduları

tarafından işgal edildi. Bundan sonraki dönemde İngiltere hep Osmanlı aleyhtarı bir politika izlemeye devam etti. İngiltere-Fransa ittifakı ile Rusya'nın 1907 yılında biraraya gelerek "Üçlü Antant"ı kurmaları ise, İngiltere'nin Osmanlı'yı parçalama konusunda Rusya ile aynı fikirde olduğunu açıkça gösteriyordu. Nitekim bilindiği gibi, İngiltere I. Dünya Savaşı'nda da Osmanlı'ya savaş açan, Osmanlı topraklarını işgal eden ve diğer işgalcilere de (Ermeniler ve Yunanlılar gibi) en büyük desteği veren ülke oldu.

İngiltere'nin Propaganda Savaşı

Kitabın önceki sayfalarında emperyalizmin yapısından bahsederken, bu siyasi sistemin hemen her zaman için bir tür meşruiyet arayışında olduğunu incelemiştik. Sömürgeci ülkeler, uyguladıkları sömürüye sözde haklı bir dayanak için birtakım "kültürel" açıklamalar getirmek zorunluluğu hissetmişlerdi. İşgal edip sömürgeleştirdikleri topraklarda yaşayan insanları "ilkel, barbar, yarı-insan canlılar" olarak tanımlamışlar ve böylece kendilerine dayanak bulmaya çalışmışlardı. Bu tanıma "bilimsel" bir kılıf bulmak için da çaba göstermişler ve bunun için özellikle Darwinizm'i kullanmışlardı.

Emperyalizmin bu genel yöntemi, Osmanlı'ya karşı da uygulandı. İngiltere, 19. yüzyılın son çeyreğinden itibaren hedef aldığı ve sömürgeleştirmeye çalıştığı Osmanlı İmparatorluğu'na karşı sistemli bir propaganda savaşı uyguladı. Bu propaganda savaşı içinde, Osmanlı ordularının hayali birtakım vahşet hikayeleri ile kötülenmesi, Osmanlı'yı ayakta tutan büyük devlet adamı Sultan Abdülhamid'in "Kızıl Sultan" gibi anlamsız ve çirkin bir yakıştırma ile yaftalanması gibi yöntemler yer alıyordu. Ancak en uzun vadeli ve etkili propaganda yöntemi, Osmanlı'nın asli unsuru ve yöneticisi olan Türk Milleti'ne karşı kullanıldı. İngilizler, Türk Milleti'ni, "geri, barbar, ilkel bir millet" olarak tanımlamaya ve böylece Türk Milleti'ni sömürgeleştirme projelerine zemin sağlamaya çalıştılar.

Bu politikanın mimarlarının başında, 1880-1885 yılları arasında İngiltere'nin başbakanlığını yürüten William Ewart Gladstone geliyordu. Gladstone, Türk Milleti'ne sayısız hakaretler yöneltmiş ve tüm bunları da "Türkler Asya'nın içlerine geri sürülmelidir" şeklindeki emperyalist projelerine dayanak olarak kullanmaya çalışmıştı. Bir konuşmasında aynen şöyle diyordu:

Türkler insanlığın insan olmayan numuneleridir. Medeniyetimizin bekası için onları Asya steplerine geri sürmeli veya Anadolu'da yok etmeliyiz. *Türklerin yaptıkları kötülükler yalnız bir surette ortadan kaldırılabilir: Kendileri yok olmakla.*[22]

İttihat ve Terakki üyelerinden Ahmet İhsan *Matbuat Hatıralarım* adlı eserinde Gladstone'dan şöyle söz eder: *"Meşhur Gladstone (İngiliz başbakanı) İngiliz parlamentosunda eline Kuran'ı alıp:* ***'Türkler bu kitapla yürüdükçe medeniyete muzırdır (zararlıdır)'*** *demişti."*[23]

Gladstone bu gibi sözlerinin yanında birtakım propaganda malzemeleri de oluşturuyordu. Londra'da Türkler ile ilgili "Bulgar Terörü ve Doğu Sorunu" isimli bir broşür yayınlamıştı. Kısa sürede birkaç baskısı yapılan broşürle İngiliz halkı Türklere karşı

kışkırtılıyordu. Gladstone'un Osmanlı'yı alabildiğine kötüleyen broşüründe, **"Türkler için en iyi yol pılı pırtılarını toplayıp, gitmeleridir..."** çağrısı yapılmıştı. Türk düşmanlığı öylesine körükleniyordu ki, Türkiye'ye sempati duyan Muhafazakar Parti hükümeti bile bu sempatisini kaybetmişti. Andre Maurois "İngiltere Tarihi" adlı yapıtında "Gladstone arka arkaya vermeye başladığı nutuklarla İngiliz kamuoyunu Türkiye aleyhine çevirdi" diye yazar.

Gladstone 1880-1885 yılları arasında başbakan olarak iktidarda kalır ve onun zamanında Türk düşmanlığı politikası iyice yayılır. Özellikle basın İngiliz kamuoyuna Türklük ve Osmanlılık kavramlarına karşı şiddetli bir beyin yıkama programı uygular. Uydurma haberler, "Türk barbarlığı", "Türk vahşeti" gibi başlıklarla ön plana çıkarılır. 1897 Türk-Yunan Savaşı'nı yerinde izleyen İngiliz milletvekili Sir Ellis Achmead Bartleti, anılarında İngilizlerin Türklere karşı birdenbire başlattıkları düşmanlıktan şöyle bahseder:

1894 yılı Aralık ayını izleyen on ay içinde gazeteciler, karışıklıklar hakkında aslı ve esası olmayan birtakım söylentilere dayanarak ***Türkler aleyhinde en kötü şeyleri yazdılar. Bunların dillerine doladıkları olayların ya hiç aslı yoktu,*** *yahut çok önemsiz iken abartılmıştı. Gazeteciler gerçekte asla yapılmamış şeylerden dolayı Türkleri ve Osmanlı Hükümeti'ni vahşet ve dehşet ile suçladılar. İngiltere'de dokuz ay hiç mevcut olmayan hallerden dolayı Türkler, Türk askeri ve Osmanlı Hükümeti hakkında ağır şeyler yazdılar. Türkler, vahşice hareketler yapmakla suçlandılar, iftiraya uğradılar. Bazı teröristlerin serbestçe hareketlerini önlemek için alınan önlemler sonucu doğal olarak birkaç yüz kişi öldü ise İngiliz gazeteleri bunu otuz, kırk bine çıkarmaktan çekinmediler.*[24]

İngilizler bir yandan Osmanlı'yı barbar, geri, ilkel, vahşi bir toplum olarak göstermeye çalışırken, bir yandan da "Osmanlı yıkılmalıdır" mesajını verir. Osmanlı Devleti'ne "Hasta Adam" II. Abdülhamit'e de "Kızıl Sultan" adını İngilizler takar. Başbakan Asquit bir konuşmasında: *"Osmanlı Devleti ölüm döşeğine yattı.* ***Dünya için bir şer ve fenalık yuvası olan bu hasta bir daha canlanmayacak****"* diye meydan okur.[25] Tüm bu propagandalar, İngiltere'nin Osmanlı'yı parçalama stratejisi ile birlikte yürümektedir. 1898'de İngiltere başbakanı Lord Salisbury, Petersburg'daki büyükelçisine gönderdiği direktifinde ***"Osmanlı ülkesinin yarısında İngiltere'nin, yarısında Rusya'nın sözü geçsin"***[26] önerisinde bulunarak bu stratejiyi ifade eder.

İngiltere'nin tüm bu Osmanlı aleyhtarı propagandasını dayandırdığı önemli bir unsur vardı: Türk düşmanlığı. Britanya yönetimi, sömürgeciliğin genel kuralına uygun olarak, hedef aldığı toplumu **"geri, ilkel, barbar"** gibi sıfatlarla tanımlama ve kendisini haklı gibi gösterme yolunu seçmişti.

2. Meşrutiyetin ilanı üzerine İngiliz Sir E. Grey'in 11 Ağustos 1908 tarihinde yazdığı mektup bu yaklaşımın bir ifadesiydi: *"Türkiye'de olanlar öylesine harikadır ki, anayasayı uzun müddet devam ettireceklerini sanmıyorum.* ***Irklarının ve dinlerinin etkisiyle yeniden şiddete ve düzensizliğe kayacaklardır.****"*[27]

Lord Salisbury ise 1911 tarihli bir gizli belgede Türkler ile ilgili olarak şöyle diyordu:

... Aynı maskara Osmanlılık devam ediyor. ***Fanatik cahil insanlar, barbar millet,*** *kapitülasyonların da kalkmasını istiyorlar. Türkler daima Türk kalacaklar, hiçbir zaman Avrupalılaşamayacaklar...*[28]

Bu dönemlerde Türk düşmanlığı İngilizlerin etkisiyle Amerika'ya da sıçramıştı. ABD'li senatör Lodge'un sözlerinde bu durum şöyle belirginleşir: *"İstanbul Türklerden tamamen alınmalı, bir veba tohumu, savaşların yaratıcısı, komşuları için bir hakaret olan* ***Türkler Avrupa'dan silinmelidir...****"*[29]

1912 yılında Wilson'a Morgenthau'nun Türkiye'ye elçi olarak atanması önerildiği zaman ise ABD başkanı, **"Türkiye diye bir şey olmayacak ki, elçi göndermek gereksin"** cevabını vermişti ve ABD'deki Türk düşmanlığını da şu sözlerle ifade etmişti: *"Amerika'daki Türk düşmanlığı inanılmayacak ölçüdedir. Amerika kamuoyunun onaylayacağı, Ermenilerin ya da herhangi bir milletin Türklere karşı korunmasıdır."*[30]

Aynı tarihlerde ABD'den henüz dönen Türk dostu ünlü yazar Pierre Loti gördüğü Türk düşmanlığı karşısında hayrete düşmüş ve şöyle demişti: *"Henüz yeni döndüğüm ABD'de, alelâde Türklerden söz edildiği zaman Asya aşiretleri, barbarlar gibi deyimler kullanılmaktadır.. "*[31]

Ahmet Rıza da *La crise de L'Islâm* adlı eserinde Batının Türkler aleyhindeki propogandasını Batılıların ağzından şöyle anlatır: *"Klasik* ***barbar ve zalim*** *tipini muhafaza etmekte olan Türklerin Avrupa'da kalmalarına tahammül etmek Avrupa medeniyeti için bir lekedir;* ***Türkler Avrupa'dan kovulmalıdır****."*[32]

Ancak İngiltere ve Avrupa'da hakim olan bu ırkçı rüzgara kapılmayan ve Türk insanını takdir edebilen sağduyulu kimseler de vardı. 19. yüzyılın sonlarında Türkiye'ye yolculuk yapan İngiliz yüzbaşı Frederick Burnaby bu ender kişilerden biridir. Burnaby'nin *Küçük Asya Seyahatnamesi* adlı Osmanlı'yı konu alan eserinde anlattıkları hem objektif hem de gerçektir. İngiltere'de Türk düşmanlığının kışkırtılmaya başlandığı ve Türklere karşı her türlü aleyhte faaliyetin hızlandığı bir dönemde bu İngiliz subayı Anadolu'da seyahat etmiş ve herşeyi bizzat yerinde incelemiştir. Burnaby izlenimlerini şöyle aktarır:

Türk ulusunu yerin dibine batıran, onu dünyada akla gelebilecek her türlü kötülükle suçlayan ülkemizin insanları hikayeler yazmayı bırakıp, Anadolu'da küçük bir yolculuğa çıksalar iyi ederler... Kendilerini Hıristiyan sayan yazarlar birçok konularda Küçük Asya'daki Türklerden ders alsalardı keşke.[33]

Aynı şekilde Balkan Savaşları sırasında ülkemizde bulunan yabancı ve tarafsız birçok savaş muhabiri Türkler hakkında doğru tanıklıkta bulunmuşlardır. "Madem ki Avrupa'da Türk askerlerinin yağmacı ve insan öldürücü olduğunu yazanlar, iddia edenler bulunuyor. Buna karşılık şiddetle protesto etmek bizim görevimizdir. Biz onlarda sabır ve dayanıklılıktan, insaf ve doğruluktan başka bir şey görmedik ve hiçbir zaman vahşice davranışlarına rastlamadık."[34]

I. Dünya Savaşı ve Kurtuluş Savaşı'nda

İngiltere'nin Rolü

İngiltere'nin Osmanlı İmparatorluğu'nu ve Türk Milleti'ni hedef alan propaganda savaşı, I. Dünya Savaşı ve Milli Mücadele yıllarında da ısrarla sürdü. Osmanlı topraklarını Fransa ile paylaşmaya girişen İngiliz yönetimi, bu istilasını meşru gibi gösterebilmek için 40 yıldır sürdürdüğü "barbar Türkler" masalını daha da güçlendirerek devam ettirdi.

İngiltere'nin başını çektiği İtilaf Devletleri tarafından 1917 yılında yayınlanan bir bildiride, Dünya Savaşı'nın amacının Avrupa uygarlığına yabancı görülen Osmanlı İmparatorluğu'nun Avrupa dışına atılması olduğu açıkça belirtildi. Müttefikler ABD başkanı Wilson'un isteği üzerine 10 Ocak 1917'de açıkladıkları savaş amaçlarında, *"uygar dünya bilmelidir ki, Müttefiklerin savaş amaçları herşeyden önce ve zorunlu olarak... Avrupa uygarlığına kesinlikle yabancı olan **Osmanlı İmparatorluğu'nun Avrupa dışına atılmasını içerir**"* diyorlardı.[35]

Yine savaş yıllarında İngiliz savaş bakanı olan Lord Kitchener "Türkiye'yi mahvedinceye kadar savaşa devam edeceğiz" diyordu.[36] Dönemin İngiliz başbakanı Lloyd George da savaş sırasında verdiği memorandumda şöyle yazmıştı:

Arapça konuşan her yer Osmanlı İmparatorluğu'ndan alınmalı ve manda haline getirilmelidir. Türkler Anadolu'nun büyük bir kısmına sahip olacaklar, fakat Avrupa'da hiçbir toprak sahibi olamayacaklardır. Türklere boğazlarda ve denizlerde hiçbir yer verilmeyecektir.[37]

Türk düşmanı Lord Curzon da Türklere beslediği düşmanlığı çok özet biçimde ifade ediyordu: ***"Türkler Avrupa'dan atılmalıdır."***[38] Aynı hedef İngiltere başbakanı Lloyd George tarafından da şöyle ifade ediliyordu: *"Türkler yüzlerce yıl Avrupa'da kaldılar ve Avrupa'daki bütün belaların başı oldular. İstanbul Türk değildir, Yunanlıdır. **Türkler oradan atılmalıdır.**"*[39]

Dünya Savaşı yıllarında ifade edilen bu İngiliz niyetleri, savaşın sonunda ise uygulamaya kondu. Savaşın galibi olan devletler, en ağır barış şartlarını Osmanlı üzerine empoze ettiler. Türkleri "geri, barbar, ilkel" bir millet olarak görmeye o kadar şartlanmışlardı ki, müzakere etmeyi bile gereksiz buluyorlardı. Filistin'i işgal eden İngiliz ordularının komutanı General Allenby henüz 15 Kasım 1918'de: *"Sorunlar Türkler ile tartışılmamalı; ancak onlara isteklerin yerine getirilmesinin zorunlu olduğu söylenmelidir"*[40] diyordu. Hemen arkasından da: "Türkler için askerlik mesleği tamamen kapanmıştır" diyerek, askerlerin terhis edilmesi işlemlerini başlattı. Aynı şekilde donanmamıza da İngilizler tarafından el konuldu. Kazım Karabekir Paşa İstiklal Harbimiz adlı kitabında İngilizlerin ordunun terhisi sırasında sergiledikleri çirkin tutuma da değinmiştir: *"İngilizler, gelişigüzel nedenler yaratarak Osmanlı subaylarını tahkir etmişlerdir."* [41]

Savaş sonrasında imzalanan Mondros Mütarekesi Osmanlı İmparatorluğu için çok ağır şartlar içeriyordu. Mütarekenin uygulama tarzı ise galip devletlerin Türk Milleti'ni yok etme hedeflerinin açık bir göstergesiydi. Özellikle de 7. ve 24. maddenin hükümleri

Osmanlı açısından kabulü mümkün olmayan içerikteydi. Maddelerden biri, gerekli görüldüğü hallerde stratejik noktaların işgalini mümkün kılıyor, diğeri ise bir karışıklık çıktığı anda Doğu Anadolu Bölgesi'nin işgal devletleri tarafından işgal edilebileceğini öngörüyordu. İngilizler mütarekenin hemen ardından Musul şehrini işgal ettiler, ki bu, anlaşma metnine uymayacaklarının önemli bir göstergesi idi. Çünkü anlaşma metninde Musul'un işgaline yönelik bir madde mevcut değildi ve 7. maddenin uygulanmasını gerektirecek herhangi bir sebep de yoktu. Bundan başka İngilizler anlaşma metnine aykırı olmasına rağmen İskenderun'u da işgal etmek istediler. Ayrıca Mondros Mütarekesinin 11. Maddesine göre Kars, Ardahan ve Batum Türklerde kalacağı halde İngilizler bu eyaletlerin boşaltılmasını istediler. İngilizlerin başını çektiği işgal güçleri filolarını İstanbul önlerine çekerek, toplarını Dolmabahçe ve Yıldız saraylarına çevirdiler. Ardından İngiliz işgali başladı. Meclis-i Mebusan'ı süngüyle dağıtıp, milletvekillerini sürgüne gönderdiler.

İngiliz askerleri bu işgal sırasında üstlerinden *"Türklere yüz vermemek ve ağır biçimde cezalandırılacaklarını onlara duyurmak"*, Dışişleri Bakanı Lord Balfour'dan da *"Türklerin yakınlaşma ve dostluk kurma girişimlerinden de kaçınmak"* direktiflerini almışlardı. [42]

Mondros Mütarekesi Fransız heyeti başkanı Berthelot Türkler için şöyle diyordu:

... Avrupa'dan çıkarılmış olmaları, ahlaki ve tarihsel bir bakış açısıyla hukukun zaferini temsil etmektedir. İstanbul'un Türkler tarafından alınması Orta Çağ'ın sonunu işaretliyordu. ***İstanbul'u boşaltmaları*** *da yeni bir çağın başlangıcını gösterecektir.*[43]

Elbette Avrupalı devletlerin bu planı başarıya ulaşamadı. Çünkü Türk Milleti, bizzat varlığına kasteden bu düşmanlarını onurlu bir Milli Mücadele ile püskürttü ve bağımsızlığını korudu. Bu mücadele, emperyalist güçlerin on yıllardır ısrarla tekrarladıkları "Türkleri Avrupa'dan atma, yok etme" planlarını da kesin olarak suya düşürmüş oluyordu. Türk ordusunun Yunan işgaline karşı gösterdiği başarılar üzerine düzenlenen Londra Konferansı sırasında İngiliz Başbakanı Lloyd George Türkleri *"**bir insanlık kanseri,** kötü yönettikleri toprakların etine işlemiş bir yara"* olarak tanımlamış, ancak gelişmeler karşısındaki endişesini şöyle ifade etmişti: *"**Bu belayı ve potansiyel dert kaynağını Avrupa'dan def etmek** gibi büyük bir fırsatı şu anda gerçekten de kaçırıyor olabiliriz."* [44]

Şayet Kurtuluş Savaşı kazanılmamış ve Lozan aşamasına gelinmemiş olsaydı başta İngiltere olmak üzere Batılı devletler, bu emperyalist planı hiç tereddüt etmeden uygulayacaklardı. Ali Naci Karacan bunu şöyle anlatır:

"Trakya Yunanistan'ın olacaktı; İstanbul beynelmilel (uluslararası) olacaktı; Batı Anadolu Yunan sömürgesi olacaktı; Doğu Anadolu Ermenistan olacaktı; Adana Fransız sömürgesi olacaktı; Antalya, İtalyan sömürgesi olacaktı; ordumuz olmayacaktı; donanmamız olmayacaktı; saray, büyük, küçük bütün devletlerin denetiminde ve Orta Anadolu'da bir iki vilayet bu sarayın çiftliği hükmünde kalacaktı. Maliyemiz, adliyemiz, nafıamız, harbiyemiz, denizciliğimiz, kara sınırlarımız, boğazlarımız, doğrudan doğruya

maarifimiz ve bütün diğer müesseselerimiz Saray'ın esir hükümetleri vasıtasıyla yabancı kontrolü altında bulunacaktı. ***Türk Milleti köle, yabancı ve Hıristiyanlar Türk Milleti'nin efendisi olacaktı.*** *Nüfuz bölgeleri coğrafi birliği, milli eğitimin kontrolü milli birliği imkansız bırakacak, yabancılara bağışlanan imtiyazlar ekonomi ve ticarette kazanç hakkını kaldırarak büyük şehirlerde ve sahillerde yaşayan Türkler dağıtılacak, öyle istiyorlardı ki, ölmez Türk Milleti ölecek, bu milletin devleti sona erecek, Akdeniz ve Marmara sularında bir daha türk bayrağı görünmeyecekti. İstedikleri bu idi, "Sevres Antlaşması"nın anlamı budur.*

O zaman bir tek erimiz, bir tek silahımız yoktu. Tek ümit ve kuvvetimiz şu idi: Neler olduğunu hepimiz biliyoruz. Kutsal ihtilal İzmir dağlarında Yunanlılara, Antep kapılarında Adana istila kuvvetine, doğu sınırında Ermenistan kuvvetlerine karşı koydu. Ermenistan'ı, Adana istilasını, Yunanistan'ı yendik. Antalya istilası çekilip gitti. Gidenlere ne mutlu, çünkü canlarını kurtardılar. Kalanlar ise Anadolu topraklarının altında yatıyorlar. Bugün Batı Anadolu, Doğu Anadolu, Adana, Trakya, Antalya, Hatay, boğazlar ve İstanbul bizimdir; ordumuz vardır, donanmamız vardır, saray yoktur, maliyemiz, adliyemiz, nafıamız, harbiyemiz, denizciliğimiz serbesttir. Efendiyiz. Coğrafi birlik, milli birlik gerçekleşmiştir. Türkiye'de en imtiyazlı insan yine Türk'tür. Büyük küçük bizimle savaşan bütün devletler Türk Milleti'nin iradesini onaylamışlardır. İstiklal Savaşı'nın gayesi bu idi, Lozan Antlaşması'nın anlamı budur."[45]

Kısacası, İngiltere'nin başını çektiği Avrupa emperyalizmi, Osmanlı İmparatorluğu'nu yıkarak Türk Milleti'ni ortadan kaldırmayı hedefledi. 19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyılın ilk çeyreğinin dünya siyasetini belirleyen en önemli unsurlarından biri, bu "Osmanlı'yı paylaşıp yok etme" planıydı.

O dönemde "Şark Meselesi" olarak da bilinen bu plan, öncelikle İngiltere tarafından yürütülmüştü. İngiltere ise, önceki sayfalarda incelediğimiz gibi, bu planı sadece askeri ve siyasi gücüyle değil, aynı zamanda bir "propaganda savaşı" ile yürütmüştü. Klasik sömürgeci yöntemi kullanılmıştı: Toprağı işgal edilip kendisi köleleştirilecek olan millet, "geri, ilkel, barbar, vahşi" gibi sıfatlarla karalanmıştı. Hatta Kolomb zamanından beri emperyalistler tarafından dile getirilen "yarı insan" kavramı kullanılmış ve aziz Türk Milleti için "insanlığın insan olmayan numuneleri" denmişti.

Bir başka deyişle, Sosyal Darwinizm Osmanlı İmparatorluğu'na ve Türk Milleti'ne karşı devreye sokulmuştu. Kendilerini çok "medeni ve ileri" sayan Batı'nın ırkçı emperyalistleri, Sosyal Darwinizm safsatasıyla tecavüzlerine dayanak bulmuşlar, Türk yurdu Anadolu'yu bölüşmeye kalkma cüretini göstermişlerdi. Çanakkale'de, Galiçya'da, Irak'ta, Kanal'da ya da Suriye'de Türk evlatlarına kurşun sıkanların dayandıkları "felsefi" temel, Sosyal Darwinizm'di...

Ve Sosyal Darwinizm'i özellikle Türk Milleti'ni hedef alacak şekilde formüle eden kişi de, bizzat Charles Darwin'di...

DARWIN'İN TÜRK MİLLETİNE BAKIŞI

Charles Darwin'i tüm dünyaya tanıtan kitabı, 1859'da yayınlanan ve teorisinin temel çatısını içeren *Türlerin Kökeni (Origin of Species)* adlı çalışmasıydı. Bir ikinci ünlü çalışması ise, "insanın evrimi" konusundaki iddialarını ve ırkçı teorilerini dile getirdiği 1871 tarihli *İnsanın Türeyişi (The Descent of Man)* adlı kitabıdır. Bunların dışında Beagle gemisiyle yaptığı yolculuğu ya da bazı bitki ve hayvanlar üzerindeki gözlemlerini konu alan çalışmaları yayınlanmıştır.

Bunlar çoğunlukla teknik kitaplardır. Darwin'in görüşlerini, özellikle de iç dünyasını ve yakın çevresi ile paylaştığı düşüncelerini en iyi yansıtan kaynak ise, ölümünden altı yıl sonra oğlu Francis Darwin tarafından yayınlanan *Life and Letters of Charles Darwin (Charles Darwin'in Hayatı ve Mektupları)* adlı kitaptır. Bu kitapta Darwin'in çok sayıda mektubu vardır ve bu mektuplarda ilginç görüşler dile getirilmektedir.

Bu kitap yayınlandıktan sonra İngiliz fikir adamları arasında önemli bir yankı uyandırmış, özellikle de Darwin'in taraftarları, kitabın her satırını inceleyerek kendilerine akıl hocalığı yapan kişinin görüşlerini etüd etmişlerdir.

Kitapta yer alan mektuplardan bir tanesi ise, oldukça önemli siyasi mesajlar taşıdığı için büyük dikkat çekmiştir. Özellikle İngiltere'nin Osmanlı İmparatorluğu'na cephe aldığı, İngiliz başbakanı Gladstone'un *"Türkler insanlığın insan olmayan numuneleridir. Medeniyetimizin bekası için onları Asya steplerine geri sürmeli veya Anadolu'da yok etmeliyiz"*[46] gibi sözleri ısrarla tekrarladığı bir dönemde yayınlanan bu mektup kısa sürede önemli bir propaganda malzemesi haline gelmiştir. Çünkü Darwin'in bu mektuptaki fikirleri Gladstone'unkiyle aynı, hatta daha da fanatiktir.

Söz konusu mektup, Charles Darwin tarafından 3 Temmuz 1881 tarihinde W. Graham adlı bir bilim adamına yazılmıştır. Darwin, mektubun girişinde doğada bir amaç ve anlam olmadığı yönündeki klasik materyalist mantıklarını tekrar etmektedir. Ancak sonra konuyu doğal seleksiyon kavramına çekmekte ve doğal seleksiyonun "geri ırkları" eleyerek medeniyetin gelişmesine katkıda bulunduğunu öne sürmektedir. Darwin'in "geri ırk" kavramına kendince örnek olarak gösterdiği millet ise Türk Milleti'dir. Darwin aynen şöyle yazmaktadır:

*"Doğal seleksiyona dayalı kavganın, medeniyetin ilerleyişine sizin zannettiğinizden daha fazla yarar sağladığını ve sağlamakta olduğunu ispatlayabilirim. Düşünün ki, birkaç yüzyıl önce Avrupa, **TÜRKLER** tarafından işgal edildiğinde, Avrupa milletleri ne kadar büyük risk altında kalmıştı, ama artık bugün Avrupa'nın **TÜRKLER** tarafından işgali bize ne kadar gülünç geliyor. Avrupa ırkları olarak bilinen medeni ırklar, yaşam mücadelesinde TÜRK BARBARLIĞINA karşı galip gelmişlerdir. Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, **BU TÜR AŞAĞI IRKLARIN ÇOĞUNUN MEDENİLEŞMİŞ YÜKSEK IRKLAR TARAFINDAN ELİMİNE EDİLECEĞİNİ (YOK EDİLECEĞİNİ) GÖRÜYORUM.**"*[47]

Bu satırlarda Türk Milleti için söylenen sözlerin birer hezeyan oldukları, fanatikçe bir nefretin ve Türklük hakkındaki derin bir cehaletin ürünü oldukları açıktır. Nitekim bir sonraki bölümde Darwin'in bu hezeyanlarının ne denli gerçek dışı olduğunu Türk Milleti'nin tarihini ele alarak inceleyeceğiz. Ancak bu noktada yapılması gereken, Darwin'in bu sözlerini detaylı olarak analiz etmek ve bu sözlerin amacını belirlemektir.

Darwin'in bu hezayanını cümle cümle inceleyelim:

1) Doğal seleksiyona dayalı kavganın, medeniyetin ilerleyişine sizin zannettiğinizden daha fazla yarar sağladığını ve sağlamakta olduğunu ispatlayabilirim...

Darwin burada klasik Sosyal Darwinist mantığı kullanmakta ve insanlığın ırklar arasındaki savaş ve mücadele ile geliştiğini öne sürmektedir. Kitabın önceki bölümlerinde incelediğimiz gibi, bu, 19. yüzyıl İngiliz emperyalizminin temel fikri dayanağını teşkil eden koyu ırkçı bir görüştür.

2) ... Düşünün ki, birkaç yüzyıl önce **Avrupa, Türkler tarafından işgal edildiğinde,** Avrupa milletleri ne kadar büyük risk altında kalmıştı, ama artık bugün Avrupa'nın Türkler tarafından işgali bize ne kadar gülünç geliyor...

Darwin burada ise Türk Milleti'nin Osmanlı döneminde Avrupa'daki, özellikle Balkan Yarımadası'ndaki fetihlerinden söz etmektedir. Ancak kullandığı "işgal" kavramı tarihsel olarak yanlıştır ve aslında Türklere duyduğu kinin bir ifadesidir. **Çünkü Türk Milleti Balkanlar'ı "işgal" etmemiştir, fethetmiştir.** Bu ikisi arasında önemli bir fark vardır. Bir devlet bir toprağı işgal ederse, amacı orayı yağmalamak, üzerinde yaşayan halkı ise ya sürmek ya da sömürmektir. Ancak "fetih" farklı bir kavramdır. Fetih yapan devlet, ele geçirmiş olduğu toprağı ve üzerinde yaşayan halkı sahiplenir, onu kendi bünyesine katar, onları diğer vatandaşları ile eşit konuma getirir. Fethettiği ülkeyi de imar eder, güzelleştirir, kalkındırır.

Osmanlı İmparatorluğu da Balkanlar'ı fethetmiştir. Fethettiği bu topraklardaki halklara büyük saygı ve hoşgörü göstermiş, onları kendi tebaasının bir parçası saymıştır. Balkanlar'ın dört bir yanını da imar etmiş, kalkındırmış, geliştirmiştir. Bölgede çok sayıda kervansaray, hamam, köprü, cami, kütüphane, aşevi inşa edilmiştir ve bunların üstün bir kültürün ürünü oldukları bugün herkesçe kabul edilmektedir.

Kısacası "işgal" ile "fetih" çok farklı kavramlardır. Bu nedenle 1453'teki zafer, dünya literatüründe "İstanbul'un işgali" olarak değil, "İstanbul'un fethi" olarak geçmektedir. Darwin ise bu kavramları kasıtlı olarak karıştırmakta ve özellikle "işgal" kavramını kullanmaktadır. Amacı, elbette, Türk Milleti'ni "barbar" bir toplum olarak gösterebilmektir.

3) ... Avrupa ırkları olarak bilinen medeni ırklar, yaşam mücadelesinde **Türk Barbarlığına** karşı galip gelmişlerdir...

Darwin bu cümlesinde üç ayrı önemli mesaj vermektedir. Birincisi, Avrupalı ırkları "medeni ırklar" olarak tanımlayarak klasik ırkçı ve Sosyal Darwinist bakış açısını tekrarlamaktadır. İkincisi, Sosyal Darwinizm'in bir diğer önemli iddiasını yinelemekte ve "ırklar arası yaşam mücadelesi" kavramını kullanarak savaş ve çatışmanın milletleri geliştirdiğini, uygarlığı ilerlettiğini öne sürmektedir.

Darwin'in üçüncü mesajı ise, Türk Milleti'ni **"barbar"** olarak niteleyişidir. Darwin'in burada kullandığı kelime (hollow) eğer birebir çevrilirse **"karaktersizlik"** anlamına gelir. Bu ifadeyle, Türkleri herhangi bir özgün karakterden, meziyetten ve kültürden yoksun bir toplum, yani "barbar" bir millet olarak tanımlamaya çalışmaktadır. (Bu tanımlamanın asılsızlığı açıkça ortadadır. Ancak ilerleyen sayfalarda bu konuya daha geniş olarak yer vereceğiz.)

4) ... Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, **bu tür aşağı ırkların çoğunun medenileşmiş yüksek ırklar tarafından elimine edileceğini (yok edileceğini) görüyorum...**

Darwin, en önemli mesajını—ve hezeyanını—bu cümlesinde sergilemektedir. Söyledikleri açıktır: Türk Milleti'nin yakında Avrupalılar tarafından yok edileceğini öne sürmektedir. Bu işi gerçekleştirmesini umduğu Avrupalıları "medenileşmiş yüksek ırklar" olarak tarif etmekte, Türk Milleti'ne de kendince "aşağı ırk" yakıştırması yapmaktadır.

Ancak burada Darwin'in bu hezeyanını önemli bir mesajla birlikte dile getirdiğine dikkat etmek gerekir. Darwin, bu cümleleri, "doğal seleksiyon medeniyetin ilerleyişine katkıda bulunmaktadır" şeklinde bir giriş yaparak söylemektedir. Yani Türk Milleti'nin yok edilmesi hedefinin, doğa kanunlarının bir gereği olduğunu ve medeniyetin ilerleyişine de katkıda bulunacağını iddia etmektedir!...

Darwinizm ile Türk Düşmanlığı'nın Kopmaz İlişkisi

Darwin'in ortaya koyduğu bu mantıkların İngiliz emperyalizminin Osmanlı düşmanlığı ile birebir uyum sağladığı ise çok açıktır. Darwin, İngiltere'nin Osmanlı'yı sömürgeleştirme ve Türk Milleti'ni de tarihten silme planına sözde bilimsel bir zemin sağlamaya çalışmıştır. İngiltere'nin körüklediği Türk düşmanlığı akımına, bilimsel bir görüntü kazandırmayı hedeflemiştir.

Darwin'in Türk Milleti ile ilgili bu sözlerinin, İngiltere'nin Mısır'ı işgalinden bir yıl önceye rastlaması da oldukça anlamlıdır. Anlaşılan Darwin, İngiliz yönetiminin Mısır'ın işgali ile başlayacak bir "Osmanlı'yı parçalama" stratejisini kurduğu sıralarda, **"Türklerin yakında yok olacaklarını görüyorum, bu doğal seleksiyonun gereğidir"** diyerek, bu stratejiye katkıda bulunmuştur.

Darwin'in bu sözlerinin o dönemde son derece etkili olduğunu ise yeniden vurgulamak gerekir. Darwin fikirlerini kuşkusuz sadece bu mektupta değil, İngiliz devlet adamları ile olan temaslarında da ifade etmiş ve onlara Türk Milleti'nin yok edilmesi planına sağladığı "bilimsel" desteği sunmuştur. Darwin'in bu mektubu 1888 yılında yayınlandığında ise, Türk Milleti'ne karşı yürütülmekte olan propaganda savaşına büyük bir destek sağlamış, Türk düşmanları Darwin'in hezeyanlarından güç bulmuşlardır.

Darwin'in Türk düşmanlığına sağladığı bu desteğin etkisi, günümüzde bile sürmektedir. Başta Almanya olmak üzere çeşitli Batılı ülkelerdeki neo-Nazi ve faşist gruplar, Türklere karşı yürüttükleri karalama kampanyasında hala Darwin'in bu sözlerine atıfta bulunmaktadırlar. Internet'teki çeşitli neo-Nazi sitelerinde, Darwin'in "Ari ırkın üstünlüğü" hakkındaki sözlerinin yanında Türk Milleti hakkındaki hezeyanı da yer almaktadır. Almanya'daki Türk soydaşlarımızı acımasızca katleden, evlerini kundaklayan, işyerlerini yağmalayan "dazlak"lar, Darwin'in görüşlerinden güç bulmaya devam etmektedirler.

Bu gerçek, 19. yüzyılda Batı emperyalizmi tarafından körüklenen, o zamandan bu yana da çeşitli çevreler tarafından ısrarla ayakta tutulan "Türk düşmanlığı" akımının ardında, Darwinizm'in önemli bir yeri olduğunu göstermektedir. Elbette ki Türklere düşman olan toplum, grup ya da kişiler tarihin her döneminde var olmuştur. Ancak ilk kez Darwin bu düşmanlığa sözde bilimsel bir dayanak sağlamış, Türk Milleti'nin "geri ve ilkel" bir millet olduğu şeklindeki safsatalara bilimsel bir kılıf bulmuştur.

Bu ise elbette milletini ve vatanını seven her Türk'e, Darwinizm'e karşı tavır almak, bu ırkçı ideolojiyi reddetmek ve geçersizliğini de elinden geldiğince ortaya koymak görevini yükler. Aksi takdirde, eğer Darwinizm'i savunursa, kendi milletini yok etmek isteyen bir dünya görüşüne hizmet etmiş olacaktır.

Darwinizm'e hala körü körüne bağlı kalan, bu safsataya akla ve bilime rağmen arka çıkan birtakım Türk bilim ve fikir adamlarına duyurulur...

TÜRK MİLLETİ'NİN ŞEREFLİ TARİHİ

"Tarih Türkler'den çok şey öğrendi. Onların elinden çıkma öyle eserler var ki, medeniyet için birer süs teşkil etmektedir..."48
Avusturyalı tarihçi Hammer

Önceki bölümde evrim teorisinin kurucusu olan Charles Darwin'in Türk Milleti hakkındaki hezeyanını inceledik. Darwin'in milletimizi kendince "yakında yeryüzünden silinecek, geri, barbar, aşağı bir ırk" olarak tanımladığını gördük. Elbette bu gibi sözlü saldırı ve hakaretlere cevap vermek ve bu cevabı verecek bilgiye sahip olmak, her Türk'ün milli görevidir. Bu nedenle bu bölümde, Türk Milleti'nin tarihini ve bu tarih içinde şekillenmiş olan karakterini inceleyeceğiz.

Darwin'in sözlerine cevaben ilk söylenmesi gereken, ırk ayrımının bilim, akıl ve ahlak dışı bir safsata olduğudur. İnsanlar birbirlerine ırk özelliklerine göre üstünlük sağlamazlar. Tüm insanlar aynı atadan; ilk insan olan Hz. Adem'den gelmektedirler ve hepsi de Allah'ın kullarıdırlar. Hiçbir ırk bir diğerinden üstün ya da aşağı değildir. Nitekim 20. yüzyıldaki biyolojik ve antropolojik çalışmalar, 19. yüzyılda ortaya atılmış olan ırkçı teorilerin hepsinin temelden geçersiz olduğunu ve ırkların arasında zeka, yetenek gibi ayrımlar yapılamayacağını ispatlamış durumdadır.

Dolayısıyla hiçbir insan ya da toplum, bir diğerinden biyolojik olarak üstün sayılamaz. İnsanlar arasında bir ırk ayrımı yapılamaz.

Milletleri şerefli kılan etken ise, onların tarihleridir. Tarih içinde gösterdikleri ahlak özellikleridir. Bu nedenle Darwin'in Türk Milleti için telaffuz ettiği sözlere, Türk tarihini ortaya koyarak cevap vermek gerekir. Türk tarihine baktığımızda ise, bu milletin, gerçekte dünya tarihine yön vermiş, siyasi, askeri, kültürel ve ahlaki yönden damgasını bırakmış şerefli bir millet olduğunu görürüz.

Türkler 2000 yıldan bu yana tarih sahnesinde yer almış, 16 büyük devlet kurmuş, pek çok büyük hakan ve hükümdar çıkarmış, çağlara damgasını vurmuş köklü bir millettir. Dünya tarihi boyunca kurulan sekiz dünya devletinden üçü Türklere aittir. Tarihimizden Mete, Alpertunga, Alparslan, Kılıçarslan, Timur, Fatih Sultan Mehmet, Yavuz Sultan Selim gibi dünyanın takdirini kazanmış sayısız önemli lider gelip geçmiştir. İslam'dan önce Türkistan, İslam devrinde de Yakın Doğu ve Türkiye merkez olmak üzere Çin, Hindistan, Afganistan, Horasan, Orta ve Doğu Avrupa, Balkanlar, İran, Azerbaycan, Kafkasya, Anadolu, Rumeli, Irak, Suriye, Mısır ve Kuzey Afrika Türk Milleti'nin başlıca hakimiyet sahaları olmuştur. Türkler bu ülkelerde hem son derece güçlü devletler kurmuşlar, hem de üstün bir kültür mirası bırakmışlardır. İslamiyet'i kabullerinden önce Hun ve Göktürk Kağanlıkları, İslam çağında Selçuklu ve Osmanlı Sultanlıkları, Türk Milleti'nin "dünya gücü" olduğu dönemleri temsil eder.

İslamiyet'ten Önce Türklerin Etkisi

Kendi milli adımızla kurulan ilk devlet olan Göktürkler'den önce ve sonra da çeşitli adlar altında sayısız Türk devleti varlık göstermiştir. Türkler, İslamiyet'i kabul etmeden önce Uzak Doğu'dan Balkanlar'a ve Orta Avrupa'ya kadar yayılmışlar, Çin, Hindistan, İran, Roma ve Bizans ülkelerinin sınırlarını aşmışlar, zaferler kazanmış ve bu uzak ülkelerde birtakım siyasi oluşumlar meydana getirmişlerdir. Bu çağlarda yapılan göçler, kazanılan zaferler ve kurulan devletler dünya tarihinde önemli bir rol oynamıştır.

Nitekim günümüzde, Uzak Doğu'dan Orta Avrupa'ya kadar geniş bir bölgede eski Türkler'in etkisini görmek mümkündür. Özellikle de bahsedilen bölgede yer alan birçok ülke, deniz, nehir ve kavimlerin adları bu devirlere ait izler taşır. Örneğin Uygur Türkleri tarım, sanat ve ticarette gösterdikleri başarıların dışında, memleketleri olan bugünkü Çin Türkeli'ni bayındır bir hale getirmişler, kanallar açarak, sulama işlerini düzenleyerek tarımı ilerletmişler ve bu arada birçok güzel binalar ve yollar da yapmışlardır. Eski Uygur şehir harabelerinde, Doğu Türkelinde ve özellikle Karahoça, Turfan ve Karaşar'da İngiliz, Alman, Fransız ve Rus araştırmacılar tarafından yapılan kazılar, bu bölgede çok eski ve ileri bir Türk uygarlığının yaşamış olduğunu göstermiştir. Bu kazılarda elde edilen birçok kıymetli sanat eserleri; heykeller, minyatürler, çiniler, kumaş parçaları ve duvar resimleri bugün Berlin, Moskova ve Kalküta müzelerini süslemektedir. Bu kazılardan birini yöneten Alman bilginlerinden Fon Lö Kok, Uygurlar hakkında şunları söylemiştir:

Bu yağmursuz ve kurak kıtada yüzyıllarca örtülü kalmış olan büyük binalar, heykeller, freskler, canfes (üzerinde desen bulunmayan, ince dokunmuş ipekli kumaş) ve kağıt üzerine çizilmiş resimler, kitaplar, zengin edebiyat kalıntıları, burada çok yüksek bir uygarlığın varlığına şahittirler. Gerçekten Karahoça şehrinde büyük ve hayret verici bir uygarlık vardır. İngiltere, Fransa ve Almanya'da böyle şeyler yokken, ***güzel ve büyük bir uygarlığa sahip olan Türkler hakkıyla övünebilirler.***[49]

Eski Türkler sanat alanında da ileri gitmişlerdi. 18. yüzyıldan itibaren açılmaya başlanan eski Türk mezarları içinde, altın ve gümüşten yapılmış kupalar, taşlar, vazolar, bilezik, küpe, yüzük ve maden aynalar gibi birçok süs eşyaları da vardır. Orta Asya'da bulunan madenleri işleterek birçok tarım araçları, silahlar ve süs eşyaları, kap kacak yapmışlardır. Gerçekten de tarih içinde yapılan bir yolculukta hemen her dönemde Türklerin varlığına rastlamadan ilerlemek neredeyse imkansızdır.

448-449 yıllarında Atilla'nın sarayında elçilik yapmış olan Priskos'un anlattıklarına göre, "Hunların kralı surlar ve kalelerle çevrili ahşap bir kentte oturuyordu. Sarayında yün halılar ve ahşap süsler vardı. Giysileri işlemelerle süslenmişti. Sofra takımları altın ve gümüştendi ve değerli taşlarla süslenmişti." Daha o dönemde Türklerin sahip olduğu zenginlik ve ihtişamı ifade etmesi bakımından bu anlatılanlar önemlidir. Aynı kaynaktan, hükümdarın yalnız büyük bir strateji uzmanı değil, aynı zamanda kurnaz bir diplomat olduğunu da öğreniyoruz. Priskos, "Atilla başkalarıyla ilişki kurmanın yararına inandığı için

çevresinde hep çevirmen yardımcılar bulundururdu"[50] diyor. Yaşanılan dönem göz önüne alındığında, bunların ileri bir kültür ve medeniyetin ifadesi olduğu daha iyi anlaşılır.

Büyük tarihçilerimizden Prof. Yılmaz Öztuna'nın belirttiğine göre; *"Türkler çok erken zamanlarda, bilhassa askeri zaruretlerle maden işleyip, silah yapmayı, atı ve koyunu ehlileştirmeyi öğrenmişlerdir; aynı zamanda dünyanın üstün deri işçileri, süvarileri ve at donatıcısıdırlar. Gömlek, pantalon, ceket giyerler. Bunları önce Çinliler'e, Miladi 5. asırdan başlayarak da Romalılar'a öğretmişler ve* ***Avrupa giyim kuşamının bugünkü şeklinin kurucusu olmuşlardır****"*.[51]

Türklerin belki madencilik, hayvancılık ve silah yapımı gibi özellikleri tarihe geçmiştir. Ancak giyim zevkleri, estetik anlayışları ve bu konularda diğer kültürlerden insanlara öncülük etmeleri çok bilinmeyen ya da kasıtlı olarak dile getirilmeyen özellikleridir. Bu tarihi gerçekler yerine "Barbar Türkler" imajını vermek, Türklere sempati beslemeyen çevrelerin kasıtlı tercihleri olmuştur. Ama buna rağmen Avrupalı tarihçi ve yazarlardan da bu konuda objektif yorumlarda bulunanlar vardır. Örneğin Elisee Reclus *Yeni Umumi Coğrafya* adlı eserinde Türkleri şöyle övmektedir:

Komşularına demiri ve diğer madenleri öğreten onlardır. Şüphe yok ki bize ehil hayvanları vermiş olanlar da yine onlardır. Bugün faydalandığımız bitkilerin birçoğu da belki Orta Asya'dan gelmektedir.[52]

Rus bilim adamı W. Bardhold da Türklerin demokrat yönlerinden bahsettikten sonra; "Türk beylerinin mevki ve asaletlerine rağmen Moğollar gibi halka hakaretle bakmadıklarını, bilakis devletin kuruluşu ve yükselişinde halka birinci derecede mevki verdiklerini" belirtmiştir. Tüm bunlar, Türklerin medeni karakterini ifade eden yorumlardır.

İslamiyet'in Kabulü ile Gelen Yükseliş

İslamiyet'in etkisiyle Türkler daha yüksek bir medeniyet ile yeni bir tarih devresine girdiler. İslamiyet'in kabulü ile birlikte Türk tarihinin ağırlık merkezi Türkistan'dan Yakın Doğu ve özellikle de Türkiye'ye kaydı. Bu arada İslam dünyasını iç buhranlardan ve dış tehlikelerden koruyarak, emin bir duruma getirdiler. Türkler İslam'ın ilim ve sanat faaliyetlerine de katıldılar. Böylece Orta Çağ Müslüman-Arap medeniyet ve kültüründe Türklerden de çok büyük isimler yer aldı.

Bir filozof olan Farabi, Lugatçi Cevheri, Şair Beşşar bunlar arasında sayılabilecek isimlerdendir, ki bundan sonra da Türkler yetiştirdikleri daha pek çok önemli şahsiyeti tarihe yazdırmışlardır. Tarihçi Yılmaz Öztuna şöyle der:

Türklerin İslam'ı kabul edip Müslüman bir kavim olarak tarih sahnesine çıkışları gibi başlangıçta o derece ehemmiyetsiz görünüp de sonradan o kadar büyük tesirler icra etmiş olan bir tezahür (etki yapmış bir olay), dünya tarihinde hemen hemen emsalsizdir.[53]

İslam'ı özümsemeleriyle birlikte Türklerin İslam'ın bayraktarlığını üstlendiklerini görürüz. Orta Asya'yı, Kafkasya'yı, Anadolu'yu, Rumeli'yi, Doğu Avrupa, Karadeniz'in kuzey sahillerini ve Kuzey Hindistan'ı Türk medeniyeti sınırlarına dahil etmişlerdir.

12. yüzyılın önde gelen isimlerinden **Fahreddin Mübarek-şah** Türklerin o dönemdeki güç ve etkilerine dair bilgiler verir. Çin'den Rum ülkelerine, kuzeyin buzlu bölgelerinden Hindistan'a kadar uzanan bütün memleketleri 'Türkistan" adı ile adlandırmakta ve yeryüzünde Türkistan'dan daha büyük bir ülkenin bulunmadığını söylemektedir.[54] Bundan başka o devrin Rubruck ve Marco Polo gibi Avrupalı gezginleri de "Tuna boylarından Çin sınırlarına kadar uzayan geniş ülkeleri "Büyük Türkia" olarak gösterirken aynı gerçeği ifade ederler ve Anadolu'ya da sadece "Turkia" derler."[55] Kastedilen yalnızca coğrafi bir hakimiyet değildir; tarihte çok derin izler bırakmış, kültürel bir hakimiyet söz konusudur.

Bu noktada karşımıza Türk hakan, hükümdar ve idarecilerinin adil ve hoşgörülü tutumları çıkar. Bu vasıfları taşımamış olsalar, belki askeri bir egemenlik mümkün olurdu, ama yönettikleri toplumlara istikrar ve huzur sağlamaları söz konusu olamazdı. Ama Türk devlet adamları için durum böyle olmamış, her zaman tebaları tarafından sevgi ve saygıyla anılmışlardır. Örneğin Ermeni tarihçisi Urfalı Mathiu Büyük Selçuklu İmparatorluğu'nun azamet devrini yansıtan Melikşah'dan şöyle bahseder:

Melikşah'ın saltanatı Allah'ın lütfuna mazhar oldu. Hakimiyeti uzak ülkelere kadar yayıldı ve Ermenilere huzur verdi. Kalbi Hıristiyanlara karşı şefkatle dolu idi. Geçtiği ülkelerin halklarına karşı bir baba gibi davrandı. Birçok şehir ve vilayetler kendi arzuları ile onun idaresine girdi; bütün Rum ve Ermeni beldeleri onun kanunlarını tanıdı.[56]

Bu dönemde Türk edebiyatında önemli gelişmeler dikkat çeker. Kaşgarlı Mahmut, Yusuf Has Hacip, Ahmet Yesevi, Ali Şir Nevai gibi önemli şahsiyetler çıkmış ve günümüze dek gelen çok değerli eserler sunmuşlardır. Yunus Emre ve Mevlana gibi tasavvuf alimi büyük isimler de yine Türkler arasından yetişmiştir.

Türklerin medeni yükselişlerinin bir göstergesi de, her türlü ihtiyacın karşılanması için yaptırılan kervansarayların içinde, yolcuların tedavisi için gerekli doktor ve sağlık imkanlarının hazır tutulması, misafirlerin okuması için de kütüphaneler bulundurulmasıdır. Yine bu dönemde (Selçuklular'da), bir tür üniversite niteliğinde olan **medreseler** yaygındır. O dönem Avrupası'nın içinde bulunduğu sosyal şartların ilkelliği ve toplumsal gerilik de göz önüne alındığında, bunların olağanüstü kurumlar olduğu görülür. Nitekim Batılı bir tarihçi olan Jean Paul Roux o dönemdeki Selçuklu medreselerini şöyle tanımlar:

Bu daha çok İngiliz koleji tipindeki bir öğretim kurumuydu. Kurucusunun adından dolayı 'Nizamiye' adıyla anılan ilk medreseler; Bağdat, Nişapur, İsfahan, Belh, Herat ve Merv'de kuruldu. Oralardan da tüm Yakın Doğu'ya, ardından Mısır'a ve Kuzey Afrika'ya yayıldı. Medresede ders vermiş ilk kişilerden biri olan büyük filozof Gazali gibi seçkin bir usta ya da bilim adamları topluluğu için düşünülmüş olan medreseler, İslam bilimleri ya da... astronomi, tıp, kimya öğretimi yapılan merkezlerdi...[57]

XV. asır gezginlerinden Tafur'un tespiti ise Troie harabeleriyle ilgilidir: *"Türkler eski binaları mukaddes sayıp, hiçbir şeyi tahrip etmiyorlar"*[58] der. Bizanslıların ve Haçlıların girdikleri şehirlerde yaptıkları tahrip ve yıkımlar hatırlanacak olursa bu ilkelliğe karşın, Türklerin ne derece medeni hareket ettikleri daha iyi anlaşılacaktır.

Türklerin daha o dönemlerde tarihi eserlere önem vermeleri de dikkat çekici bir uygarlık alametidir. Ünlü Fransız yazar ve düşünür Voltaire "Türkler, Müslümanlar ve Ötekiler" adlı eserinde Türklerin bu özelliğine şöyle dikkat çeker:

Polenezya savaşlarında Venedik ordusunun bombaları, Türklerin esirgemiş oldukları birçok tarihi anıtları yıktı. Bunlar arasında Atina'nın meşhur Akropolis'i de hasara uğradı.[59]

Tüm bunlar, Türk Milleti'nin, Darwin'in hezeyanlarının aksine, üstün bir kültüre, asil bir ahlaka ve şerefli bir tarihe sahip olduğunun ifadeleridir. Türk Milleti'nin bu vasıflarının en açık ifadesi ise, büyük Osmanlı İmparatorluğu olmuştur.

Aşiretten İmparatorluğa Giden Yol

1299'da Kayı aşireti tarafından temelleri atılan Osmanlı Devleti çok geçmeden 3 kıtaya hakim olmuş dev bir imparatorluk haline dönüştü. Osmanlı Devleti'nin kuruluş aşamalarındaki padişahlar feraset ve basiret sahibi, kumanda yeteneği ve yönetici kişiliği çok gelişmiş hükümdarlardı. Örneğin Orhan Gazi bunlardan biridir. Bursa'nın fethi sırasında, Rumlara, şehri kolayca teslim etme sebeplerini sorduğu zaman şöyle cevap almıştı:

Sizin devletinizin günden güne yükseldiğini ve bizim devletimizi geçtiğini anladık; babanızın idaresine geçen köylülerin memnun kalıp bir daha bizi anmadıklarını gördük ve biz de bu rahatlığa heves ettik.[60]

Bir toplumun bir başka kavmin boyunduruğuna severek, isteyerek, heves ederek girmesi tarihte eşine ender rastlanabilecek bir olaydır. Bursalı Rumların bu ifadeleri ise Türklerin diğer milletlere dostane yaklaşımlarının, hoşgörülü ve insancıl yönetimlerinin açık bir göstergesidir.

Sultan I. Murat da çok üstün vasıflara sahip bir hükümdardır. Yaşadığı dönemde Edirne'yi almış, Balkanlarda ilerlemiştir ki, bu Osmanlı tarihinde çok önemli bir adımdır. Çağdaşı Bizans tarihçisi Khalkokondylas, Sultan I. Murat hakkında şöyle der:

Rumeli ve Anadolu'da 37 muharebeyi bizzat idare edip hepsini kazandı. Cesur, soğukkanlı, hesaplı, gençliğinde olduğu gibi ihtiyarlığında da çalışkan, enerjik, sert, disiplinli idi. Hiçbir tedbiri ihmal etmez, iyice planlamadan hiçbir işe girişmezdi. Kendisine itaat ve hizmet eden milletlere ve kişilere, hangi dinden olurlarsa olsunlar, iyi, yumuşak ve cömert davranırdı. Düşmanlık gösterenlere karşı amansızdı. Hiçbir düşmanı elinden kurtulamadı. Verdiği söze sonradan aleyhinde tecelli etse bile sadık kalarak, dost düşman herkesin güvenini kazandı.[61]

Fransız tarihçisi Fernard Grenard ise "Sultan Murat değerinde bir hükümdara çağdaşı olan Avrupa hükümdarları arasında tesadüf edilemez. Yalnız dahi bir asker ve strateji üstadı değil, ince bir diplomattı. Doğuştan hükümdardı. Osmanlı kavmini bir millet haline getirdi. Onlara ideal gösterdi ve verdi. Ölümünde bu milletin istikbalini 5 asır için teminat altına almış bulunuyordu" demektedir.[62]

İngiliz tarihçisi Gibbon'a göre Sultan Murat "Dünya üzerinde çağdaşı bütün hükümdar ve devlet adamlarından üstündü. Babasının bile tahayyül ettiği sınırları çok aştı. Bütün tarihin en hayret verici gelişmelerinden birini, Osmanlı lehine kazandı. Ortodokslar'a, Katolikler'in Ortodokslar'a yaptığı muameleden kat kat iyi muamelede bulundu."[63] Gerek İngiliz gerekse Fransız tarihçilerin, padişah I.Murat'ın devlet adamlığı ile ilgili yaptıkları tespitler son derece isabetlidir. Aynı zamanda bunlar önemli bir medeniyet göstergesidir.

Görüldüğü gibi Osmanlı padişahları yabancı tarihçi ve araştırmacıların dahi hayranlık ve takdirlerini kazanmayı başarmış, çok üstün kişilerdir.

Tarihin Seyrini Değiştiren Kumandan: Fatih Sultan Mehmet

Osmanlı tarihinin en önemli şahsiyetlerinin başında ise elbette Fatih Sultan Mehmet gelir. İstanbul'u olağanüstü bir askeri deha ile fetheden ve böylelikle dünyada bir çağı değiştiren Fatih, daha sonra da Osmanlı Devleti'ni çok büyük bir ustalıkla yönetmiştir. Batılı tarihçilerin gözüyle Fatih Sultan Mehmet'e bakacak olursak, onun eşsiz dehasına ve kumandanlığına tanık oluruz. Babinger, Bizanslı Yorgios Trapezuntios'dan naklen şöyle der:

Sultan Mehmet, günümüzün en büyük hükümdarıdır. Kiros'tan, Büyük İskender'den, Sezar'dan, bir kelimeyle gelmiş geçmiş bütün hükümdarlardan büyüktür.[64]

İngiliz tarihçi Panzer'e göre "Fatih, birinci sınıf bir lisan mütehassısı, tarihçi, filozof, üstün bir yönetici, harikulade bir süvari ve silahşördür."[65] Gustave Schlumberger ise İstanbul'un fethi için şöyle der:

İstanbul'un fethi dünya tarihinin en önemli olaylarından biridir. Avrupa'nın tarihi üzerinde tesiri birinci derecede oldu. Tarihin bütün akışını değiştirdi. Orta Çağ'ı kapatıp Yeni Çağ'ı başlattı. [66]

Fatih, hükümranlığı boyunca Türk Milleti'nin hoşgörü ve adaletini de sergilemiş, bunu gören yabancı milletler ise onun yönetimi altına girmekte mahzur görmemişlerdir. İstanbul'un fethi sırasında Bizans başbakanı Büyük Düka Notaras "Bizans'ta Latin şapkası görmektense, Türk sarığı görmeyi tercih ederim" tarihi cümlesini söyleyerek bu gerçeği ifade etmiştir.[67]

Osmanlı'nın Adaleti ve Hoşgörüsü

Osmanlı İmparatorluğu'nun çok önemli bir özelliği tebası arasında kavim, din ve mezhep ayrımı yapmadan tam bir uyum sağlamış ve toplumun çeşitli kesimleri arasında sosyal adaleti temin edebilmiş olmasıdır. İsviçreli ilahiyatçı Prof. Karl Barth bu konuda şunları söylemiştir:

Hıristiyan Avrupa'nın bizzat Hıristiyan kanı döktüğü ve inançları değişik olanlara vahşice zulümler yapmaktan zevk duyduğu bir devirde Osmanlı İmparatorluğu engizisyonun bulunmadığı, yakmaların ve sihirbazlık ithamlarının mevcut olmadığı yegane memleket oldu. Hıristiyanlar tarafından her yerden kovulan, sürgün ve takip edilen Yahudilerin sığınabildiği tek memleket de barbar (!) Türkiye olmuştur.[68]

Charles Darwin isimli amatör biyologun Türklere yaptığı çirkin ithamlarla, Türklerin tarihleri ve üstün ahlakları arasındaki tezatı Prof. Barth bu sözleriyle çok iyi ifade etmiştir. Osmanlı'nın tebasına karşı olan adaleti konusunda A. Miquel ise şöyle demektedir:

Hıristiyan halklar Bizans ve Latin devletleri zamanında bulamadıkları çok iyi bir idare karşısında bulunmaktaydılar. Asla sistemli bir zulüm görmemekteydiler. Tam aksine imparatorluk, İstanbul başta olmak üzere, işkence gören İspanyol Yahudilerine bir sığınak olmuştu.[69]

Türklerin iki bin yıllık bir tarih boyunca birçok yabancı ırk, millet, din ve mezhep mensuplarını birarada ve büyük bir uzlaşma içinde idare etmeleri takdire değer bir konudur. Türkler şayet diğer etnik unsurlara karşı geniş bir hoşgörü, yüksek bir insanlık idealine sahip olmasalardı, elbette ki böyle köklü imparatorluklar kuramaz ve bu insanları asırlar boyu birarada tutamazlardı. Ancak görmekteyiz ki, Türklerin sahip oldukları vasıflar, özellikle de İslamiyet'in onlara kazandırdığı yüksek idealler ve hasletler, son derece ileri bir kültür ve medeniyet geliştirmelerini sağlamıştır.

Fatih'ten Sonra Devam Eden Yükseliş

Türklerin İstanbul'un fethiyle zirveye çıkan başarıları Fatih'ten sonra gelen padişahlar tarafından da devam ettirilmiştir. Osmanlı orduları iki kez Viyana kapılarına dayanmış, Sırbistan, Arnavutluk, Bosna-Hersek, Eflak, Boğdan başta olmak üzere Balkanlar baştan sona fethedilmiş, Macaristan Osmanlı himayesine geçmiş, Osmanlı denizlere açılmış, Karadeniz Türk gölü haline getirilmiş, Mora yarımadası, Rodos, Girit, Sakız gibi birçok Ege adası alınmış, Kafkasya ele geçirilmiş, Bağdat, Tebriz, Yemen, Suriye, Irak, Lübnan, Mısır, Filistin, Kudüs, Fas, Tunus, Cezayir, Doğu Anadolu, Baharat Yolu, Lehistan gibi daha pek çok yer Osmanlı topraklarına katılmıştır.

Türklerin medeni karakterlerinin çok fazla ifadesi olmakla birlikte, fethettikleri yerlere götürdükleri yenilikler de bunun en güzel kanıtlarından biri olarak sayılabilir. Örneğin Türklerin Cezayir'i fetihleriyle ilgili olarak, Cezayir 1962'de özgürlüğüne

kavuştuğunda, milli hareketin liderlerinden Albay Muhandu'l-Hacc şu açıklamayı yapmıştır:

Herşeyi hatta bir ***millet oluşumuzu Türklere borçluyuz****. Osmanlılar geldiği zaman bizler korsandık. Yüzlerce kabileden müteşekkildik. Osmanlılar başımıza bir paşa getirdiler. Dağınık aşiretleri biraraya topladılar. Onları bir kavim haline koydular. Bu kavim 300 yıl merkezi Türk idaresi altında kaldı. Birliğin kudretini öğrendi. Türklerin yardımıyla millet haline geldik.*[70]

Cezayirli albayın Türkler hakkında söyledikleri, Türk düşmanlarının attıkları iftiralara da bir yanıt niteliğindedir. Türklerin, gittikleri yerlere yıkım değil, tam tersine düzen götürdüklerinin ifadesidir.

Bir Fas gazetesi olan *El Alem*'de yayınlanan *"Osmanlı İmparatorluğu'nun Çöküşünden Sorumlu İngiltere'dir"* başlıklı makale de yukarıdaki savı desteklemektedir:

Osmanlılar İslam dünyasının savunulması için dört yüz yıl savaş verdiler. Türk egemenliği, ne Arap topraklarının işgali demektir ne de ele geçirilmesi... Sadece Müslüman bir devletten başka bir Müslüman devlete iktidarın devredilmesi söz konusu olmuştur. Bunun içindir ki Mısır halkı Haçlılar'a, Moğollar'a, Fransızlar'a ve İngilizlere karşı koyduğu gibi Türklere karşı koymamıştır. Mısırlılar, Türk egemenliğine bağlı kalmışlar ve devletin kendi içinde kendilerine düşen görevi almışlardır. Peki neden bu Osmanlı düşmanlığı?[71]

Samimi sarfedilmiş tüm bu sözler Türk Milleti'nin İslam dünyasındaki önemini vurgulamak için yeterlidir. Aynı zamanda Türklerin hakimiyetleri altına aldıkları bölgelerdeki toplumlar tarafından nasıl benimsendiğini göstermesi bakımından da önemlidir. Romanya'nın eski adliye bakanlarından Monsieur Dissescu da söyledikleriyle bunları doğrulamaktadır:

Kim ne derse desin biz Romenler bugünkü mevcudiyetimizi Türklerin ulvicenaplığına borçluyuz. İdareleri altına aldıkları milletlere karşı hakiki bir şevkat, mürüvvet ve müsahamakarlık ile muamele etmemiş olsaydılar, onların yerine biz herhangi bir komşu milletin tahakkümü altına girmiş bulunsaydık, şu anda bir tek Romen kalmazdı... [72]

Avrupalı tarihçi Richard Peters ise *"Türkler asırlar boyunca birçok milletlere hakim oldular fakat onları asimile etmeye asla gayret etmediler. Onlara hürriyet verdiler ve din ve kültürlerinin yaşanmasına müsaade ettiler"*[73] diyerek Türk Milleti'ne yapılan "barbar" suçlamasına en güzel şekilde cevap vermiştir.

Yine zamanımızın tanınmış Macar tarihçilerinden Kaldy-Nagy "The Cash Book of the Ottoman Treasury in Buda in the Years 1558-1560" adlı makalesinde yine Türk kültür ve medeniyetine dikkat çeker:

1558-60 tarihleri arasında Osmanlı Devleti'nin Macaristan'dan topladığı 6 milyon küsür akçe vergiye mukabil, buraya 23 milyonun üzerinde masraf yaptığını böylece İstanbul'dan -sömürüldüğü önceleri bir kısım Batılı tarihçiler tarafından savunulan- Macaristan'a 17 milyon akçe mali yardım yapıldığını ortaya koymaktadır. Bundan başka Türkler Balkanlarda pek çok maddi eser bırakmışlardır. Mora'da muhtelif şehirlerde

yüzlerce eser bırakmış olmalarını, yalnız Rusçuk'ta 33 cami, mescit ve tekke bırakmış olmalarını bu açıdan izah etmek mümkündür.[74]

Bunlar da açıkça göstermektedir ki Osmanlılar fethettikleri ülkeleri sömürmemişler, bu ülkelerin halklarının haklarına saygı göstermişlerdir. Bunun nedeni padişahlarının devlet anlayışları ve tebalarına bakış açılarıdır. Çünkü Osmanlı padişahları fethettikleri yerlerde yaşayan halkın kendilerine Allah'ın bir emaneti olduğunu düşünmüşlerdir. Onları himaye etmek ve hiç kimsenin onlara zulüm yapmamasını sağlamak ise padişahın görevleri arasında sayılmıştır. Hatta öyle ki, Fatih İstanbul'u fethettiği zaman patrikhaneye çok geniş imkanlar tanımış, böylece patrikhane ilk defa Türkler zamanında bir muhtariyete kavuşmuştur.[75]

Yabancı Gözüyle Türk İnsanı

Tarihte pek çok hükümdar, devlet adamı, siyasetçi, asker ya da tarihçi, Türk Milleti'nin vasıflarını tarif eden ve onların üstün ahlaki özelliklerini açıklayan yorumlarda bulunmuşlardır. Bunların bir kısmını şöyle sıralayabiliriz:

İsveç kralı XII. Charles'ın (Demirbaş Şarl) Türkiye'ye sığınmak zorunda kaldığındaki izlenimleri:

Şefkatin, cömertliğin, asaletin, nezaketin esiriyim. Türkler beni işte bu elmas bağa sardılar. Bu kadar şefkatli, bu kadar nazik bir milletin arasında hür bir esir olarak yaşamak, bilsen ne kadar tatlı!... [76]

18. yy'da Osmanlı topraklarında yaşayan **Comte de Bonneval** (Humbaracı Ahmet Paşa):

Çünkü Türkleri seviyorum. Onlar (sanki) cennetten bir köşe olan bu eşsiz memlekete yakışan eşsiz insanlar. Yaratılışlarında gökyüzüne mahsus bir yücelik, gönül alışlarında ise bir tevazu var. Bu büyük ruhlu milletin arasında vatanımı unutmaktan korkuyorum. Vatan aziz ve pek aziz. Lakin Türk de aziz ve çok aziz.[77]

M. Baudier (*"Historie de la religion des Turcs"* adlı eserinde):

Türkler, merhamet, şefkat ve insanlara yardımda bütün milletlere ve hatta Hıristiyanlara da üstündürler.[78]

XV. yüzyıl gezginlerinden **Tafur**:

Türkler konuşmalarında dost ve neşeli, yemek ve harcamalarında çok asil ve hayırseverdirler.[79]

General Charles Royan:

Türkler arasında geçirdiğim iki yıldan fazla zaman içinde edindiğim tecrübelerime dayanarak hemen belirtmeliyim ki, daha uygar olmakla şöhret yapmış milletlerin, Türklerin ahlâk ve karakterleri konusunda sahip bulundukları bilgiler ve kanaat tamamiyle hatalı ve aldatıcıdır... [80]

Fransız şairi **Lamartine**:

Türkler bir ırk ve bir millet olmak haysiyetiyle yeryüzünün en şerefli insanlarıdır. Karakterleri pek asil ve yücedir... Asaletleri alınlarında ve amellerinde yazılıdır... Bütün

hareketleri asilanedir ve vecd ile yaşayan duygulu bir millettir. Onların yurdu efendiler diyarıdır, kahramanlar, şehitler ülkesidir. Bence insaniyete şeref veren böyle bir milletin düşmanı olmak insanlığın düşmanı olmaktan farksızdır. Böyle bir lekeden Allah beni korusun.[81]

General Çarneyev:

Türklerin düzinelerle milleti idare edebilmelerindeki muvaffakiyetin sırrını da anlıyorum. Onlar milletleri bir kez yeniyorlar. Fakat kazandıkları zaferi ruhlarda ve nesillerde yaşatmayı biliyorlar.[82]

Türk dostu Fransız yazar **Pierre Loti:**

Türk asillerin asilidir. Yapma olmayan, gösterişi bulunmayan bu pek yüksek asalet ona tabiatın hediyesidir.[83]

Comte de Marsigli:

Osmanlı Türklerinin milli seciyesini teşkil eden vakarın, ağırbaşlılığın tasviri kolay değildir.[84]

18. yüzyılda İsveç'in İstanbul Büyükelçisi olan ve Osmanlı müesseseleri ile teşkilâtı hakkında yazdığı yedi ciltlik eseri ile tanınan **Mouradgea d'Ohsson:**

Osmanlı Türkleri, diğer faziletleri kadar dürüstlük ve doğruluk gibi Kuran'ın en kuvvetli hükümlerine dayanan meziyetleri itibariyle de şâyanı takdirdirler. İçtimai nizâmın Osmanlılar arasında kurduğu münasebetlerin hepsine temiz yüreklilikle, iyi niyetin hâkim olduğu anlaşılmaktadır.[85]

12. yüzyılda yaşamış olan Antakya Patriği **Süryâni Mikâil** de *Vakâyinâmesinde*, eski Türk fazilet ve ahlâkı ile ilgili olarak şunları yazar:

Türklerin meziyetleri vardır. Sahtekârlık, yalan bilmezler ve doğruluktan ayrılmazlar.[86]

Osmanlı İmparatorluğu'nun liyakat, ahlak, maddi-manevi disiplin ve çalışma üzerine kurulu olduğunu belirten bir başka Avrupalı yorum ise şöyledir:

Türkiye'de şahsi meziyet ve kabiliyetten başka hiçbir şeye kıymet verilmez. Bunun yegane istisnası Osmanlı hanedanıdır. Nesep ve ırsiyet bir şey ifade etmez... Herkes liyakat, bilgi, ahlak ve seciyesine göre bir mevkiye tayin edilir. Ahlaksız, bilgisiz ve tembeller hiçbir zaman yüksek mevkilere çıkamazlar. Osmanlılar'ın muvaffakiyeti ve bütün dünyaya hakim bir ırk olmalarının hikmeti budur; Türklerin en büyük düşmanı budur.[87]

Bu ifadeler de Türklerin insani ve ahlaki yönlerinin ne derece gelişmiş olduğunu göstermesi bakımından önemlidir. Yüksek kültür ve medeniyetlerinin daha pek çok örneği vardır. Şehirlerindeki düzen, güvenlik ve huzur bunun bir örneğidir.

Tarihte Türk düşmanı olarak tanınan Fransız **Guer** bile, imparatorluk devri Türkiyesi'ndeki emniyet ve asayiş ile ilgili olarak şu yorumu yapmıştır:

İstanbul'da ve Osmanlı İmparatorluğu'nun bütün şehirlerinde görülen emniyet ve asayiş, hiçbir tereddüde imkân vermeyecek şekilde ortaya koymaktadır ki, Türkler

görülmemiş bir şekilde ve son derece medenidirler ve uzun süre itham edildikleri, suçlandıkları, barbarlıkla hiçbir alâkaları yoktur.[88]

17. yüzyılda **Thevenot** da aynı noktaya işaret etmiştir:

Bir milyonluk büyük İstanbul şehrinde dört yılda dört katil vakası görülmemiştir. Ticari emtia ile dolu olan muazzam kervansaraylar bir tek adam tarafından korunuyor... Türkler çok dindar, insaniyet sever ve şefkatlidirler. Aralarında içki, kumar ve kavga yoktur.[89]

Bu iki örnek de yine Türklerin medeni ahlaklarının toplum yaşantılarına olan yansımasıdır ve yabancıların hemen dikkatlerini çekmesi açısından önemlidir.

Osmanlı tarihi yazarı Avusturyalı Baron von Hammer eserinin 19 ciltlik Fransızca tercümesinin 1835'de çıkan önsözüne şöyle girer: *"Osmanlı İmparatorluğu geniş bir imparatorluktur. Ve tarih bakımından sonsuz önem arz eder... Bir devdir ki, güçlü kolları, aynı zamanda üç kıtayı kavrar. Bütün imparatorluklar gibi bir gün düşerse Asya, Afrika ve Avrupa kıtalarında bırakacağı enkaz bu üç kıtayı kaplayacaktır... Osmanlı İmparatorluğu bugün (1835) bile gücünün doruğunda iken haiz olduğu genişlikten daha geniş ülkeleri elinde tutmaktadır."*[90]

Fransız düşünürlerinden **Rene Herpin** şöyle yazar:

Türkiye bugün (1629) ***dünyanın geri kalan bütün devletlerinin toplam gücü üzerinde bir kudrete haizdir***.[91]

Birleşik Amerika'nın Osmanlı Devleti nezdinde son büyükelçisi olan Fransız müsteşriki (doğubilimcisi) **Sauvagat**:

İslam tarihi Osmanlılar derecesinde güçlü ve istikrarlı bir siyasi yapıya şahit olmamıştır... Bilhassa 16. ve 17. asırlar boyunca Avrupa'nın en büyük, en geniş, en istikrarlı ve en muazzam mali kaynaklara sahip devleti, Osmanlı idi. İdare cihazı Osmanlı halkının yararlarına göre düzenlenmiş muntazam bir teşkilattı. Donanması bütün Akdeniz'e egemendi. Türklerin en büyük erdemlerinden biri olan disiplin, imparatorluğun her yerinde hükümrandı. ***İstanbul dünyanın en büyük medeniyet merkezi olarak****, her ziyaret eden Avrupalı gezginin gözlerini kamaştırıyordu.*[92]

Alman müsteşriki **Babinger**:

Osmanlı İmparatorluğu gerçek bir cihan devleti (Weltreiches) idi.[93]

İngiliz tarihçisi **Downey**:

Osmanlı Devleti cihan tarihinin en şaşırtıcı, en harikulade tezahürlerinden biridir. Bütün Akdeniz uygarlığını bir imparatorlukta toplamaya teşebbüs etmiştir.[94]

İngiliz tarih filozofu **Toynbee:**

Bütün tarih boyunca ***Orta Doğu'yu egemenliğinde birleştiren tek devlet Osmanlı İmparatorluğu'dur****. (Balkanlar ve Arap ülkeleri). Bunu ne Pers ne Roma, ne Arap imparatorlukları başaramamışlardır.*[95]

Toynbee ayrıca Osmanlı Devleti'nin, Arapça konuşan bütün kavimleri aynı devletin çatısı altında topladığına da dikkat çeker. Osmanlı'nın yerine geçen sömürgeci Avrupa devletlerinin hiçbirinin, ne İngiltere, ne Fransa, ne İtalya, ne de Rusya'nın bu **ülkeleri**

Osmanlı derecesinde iyi yönetemediklerini, çok kısa zamanda da yerlerini Balkan ve Arap devletlerine bıraktıklarını, halbuki bu ülkeleri, Osmanlı'dan daha iyi yönetecekleri iddiasıyla Osmanlı'nın elinden aldıklarını anlatır. Orta Doğu'ya tarih boyunca ve günümüze kadar en iyi yönetimin Osmanlı tarafından getirildiğini, Osmanlı'nın hakkıyla Roma İmparatorluğu'nun varisi bulunduğunu da sözlerine ekler.[96]

Sonuç olarak, Osmanlı İmparatorluğu'nun, bu imparatorluğu asırlar boyu üstün başarılarla yöneten Türk sultanlarının ve Türk insanının saygınlığı ortadadır. Arşivler yabancı gözlemcilerin bu yöndeki ifadeleriyle doludur. Burada verilenler ise elbette sınırlı birkaç örnekten ibarettir.

Tüm bunlar göz önüne alındığında, Türklerin insanlık tarihi boyunca diğer milletlere kıyasla gerek devletleriyle, gerekse fertleriyle son derece medeni ve ileri bir yaşam sürdükleri anlaşılır. Bu bölümde yer verilen tarihi gerçeklerden, yabancı tarihçi ve gözlemcilerin fikirlerinden de anlaşıldığı gibi Türklerin, haklarındaki çirkin ithamlarla hiçbir ilgileri yoktur. Tüm tarihi deliller ve şahitler Türklerin müstesna özelliklere sahip, ilim-irfan sahibi, medeni ve güzel ahlaklı insanlar olduklarını ortaya koymaktadır.

SONUÇ

Bu bölümün başında, "insanlar arasında bir ırk ayrımı yapılamaz, milletleri değerli kılan etken ise onların tarihleri ve bu tarih içinde sergiledikleri ahlak özellikleridir" demiştik. Bölüm boyunca incelediğimiz bilgiler ise, bu kıstaslar karşısında Türk Milleti'nin çok üstün ve şerefli bir millet olduğunu göstermektedir. Türkler, tarihe yön vermiş, büyük medeniyetler kurmuş ve üstün ahlak özellikler sergilemiş köklü ve onurlu bir millettir.

Türk düşmanlarının bunu bilmediklerini düşünemeyiz. Onlar da elbette düşman oldukları milletin vasıflarının bilincindedirler. Ama düşmanlıkları, onları Türk Milleti'ni kötülemeye itmiştir. "Barbarlık", "ilkellik", "vahşilik" gibi birtakım kavramları, bu kavramlarla aslında hiçbir şekilde ilişkilendirilemeyecek olan Türk Milleti'ne atfetmişler, bu şekilde Türklere duydukları nefrete bir dayanak bulmaya çalışmışlardır.

Charles Darwin de aynı konumdadır. Darwin'in, Türklerin gerçek tarihini hiç bilmediği düşünülemez. Ancak amacı gerçeklere dayalı bir yorum yapmak değil, İngiliz emperyalizminin çıkarlarını korumak olduğu için, Türkleri kasıtlı olarak kötülemiştir. Britanya İmparatorluğu'nun Osmanlı'yı parçalayıp Türk Milleti'ni köleleştirme planına "bilimsel" destek sağlayabilmek için, "Türkler yakında yok olacak aşağı bir ırktır" gibi hezeyanlar sergilemekten ve bunu bilim adına söylediğini iddia etmek gibi bir yalanı ortaya atmaktan çekinmemiştir.

Dolayısıyla Darwin, iki bin yıllık Türk tarihinin gerçeklerinin tümüne yüz çeviren, Türkleri en olmadık bir sıfatla karalamaya çalışan ve ortaya attığı yalanla Türk Milleti'nin yok olmasını ümit eden büyük bir Türk düşmanıdır. Diğer tüm Türk düşmanlarına sözde bilimsel bir temel sağladığı için de, belki "Türklüğün en büyük düşmanı" sayılabilir.

Bu durumda milletini ve vatanını seven her Türk'ün de Darwin'i düşman olarak kabul etmesi gerekmektedir.

TÜRK DÜŞMANLIĞININ GÜNÜMÜZE YANSIMALARI

Önceki bölümlerde Darwin'in Türk Milleti'ni hedef alan çirkin ithamlarını ve bu ithamların emperyalizmin Türk Milleti'ni hedef alan planlarına nasıl destek sağladığını gördük. Darwinizm'in bu karanlık yüzünün tarihimizde meydana getirdiği etkiyi gördükten sonra günümüze kadar gelen yansımalarına değinmekte de yarar var. Çünkü yakın tarihimizde Türklere karşı girişilen her tür düşmanca eylem ve saldırının arkasında aynı tez yatmaktadır. Darwin'in Türk Milleti'ni hedef alan bu hezeyanları Batılı kaynaklarda sözlüklere varıncaya kadar yer almış, gelişen kitle iletişim teknolojisi aracılığıyla on milyonlarca kişiye ulaştırılmış ve böylelikle dünyaya "barbar Türkler" mesajı verilmek istenmiştir. Batı'nın, Sevr'den bugüne değişmeyen, aziz Türk Milleti'ni dışlamaya ve ezmeye yönelik arayışlarının arkasında bu ırkçı ve Türk düşmanı görüşler yer almaktadır. Petrus Dozy'lerden ırkçı dazlaklara varıncaya kadar tüm Türk düşmanları, fikri dayanaklarını Darwinizm'den almaktadırlar.

Günümüzde başta Almanya olmak üzere neo-Nazi ırkçılarının Türk soydaşlarımıza karşı gerçekleştirdikleri saldırıların ardında da, 19. yüzyılda atılan bu ırkçı ve Türk düşmanı sloganların büyük rolü vardır. Nazizm'in zaten Darwinist temele dayalı bir ideoloji olduğu dikkate alındığında bu nokta daha iyi anlaşılır.

Son yıllarda başta Almanya'nın Solingen, Mölln şehirlerinde ve Hollanda'nın çeşitli bölgelerinde yaşayan soydaşlarımıza karşı girişilen eylemler gibi, yakın tarihimizde dünyanın çeşitli yerlerinde Türklere yönelik uygulanan politikalar da aslında aynı kapsama girmektedir. Soğuk savaş döneminde SSCB'de Türklere yapılan sürgün, asimilasyon çalışmaları ve baskılar halen daha hafızalardan silinebilmiş değildir. Bu baskılara özellikle de Kırım, Özbek ve Kırgız Türkleri hedef olmuştur. Bulgaristan'da uygulanan vahşice yöntemler de Türk düşmanlığının bir başka tezahürüdür. Bundan başka Kıbrıs meselesinde Avrupa'nın Türklere karşı sergilediği haksız tutum ve bunun yanı sıra AB sürecinde Türkiye'ye yönelik izlenen taraflı politikanın altında da benzeri ön yargılar yatmaktadır. Tüm bunların kökeni, Avrupalı ırkların "tarihi" Türk düşmanlığının yansımalarıdır.

Yakın zamanda gerçekleştirilen bu olaylardan birkaçını biraz daha detaylı olarak hatırlamakta yarar var. Alman neo-Nazileri Kasım 1992'de Türkleri hedef seçerek Mölln şehrinde katliam yapmışlardı. Ardından Mayıs 1993'de Solingen katliamında beş Türk'ün neo-Naziler tarafindan yakılması üzerine, Mölln'deki sahneler Solingen'de tekrar yaşandı. Olayın Türk düşmanlığından kaynaklanan ırkçı bir saldırı olduğu açıktı. Hatta *San Francisco Examiner* gazetesinin 1 Nisan 1997 tarihli sayısında yayımlanan haberde: *"Solingen'deki saldırı, Alman tarihinin Nazi döneminden bu yana en kanlı ırkçı saldırısıdır"* deniliyordu. Yine aynı dönemlerde (1997) Heigerseelbach'da çıkarılan bir yangında ise bir Türk birinci kattaki evinin penceresinden atlamış ve yaralanmıştı. Polis, apartmanın

arkasında çizilmiş halde Gamalı Haç bulunduğunu söyledi. Bu olaylarla eş zamanlı olarak Detmold'ta meydana gelen olayda yanlarında bıçak ve beyzbol sopaları bulunan ve "Türkler Dışarı" sloganı atan alkollü askerler iki Türk'e saldırmışlardı. Benzeri saldırıların ardından da olay yerinin yakınlarında Gamalı Haç çizimlerine rastlanıyordu.

Bundan başka Hollanda'nın Lahey kentinde Türklere yönelik bir saldırı daha gerçekleşti. Söz konusu saldırıda da bir Türk kadın ve beş çocuğu öldürüldü. Ardından Türkler tarafından düzenlenen yas yürüyüşünden sonra yürüyüşü düzenleyenlerin evlerine, üzerlerine Gamalı Haç çizilmiş imzasız tehdit mektupları geldi. Mektuplar "ölüm" tehditleri içeriyordu.

Türklere karşı uygulanan tüm bu haksız muamele ve eylemler, ırkçılığa dayalı bir Türk düşmanlığından kaynaklanmaktadır. Almanya'da bu ırkçılığın fikri tohumlarını atan kişi ise yine Charles Darwin'dir. Darwin'in teorisi, onun ateşli bir hayranı olan Ernst Haeckel tarafından Almanya'ya taşınmış, Nazi hareketi ise Haeckel'den ilham alarak yükselmiştir. Hitler ve diğer Nazi ideologları, ırkçı fikirlerini Darwinizm'e dayanarak savunmuşlardır. Günümüzdeki neo-Naziler de Darwinizm'den ve Darwin'in Türkler hakkında hezeyanlarından güç bulmaktadırlar.

Türk düşmanlığı yansımalarının görüldüğü ülke yalnızca Almanya değildir. Yunanistan'daki Batı Trakya Türkleri de çok uzun süredir ırkçı bir politikanın mağdurları konumundadır. Sosyal yaşamın hemen her alanında ikinci sınıf insan muamelesi görmektedirler. Örneğin Türk asıllıların siyaseten örgütlenmelerini, aday olmalarını, olsalar bile seçilmelerini önlemek için, onlara, hiçbir dünya ülkesinde bulunmayan zorluklar çıkarılmaktadır. Yunanistan'da zorunlu eğitim 9 yıldır ve eğitim bir üst okulda sınavsız, kesintisiz sürdürülebilir. Ancak, Türk azınlık okullarında 6. yılın sonunda sınav kazanma koşulu konulmuştur. Amaç Türk azınlığın eğitimini yarıda kesmektir. Daha bunlar gibi sayısız ırkçı uygulama söz konusudur.

Yakın tarihimiz dünyanın daha pek çok yerinde Türk soyuna mensup insanların maruz kaldığı bu tip insanlık dışı eylemlerle doludur. Örneğin 80'li yıllar ve öncesinde Bulgaristan Türklerinin uğradığı zulüm ve asimilasyon çalışmaları da bu konuya örnek verilebilir. Bulgaristan'daki soydaşlarımızın zorla isim ve soyadları değiştirilmeye çalışılmış, Türkçe konuşmaları yasaklanmıştır. Buradaki 2 milyon Türk'ün camilere ve mescitlere gitmeleri engellenmiş, ibadet hürriyetleri ellerinden alınmış, sünnet yasaklanmış, Türk okulları kapatılmış, üstelik bunlara karşı direnenler ölüme kadar varan cezalara çarptırılmışlardır. Ama tüm bunlara, bugün insan hakları savunucusu olduğunu iddia eden ve her fırsatta Türkiye'yi eleştiren Batı dünyası sessiz kalmıştır. İşte bu ayrımcılığın sebebi Avrupa insanına geçmişten kalan ırkçı mirastır.

Bulgaristan'da Türklere yapılan bu muamele daha önce 1913 tarihinde Balkan Savaşı sırasında da yaşanmıştır. Bulgarlar girdikleri Türk şehir ve köylerinde insanlık dışı vahşetler sergilemişlerdir. Fransız yazar ve subayı Pierre Loti bu olayların hemen akabinde Edirne ve dolaylarına gitmiş, buradaki ürkütücü manzarayı bizzat kendi gözleriyle görmüş, olayları birebir müşahade etmiş ve halkla tek tek konuşma imkanı

bulmuştur.[97] Pierre Loti'nin 1913'lerde İngiliz ve Fransız basınında yayınlanan "Bulgar Vahşeti ve Mezalimi" anlatan makaleleri bu konudaki gerçekleri tüm açıklığıyla ortaya koyması bakımından önemlidir.

Öte yandan Sovyet Rusya zamanında da Rusya federasyonuna bağlı Türkler asimile edilmeye çalışılmıştır. Sovyetler bu amaçla Türkleri dağınık bölgelere yerleştirmişler ve bağlantılarını tamamen kesecek formüller uygulamışlardır. Aynı şekilde, Stalin döneminde Türkiye ile sınır bölgede yaşayan Ahıska Türkleri yerlerinden koparılarak Sibirya başta olmak üzere Sovyetler Birliği'nin çeşitli yerlerine dağıtılmışlardır. Yerlerine ise Hıristiyan Gürcüler yerleştirilmiştir. Rusya'nın Kafkasya politikası Türkiye sınırında Hıristiyan Gürcü ve Ermenilerden oluşan bir gayri müslim halk oluşturarak, Türkiye'nin Türk dünyası ile irtibatını kesmek olmuştur. Kafkasya dışından Ermeniler göçmen olarak getirilmiş, suni bir Ermeni devleti oluşturulmuştur. Azerbaycan ve Nahcivan arası Ermenilere verilerek bu iki bölgenin bağlantısı kesilmiştir. Ruslar Türkleri eski kültürlerinden koparmak ve aralarındaki Türk birliğini bozmak için alfabelerini değiştirmiştir. Önce Arap alfabesi kullanan Türkleri Latin alfabesi kullanmaya zorlamışlardır. Türkiye'nin de Latin alfabesine geçmesi üzerine herhangi bir kültür birliğini engellemek amacıyla SSCB'deki Türkler Kiril alfabesi kullanmaya zorlanmışlardır. Böylece Türkiye ve Türkler arasında tüm bağlar koparılmaya çalışılmıştır.

Kıbrıs'ta da Türkler benzer olaylar yaşamışlar, insanlık dışı zulüm ve baskılara maruz kalmışlardır. Özellikle 1963-74 döneminde Rumlar Türklere karşı büyük bir vahşete girişmişler, çok sayıda Türk'ü katletmişlerdir.

Bunlardan başka günümüzde de Türklerin Avrupa Birliği üyeliği sürecinde karşı karşıya kaldıkları muamele, bu tarihi bakış açısının tam bir kalıntısı şeklindedir. Avrupa Birliği'ne üye ülkeler başka hiçbir ülkeye koşmadıkları şartları Türkiye'ye koşmuşlar, sürekli zorluk çıkarmışlar, son derece adaletsiz bir tutum sergilemişlerdir. Öyle ki, Litvanya gibi bağımsızlığını yeni kazanmış, ekonomik ve siyasi durumu Türkiye'den daha parlak olmayan ülkeler ile bazı Orta Avrupa ülkelerine AB hemen kapılarını açtığı halde, Türkiye'nin konumunu sürüncemede bırakmayı tercih etmiştir. AB'ne giriş sürecimiz boyunca yaşadığımız diyaloglar ve talepler incelenecek olursa, Avrupalıların bilinçaltlarında hala 19. yüzyıldan miras bir "Türk düşmanlığı"nın bulunduğu açıkça görülür.

Bu düşmanlığın en önemli fikri dayanağı ise, bu kitap boyunca incelediğimiz gibi, Darwinizm'dir. İnsanları Allah'ın yaratmadığını, maymun benzeri canlılardan evrimleştiklerini iddia eden Darwin, Türk Milleti'ni ise kendince "yarı maymun" saymış ve Avrupalı ırkların da Türk Milleti'ni yok etmelerini istemiştir. Dünyanın farklı bölgelerindeki Türk düşmanlarının çok farklı anlayışları olabilir. Ama onları birleştiren ortak özellik, hepsinin yegane "bilimsel" dayanaklarını evrim teorisinde bulmalarıdır...

KOMÜNİZME AÇILAN KAPI DARWINİZİM

Önceki bölümlerde Darwinizm'in Türk düşmanlığının en önemli fikri dayanağı olduğunu, Türk Milleti'nin bekasına kasteden odakların "bilimsel" desteklerini Darwinizm'den aldıklarını inceledik.

Darwinizm'in, Türk Milleti'nin bekasına yönelik olarak oluşturduğu bir başka tehdit ise, Türk Milleti'nin birliğine kasteden birtakım ideolojik akımları beslemesidir. Bunların başında komünizm gelir.

Komünizm, 1960'lardan bu yana Türkiye'de başta bir kısım gençler ve aydınlar olmak üzere geniş bir kitleyi etkilemiş bir ideolojidir. Bu ideolojiye kapılanlar, yıllarca Yüce Türk Devleti'ne karşı silaha sarılmışlar, ülkeyi kana boğan terör eylemleri gerçekleştirmişlerdir. Kendi milli kimliklerini unutmuşlar, tarihe damgasını vuran Türk kahramanlarının değil, Marx'ın, Lenin'in, Mao'nun hayranları haline gelmişler, onların posterleri ile yürümüşlerdir. Şanlı türk bayrağına değil, Komünist Rusya'nın ya da Kızıl Çin'in bayraklarına saygı duymuşlardır. İstiklal Marşı ile değil, Komünist Enternasyonal'in marşı ile coşkuya kapılmışlardır. Son 15 yıldır ise bu ideoloji bu kez bölücülüğün ideolojik temeli haline gelmiş, ülkemizin Güneydoğu'sunu hedef alan bölücü terörün dayanağı olmuştur.

Kısacası Türk Milleti'nin düşmanı olan fikri akımlar sayıldığında bunların başında komünizm gelmektedir.

Komünizmin yegane "bilimsel" dayanağı ise Darwinizm'dir.

Marksizm ve Darwinizm

Marksizm'in kurucusu Karl Marx, tarihin gelişimini ekonomiye dayandırıyordu. Toplum, tarih içinde çeşitli evrelerden geçiyordu ve ekonomi, diğer herşeyin belirleyicisiydi. Marx, ayrıca toplumların bir gelişim süreci içinde birbirlerini izlediklerini düşünüyordu. Köleci toplum feodal topluma, feodal toplum kapitalist topluma dönüşmüştü, sonunda bir devrim sayesinde sosyalist toplum kurulacak ve tarihin en ileri evresine varılacaktı. Yani toplumların tarihi gelişimini evrimci bir yaklaşımla açıklıyordu. Diğer bir deyişle Karl Marx, Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı eseriyle karşılaşmadan önce de evrimci mantığı benimsemişti. Ancak Marx ve büyük yoldaşı Engels, bir şeyi açıklamakta zorlanıyorlardı: Canlıların nasıl var olduğu sorusunu... Çünkü canlıları "yaratılmamışlık" temelinde açıklayan bir tez olmadıkça, dini reddetmeleri mümkün değildi. İdeolojileri ise dini reddetme temeli üzerine oturtulmuştu. Eğer bu açıklamayı getirmeyi başaramazlarsa, Marx'ın iddia ettiği gibi "dinin uydurulmuş bir afyon olduğunu" öne sürmeleri ve tüm tarihi, maddeye dayandırmaları mümkün olamazdı.

Bir ateist olan ve evrendeki her türlü olayı, ekonomiyi, tarihi diyalektik bakış açısıyla açıklamaya çalışan Marx'ın imdadına çağdaşı Darwin'in evrim teorisi yetişmiştir. Evrim teorisi güçlü olanın ayakta kalabilmesi için doğada sürekli bir mücadelenin olduğunu iddia ediyordu. İşte bu düşünce, Marx'ın sınıflararası mücadeleyi ve buna bağlı olarak tarihte meydana gelen değişimi, sözde bilimsel bir zemine oturtmasına olanak sağladı.

Bu nedenle Marx*, Türlerin Kökeni (Origin of Species'i)* isimli kitabı eline alır almaz kendi fikirlerine zemin oluşturduğunu gördü. Marx'ın Darwin'in fikirlerini ne derece benimsediği 16 Ocak 1861'de Ferdinand Lassalle'a yazdığı mektupta açıkça ortaya çıkmaktadır:

Darwin'in kitabı (Türlerin Kökeni) çok önemli ve tarihteki sınıf savaşımını doğa bilimi açısından desteklediği için bana çok uygun düşüyor... [98]

Sahip olduğu evrimci bakış açısı sebebiyle gerçekten de Darwin'in fikirleri Marx'a çok uygundu. Ayrıca ideolojisinin açmazlarını da bu teoriyle yamayabilirdi. Bu nedenle hiç vakit kaybetmeden Darwin'in teorisini programına aldı. Böylece Darwin ve Marx'ın öğretileri, biri organik dünyada, diğeri ise insan toplulukları üzerinde evrim teorisini sözde pozitif bir bilim haline getirdi.

Darwinizm tam istenilen zamanda gelmişti; teori ortaya çıkar çıkmaz sosyalistler Darwinizm'le kendi teorilerinin doğrulandığını ve tamamlandığını düşündüler. Organik dünyada bile sürekli gelişim (evrim) olduğu fikri onlara göre, Marx'ın sosyal gelişmeyle ilgili teorisinin desteklenmesi anlamına geliyordu. Marx *"**Bizim teorimiz evrimin teorisidir**; ezberlenecek ve mekanik olarak yinelenecek bir dogma değildir."*[99] derken, Darwinizm'le olan sıkı bağlarını bir kez daha vurguluyordu. Yine Engels'e yazdığı 19 Aralık 1860 tarihli mektubunda, Darwin'in kitabı için ***"Bizim görüşlerimizin tabii tarih temelini içeren kitap budur işte"*** diyordu. Engels de Darwinizm'in kendi ideolojileri için ne derece önemli olduğunu kavramış ve Marx'a şöyle yazmıştı: ***"Şu anda okumakta olduğum Darwin'in çalışması muhteşem."***[100]

Marx, ayrıca Darwin'e olan sempatisini en büyük eseri *"Das Kapital"*'i Darwin'e ithaf ederek de göstermişti. Kitabın Almanca baskısına el yazısıyla şöyle yazmıştı: **"Charles Darwin'e, ateşli bir hayranı olan Karl Marx'tan."** Darwin gibi Marx da gelişimin yasasını keşfettiğini düşünmüştü. Darwinistler'in canlı hayatın gelişimini kademeli olarak değerlendirmeleri gibi, Marx da tarihi aşamalı olarak değerlendirmişti. Hem Marx hem de Darwin "gelişim" teziyle ortaya çıkmışlardı. Bu nedenle savundukları görüşler benzerlik gösteriyordu. Engels Darwin'i, onu Marx'la eş tutacak biçimde övüyor ve "Darwin nasıl organik doğadaki evrim yasasını keşfettiyse, Marx da insanoğlunun tarihindeki evrim yasasını keşfetti" diyordu. Amerikalı botanik profesörü Conway Zirckle, komünizmin kurucularının Darwinizm'i neden kararlılıkla benimsediklerini şöyle anlatır:

Marx ve Engels, evrim teorisini, Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabı yayınlanır yayınlanmaz benimsediler... Evrim, komünizmin kurucuları için, insanlığın doğaüstü bir gücün müdahalesi olmadan nasıl ortaya çıkmış olabileceği sorusuna getirilen cevaptı ve dolayısıyla savundukları materyalist felsefenin temellerini desteklemek için

kullanılabilirdi. Dahası, Darwin'in evrimi yorumlama biçimi—yani evrimin bir doğal seleksiyon süreci içinde geliştiği teorisi—onlara o zamana dek hakim olan teolojik düşüncelere karşı koyma fırsatı veriyordu. Doğal seleksiyon teorisi sayesinde, bilim adamları organik dünyayı materyalist bir terminoloji ile yorumlama şansı elde etmiş oluyorlardı.[101]

Tom Bethell ise, Marx'la Darwin arasındaki bağlantının asıl sebeplerini şöyle açıklar:

Marx Darwin'in kitabına ekonomik sebepler dolayısıyla hayran kalmamıştır. Marx'ın Darwin'in kitabına hayranlığının en önemli nedeni Darwin'in evreninin tamamen materyalist olmasıdır. Bu önemli noktada ***Darwin ve Marx gerçek birer yoldaştılar.***[102]

Bu, gerçekten çok önemli bir tespittir. Çünkü Marx ile Darwin'in en önemli ortak noktaları teorilerinin dinsizlik temeli üzerine oturmasıdır. Materyalist Engels, Darwin'e bu noktada olan hayranlığını şöyle ifade etmişti: *"Tabiat metafizik olarak değil, diyalektik olarak işlemektedir. Bununla ilgili olarak herkesten önce Charles Darwin'in adı anılmalıdır."*[103]

Engels bir başka eserinde Darwin'le ilgili görüşlerini şu sözlerle dile getiriyordu: *"... Darwin, bütün organik varlıkların, bitkilerin, hayvanların ve insanın kendisinin, milyonlarca yıldır olagelen bir evrim sürecinin ürünleri olduğunu kanıtlayarak metafizik doğa görüşüne en ağır darbeyi indirdi."*[104] Bundan başka *Maymundan İnsana Geçişte Emeğin Rolü* adlı eserini yayınlayarak Darwin'in teorisini hemen benimsediğini göstermişti. Engels bunlara ek olarak, doğabilimin ilerlemesindeki üç önemli destekten biri olarak Darwinizm'i gösteriyor ve şöyle diyordu:

"1859'da Charles Darwin, temel yapıtı Türlerin Kökeni'ni yayınlamıştır. Bu yapıt, bir yüzyıldan fazla süren evrim fikrinin gelişimini tamamlamış ve modern biyolojinin temellerini kurmuştur. Bu buluşların felsefi önemi, doğal gelişmenin diyalektik niteliğini özellikle özlü bir biçimde ortaya koymuş olmalarındadır."[105]

Bu ifadelerinden de anlaşıldığı gibi Engels, Darwin'in evrim kuramının kendi ateist dünya görüşüne bilimsel bir destek oluşturduğunu zannederek sevinmişti. Ancak böyle bir sevince kapılmakta biraz aceleci davranmış, yaşadığı dönemin ilkel bilim anlayışı onu önemli bir yanılgıya düşürmüştü. Nitekim 20. yüzyıla girildiğinde gelişen bilim sayesinde, Darwin'in iddialarının geçersizliği anlaşılacak, evrim teorisinin öne sürdüğü fikirlerin yalnızca bir "hayal gücünün ürünleri" olduğu ortaya çıkacaktı. *(Bkz. Evrim Aldatmacası, Harun Yahya)*

Marx ve Engels'in yanı sıra diğer komünist liderler de evrimciydiler. "Lenin, Trotsky ve Stalin, tümü ateist evrimcilerdi."[106] Rus Komünist Devrimi'nin Lenin ile birlikte iki büyük mimarından biri olan Leon Trotsky ise "Darwin'in buluşu tüm organik madde alanında diyalektiğin (diyalektik materyalizmin) en büyük zaferi oldu" yorumunu yapmıştı.[107] Benzer şekilde, Çin komünizminin kurucusu Mao Tse Tung da "Çin sosyalizminin temelini, Darwin'e ve evrim teorisine dayandırdığını" açıkça belirtmiştir.[108]

Neticede, komünistlerin yaptığı, biyolojik evrimi, tarihe ve topluma uygulamak oldu. Toplum içindeki değişimleri, sıçramaları, yıkımları ve devrimleri evrimin tabi bir seyri olarak değerlendirdiler. Bu nedenle de Charles Darwin, gerek komünizmin kurucuları için, gerekse onların izinden yürüyenler için çok önemli ve değerli biriydi.

Marksizm-Darwinizm bağlantısı bugün herkesçe kabul edilen, çok açık bir gerçektir. Karl Marx'ın biyografisini anlatan kitaplarda dahi bu bağlantıya yer verilmektedir. Örneğin Öncü Yayınevi tarafından yayınlanan bir biyografide bu bağlantı şöyle tarif edilir:

Darwinizm, Marksist felsefeyi destekleyen, gerçekliğini kanıtlayan ve geliştiren bir dizi gerçeği takdim etti. ***Darwinist evrimci fikirlerin yayılması, toplumda bir bütün olarak Marksist düşüncelerin emekçi halk tarafından kavranılması için elverişli zemin yarattı...*** *Marx, Engels ve Lenin, Darwin'in düşüncelerine büyük değer verdiler ve bunların taşıdığı büyük bilimsel öneme işaret ettiler, böylelikle bu düşüncelerin yaygınlaşmasına hız kazandırdılar.*[109]

Daha önce de belirtildiği gibi, komünizmin kurucuları tarafından bu denli yüceltilen evrim teorisi, doğal olarak onların takipçileri tarafından da hararetle benimsendi. Dünyanın her neresinde olursa olsun, her türlü komünist rejim ya da hareket, Darwinizm'i sonuna dek savundu, onu kendi entelektüel çatısının temel taşlarından biri olarak kabul etti. Komünizm ile birlikte "ırk" mücadelesi, "sınıf" mücadelesine dönüştürülmüştü.

Bu Darwinist komünist liderlerin en ünlülerinden biri ve kuşkusuz en kanlılarından birisi **Joseph Stalin**'di. Stalin, Çarlık dönemindeki çocukluk yıllarında Hıristiyan eğitimi veren bir okula gitmişti. Ve okulda geçirdiği yılların büyük bölümünde de inançlı bir Hıristiyandı. Ancak bir gün bir kitap okudu ve hayatı değişti. Kitap, *Origin of Species* (Charles Darwin'in *Türlerin Kökeni* isimli kitabı) idi. Ateizmi benimsedikten sonra da kısa bir süre içinde Komünist Parti saflarına katıldı. 60 milyon insanın hayatına malolduğu tahmin edilen yönetimi boyunca da, evrim propagandasına büyük bir önem verdi. Otobiyografisinde şöyle yazıyordu:

Okullardaki öğrencilerimizin zihnini altı günde yaratılış efsanesinden temizlemek için onlara üç şeyi özellikle öğretmeliyiz: Dünyanın yaşını, jeolojik orijinini ve Darwin'in öğretilerini.[110]

Görüldüğü gibi Marksist önderler Darwinizm'e sahip çıkıyor ve savundukları komünist ideoloji için bunun ne denli önemli olduğunu fark edebiliyorlar, bu nedenle de ilk iş olarak Darwinizm'i eğitim programlarına koyduruyorlardı. Bu konuda John N.Moore ise şöyle söylemektedir:

S.S.C.B.'nin liderlerinin düşüncelerinin kökleri çok derin evrimci bir bakış açısına dayanmaktadır.[111]

Robert M. Young ise *The Darwin Debate, Marxism Today* adlı eserinde şöyle yazar:

Evrim teorisinin görüşleri, Marksizm'le tamamen uyumludur. İnsanoğlunun kökenleri ve aklın tamamen doğa güçlerine dayalı açıklaması, diğer seküleristler gibi Marksistlere de hoş görünmüştür.[112]

Tüm bunların sonucunda görmekteyiz ki, Marksizm ve Darwinizm iki bağımsız teori değildir. Aslında gerçekte her iki teorinin altında da aynı prensip yatmaktadır. İkisi bir bütünü oluşturur. Darwin'in prensipleri, insanların arasında Marx'ın prensipleri doğrultusunda yaşanır. Buna dayanarak şunu söylemek mümkündür: Her türlü sol hareketin felsefi temelinde evrim teorisinin vazgeçilmez bir yeri vardır. Ve dolayısıyla her türlü sol hareket ve her türlü sol rejim, kendisine felsefi dayanak ve meşruiyet sağlamak için, evrimi benimsemeye ve bunu topluma benimsetmeye mecburdur.

Görüldüğü gibi, insanlığa zarar veren, onları bozgunculuk ve savaşlara iten, pek çok ideolojinin ardında Darwinizm vardır. Birbirinden tümüyle farklı görünen, hatta birbirinin zıttı bilinen ideolojiler bile tek bir noktada, Darwinizm temelinde birleşmektedir. Örneğin günümüz dünyasının büyük bir bölümü Hitler ve Stalin'i zıt kutuplara mensup zanneder. Bu, bir bakıma doğrudur, ancak diğer yandan birleştikleri önemli bir çizgi vardır. Her ikisi de zulmü sanat haline getirmiş ve milyonlarca insanı katletmişlerdir. Bunu yaparken her ikisi de Darwinizm'i önemli bir araç olarak kullanmışlardır. Paul G. Humber "Hitler's Evolution Versus Christian Resistance" adlı makalesinde Stalin ve Hitler arasındaki bu ortak noktaya işaret ederek şunları söyler:

Stalin kasıtlı olarak Darwin'i seçmiştir. Hitler ise güçlü olanın hayatta kalmasını dünyaya zorla kabul ettirmeye çalışmıştır.[113]

Faşist Almanya ile Komünist Rusya arasında felsefi açıdan çok büyük bir benzerlik vardır. Her iki totaliter rejim de Darwinizm'den destek bulmuştur. Evrim teorisini eleştiren dünyaca ünlü isimlerden biri olan Dr. Henry Morris, bu konuya şöyle değinir:

Evrimciliğin en acı meyveleri arasında; Karl Marx'ın (onu izleyen Engels, Lenin, Stalin, Mao..) ve Adolf Hitler'in (Nietzsche ve Haeckel'in fikirlerine dayanıyordu) öncülüğünü yaptığı, kelimelerle anlatılamayacak kadar zalim sistemler vardır. Hem Marx hem de Hitler'in kendi atalarıyla, arkadaşlarıyla ve varisleriyle birlikte kuramcı evrimci olmaları çok anlamlıdır. Kendi topluluklarını evrimci önermeler üzerine kurmaya çalışmışlardır. Evrimcilik -özellikle de Darwincilik şeklinde- bu iki beladan çok fazla sorumludur.[114]

Komünizm ve Terör

Bir kısım Marksistler bu yönünü inkar etseler de anarşi ve terör Marksizmin değişmez bir yöntemidir. Sovyet Rusya'nın kuruluş aşamalarında Lenin'in milyonlarca insanı öldürttüğü, yakın geçmişte Mao'nun Kızıl Çin'de muhaliflerini "100 Çiçek Açsın" kampanyası ile kıyıma tabi tuttuğu, Stalin'in yaptığı katliamlarla tarihe geçtiği, Kamboçya'nın Marksist lideri Pol Pot'un 9 milyonluk ülkenin üç milyonunu katlederek Hitler'in ününü bile geride bıraktığı tarihin bilinen gerçekleridir. Amerikalı siyaset bilimci Samuel Francis, bu konuda şu yorumu yapar:

Marx ve Engels, devrimin her zaman kuvvet zoruyla olacağını savunurlar. Devrimcilerin, hakim güce karşı şiddet kullanmak zorunda oldukları konusunda ısrarlıdırlar ve her zaman terörizme verdikleri desteği açıkça belirtmişlerdir.[115]

Terörün sistemli olarak kullanılması yönünde Lenin'in son derece açık ifadeleri vardır:

Propagandacılar her grubu basit bomba formülleriyle donatmalılar. Onlara işin mahiyeti hakkında açıklamalar yapmalı ve gerisini onlara bırakmalılar. Gruplar, derhal askeri eğitimlerine, operasyonlara katılarak başlamalılar. Bazıları bir casusun öldürülme işini veya bir polis karakolu basma görevini üstlenmeli. Bir kısmı ise banka soymalı.[116]

Biz politik öldürülmelere kesinlikle karşı değiliz... Sadece geniş halk kitleleriyle doğrudan bağlantılı olan bireysel terörist hareketler değer taşırlar.[117]

Bazı kimseler bizi zalimliğimiz sebebiyle ayıpladıkları zaman, bu kişilerin en basit Marksist prensipleri dahi nasıl unutabildiklerine hayret etmekteyiz.[118]

Rusya'daki Ekim devriminin Lenin'le birlikte en önemli lideri olan Trotsky ise tüm bu anlatılanları pekiştiren bir ifadesinde şöyle demiştir:

Fakat ihtilal, ihtilalci sınıftan emrindeki bütün yöntemlerle gayesine varmasını talep eder, -eğer gerekirse silahlı bir ayaklanma ile- eğer mecbur olursa terörizmle.[119]

Karl Marx ise başka bir ifadesinde şunları söylemiştir: *"Ayaklanma savaş kadar bir savaştır."* Marx silahlı ayaklanmayla ilgili bütün devrimlerin derslerini 'devrimci' siyasetin bugüne dek bilinen en büyük ustası olan Danton'un şu sözleriyle özetlemiştir: *"Saldır, saldır, gene saldır."*[120]

Anarşizm

Terör, Marksistler kadar, aşırı solun bir başka versiyonunu temsil eden anarşistler tarafından da savunulur. Anarşizm her türlü otorite, iktidar ve öncelikle devlete karşı çıkan bir siyasi felsefedir. Birey için hiçbir zorunluluk, yükümlülük, kural kabul etmez. Dini, ahlaki, hukuki tüm yasaları reddeder. Marksizm'le aynı felsefi temele dayanan, sadece bazı yöntemlerde ayrılan bu ideoloji, tüm diğer Darwinist temelli fikirler gibi teröre sempatiyle bakmaktadır. Anarşist teorisyenlerin yazılarında terörün gerekliliğini savunan sayısız ifade vardır. Örneğin anarşizmin kurucusu olarak kabul edilen Bakunin, 1869'da yayınlanan *İhtilal Prensipleri* adlı yapıtında şöyle demiştir:

Biz tahripten başka eylem tanımıyoruz. Bununla beraber bu eylemin kendini göstereceği şekillerin zehir, bıçak, ip v.s. gibi son derece çeşitli olacağını kabul ediyoruz... Ağlama ve figan takip edecek, 'toplum' korku ve vicdan azabı içinde olacaktır. Mamafih ihtilalciler mahvolmuşların ağlamalarına karşı kayıtsızlık gösterecekler ve hiçbir tavize girmeyeceklerdir. İhtilalcilerin metodu terörist sayılabilir, fakat bu onları vazgeçirmemelidir. Onların nihai gayesi ihtilali gerçekleştirmektir. Kötüyü yok etme sebebi kutsaldır; Rus toprağı kılıç ve ateşle temizlenecektir.

Bölücü Terörün Fikri Zemini

Bu noktaya kadar, komünizmin—ve onun bir versiyonu sayılabilecek olan anarşizmin—Darwin'in evrim teorisi ile olan ilişkisini ele aldık. Ayrıca bu ideolojilerin terörü ve şiddeti nasıl benimsediğini, bunları adeta meşru bir yöntem olarak kabul ettiğini belirttik. İlginç olan bu iki özelliğin, yani Darwinist düşüncenin ve terör yanlısı tavrın, birbiriyle ilişkili olmasıdır.

Gerçekten de Darwinizm, terörü meşru bir yöntem olarak gören ve savunan ideolojilere fikri bir zemin sağlar. Çünkü Darwinizm, şiddetin, çatışmanın, kanlı mücadelelerin doğa kanunlarına uygun bir "gelişme" yöntemi olduğunu savunmaktadır. Darwin, doğada kanlı bir yaşam mücadelesi olduğunu savunmuş, aynısının toplum içinde uygulanmasının da insanın evriminde ilerleme sağlayacağını öne sürmüştür. Yani bir toplumda kan dökülmesi, farklı gruplar arasında çatışmalar yaşanması, "devrimciler"le "tutucular"ın savaşmaları, Darwinizm'e göre iyi ve doğru bir şeydir.

Komünistler ve anarşistler ise, teröre olan bağlılıklarını Darwinizm'in bu felsefesi ile desteklemektedirler.

Bu konu ile ilgili çok yakınımızdan bir örnek verebiliriz: Bugün dünyanın her yerinde olduğu gibi ülkemizde de komünist örgütlerin gerek propagandalarının ve gerekse örgüt içi eğitimlerinin önemli bir parçasını Darwinist eğitim programları teşkil etmektedir. Nitekim, ülkemizin doğusunda faaliyet gösteren bölücü örgüt, kamplarda, militanlarına aylarca Darwinizm eğitimi vermektedir.

Bu eğitimde, ellişer kişilik militan gruplarına büyük panolar üzerinde, evrendeki her olayın "tez-antitez-sentez" şeklinde ve "diyalektik" olarak adlandırılan sözde formüle göre geliştiği, bunların doğanın diyalektiği, canlıların diyalektiği, tarihin diyalektiği olarak üçe ayrıldığı anlatılmaktadır. Doğanın diyalektiği olarak doğadaki herşeyin evrimleştiği, canlıların diyalektiği olarak bütün canlıların birbirlerinden türediği, insanın maymundan geldiği ve tarihin diyalektiği olarak da toplumların komünist toplum düzenine doğru geliştiği ve bu süreç sonunda Komünist Kürt Devrimi'nin gerçekleştireceği safsataları militanlara aşılanmaktadır. Bundan sonraki safhada militanlara gerilla eğitimi verilmektedir.

Söz konusu gençler aldıkları Darwinist-materyalist eğitim sonucunda, toplum için son derece tehlikeli bireyler haline gelmektedirler. Bu eğitim neticesinde, Allah'ı, dinini, devletini, milli ve manevi değerlerini reddeden, insanları, kolaylıkla öldürülebilecek, vahşice katledilebilecek birer hayvan gibi gören insanlar ortaya çıkmaktadır.

Unutulmamalıdır ki, manevi değerleri reddeden, Allah'a ve ölümden sonra bir hesap günü olduğuna inanmayan kişiler, her türlü ahlaksızlığı ve zalimliği kolaylıkla yapabilirler. İşte bu yüzden yukarıda kendi ifadelerini verdiğimiz Marksist önderler ve onların izlerini takip eden kişiler, bebekleri, çocukları, gençleri, kadınları, yaşlıları, masum insanları rahatlıkla öldürebilmektedirler. Çünkü bu insanlar, felsefelerinin temelini dayandırdıkları Darwinist görüşler doğrultusunda, karşılarındaki insanların aslında birer hayvan

olduklarını, onları herhangi bir böceği nasıl öldürüyorlarsa aynı kolaylıkla öldürebileceklerini düşünmektedirler.

Sonuç olarak, dünyadaki katliamların, hunharca işlenen cinayetlerin, insanlara uygulanan zulmün, terörün, bölücülüğün, din ve devlet düşmanlığının arkasında Darwinizm ve materyalizm eğitimi almış anarşistler bulunmaktadır. İşte bu yüzden Darwinizm'in gerçek yüzünün ortaya çıkarılması, genç beyinler bu safsatalarla yıkanmadan gerekli önlemlerin alınması, Türk Milleti'nin bekası açısından büyük önem taşıyan zaruri bir tedbirdir.

SONUÇ

Darwinizm'in bu kitap boyunca incelediğimiz karanlık yüzünün, vatanına ve milli kimliğine bağlı olan her Türk'ün tepkisini çekeceğine kuşku yoktur. Nitekim milletimize "aşağı ırk" diyen bu emperyalizm sözcüsü sözde "bilim adamı"na ve onun fikriyatına karşı tavır almak, elbette her Türk'ün milli bir görevidir.

Ancak ne yazık ki, bugün Türkiye'deki bilim adamlarının, aydınların, yazarların bir kısmı bu bilinçten yoksundurlar. Kendilerini "yarı maymun" ilan etmiş olan Darwin'in teorisine dört elle sarılmakta, bilim tarafından reddedilmiş olmasına rağmen bu safsatayı körü körüne savunmaktadırlar.

Konunun daha da vahim olan yönü ise, Darwinizm'in Türkiye'deki devlet okullarında okutulan ders kitaplarında bilimsel bir gerçek gibi gösterilmesidir. Büyük bilimsel hatalarla dolu olan bu kitapları okuyan çocuklarımız, Darwinizm'i bilim tarafından ispatlanmış bir teori gibi öğrenmektedirler. (Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Evrimcilerin Yanılgıları 3: Orta Öğretim Ders Kitaplarındaki Bilimsel Hatalar*) Darwinizm'e bu şekilde inandırılan bir nesil, Darwinizm'in kendi milletini "aşağı ırk" saydığını gördüğünde, milli gururunu acaba nasıl muhafaza edecektir? Ya da bu nesil, komünist örgütlerin telkinlerinden, beyin yıkama girişimlerinden nasıl korunacaktır?

Resmi kurumlarımızın bu konu üzerine ciddi bir biçimde eğilmesi ve milli kültür politikasını bu gerçekleri göz önünde bulundurarak belirlemesi gerekmektedir. Türk Milleti'ne karşı yürütülen düşmanlıklara dayanak sağlayan bir iddia, hem de bilimsel hiçbir değeri olmadığı apaçık ortaya çıkmış iken, asla Türk eğitim sistemi tarafından desteklenmemeli, bu konuda şimdiye kadar devam etmiş olan yanlış uygulamalar da aciliyetle düzeltilmelidir.

Darwinizm'e inanmış olanlar ise bilmelidirler ki, inandıkları teori bir safsatadan öte bir şey değildir. Bunun göstergelerinden biri de, Darwin'in "yakında yeryüzünden silinecek geri ırk" olarak tanımladığı Yüce Türk Milleti'nin, her türlü düşmanlarına rağmen dimdik ayakta durması ve Büyük Önder Atatürk'ün de vasiyet ettiği gibi "ilelebet payidar kalacak" olmasıdır.

DARWINİZM'İN BİLİMSEL ÇÖKÜŞÜ

Bugün yerli-yabancı pek çok basın ve yayın organında doğrudan ya da üstü örtülü bir evrim propagandası yürütülmektedir. Bu bazen flaş bir haber şeklinde olabildiği gibi, kimi zaman da tamamen ilgisiz bir konu içinde geçen birkaç cümle şeklinde de olabilir. Önemli olan konuyu sürekli gündemde tutmak ve evrim teorisini topluma, doğruluğu defalarca kanıtlanmış, tartışma götürmez bir gerçekmiş gibi empoze edebilmektir.

Aslında bu kampanyanın gerçek hedefini anlamak hiç de zor değildir. Evrim teorisinin arkasında bilimsel olmaktan ziyade ideolojik kaygıların bulunduğu, teori Darwin tarafından daha ilk ortaya atıldığında kendini göstermiştir. Darwin'in evrimci tezleri, materyalizme çok önemli bir destek sağlamıştır. Diyalektik materyalizmin kurucusu olan Karl Marx, ünlü kitabı *Das Kapital*'i Darwin'e ithaf etmiş ve ona yolladığı nüshaya da şöyle bir not düşmüştü: *"Charles Darwin'e, ateşli bir hayranından."*

Daha sonraları da, evrim teorisinin hiçbir tutar yanının kalmadığı bilimsel verilerle defalarca ortaya konmasına rağmen, birçok siyasi ve ideolojik akım, evrim fikrini baş tacı etmiştir. Faşizm, vahşi kapitalizm, komünizm gibi materyalist ve din aleyhtarı temellere dayalı ideolojilerin teorisyenleri ve destekçileri, her ne pahasına olursa olsun evrim teorisini ayakta tutma yarışına girmişler, felsefi söylemlerini mutlaka evrimci temellere oturtmuşlardır.

Bu nedenle bu kitapta, dine yönelik bir ideolojik kampanya niteliğindeki evrim propagandasına ve evrim teorisinin farklı bir yönüne değinme gereği duyduk. İlerleyen sayfalarda evrim teorisinin neden hiçbir bilimsel geçerliliği olmayan ideolojik bir dogma olduğunu çok özet bir biçimde ele alacağız.

Evrim Teorisi'nin Gelişimi

Bugünkü savunulduğu şekliyle evrim düşüncesini ilk ortaya atan kişi, amatör bir İngiliz doğa araştırmacısı olan Charles Darwin'dir. Darwin evrimci tezlerini 1859'da yayınladığı, kısa adıyla *Türlerin Kökeni (The Origin of Species)* isimli kitabında ortaya attı. Darwin bu kitabında, canlıların evrimini "doğal seleksiyon" adını verdiği tezle açıklamıştı.

Ona göre, yaşayan tüm canlılar ortak bir kökene sahipti ve doğal seleksiyon yoluyla birbirlerinden türemişlerdi. Ortama en iyi şekilde uyum sağlayanlar özelliklerini gelecek nesillere aktarıyor, böylece bu yararlı değişimler zamanla birikerek bireyi atalarından tamamen farklı bir canlıya dönüştürüyordu. İnsan ise, doğal seleksiyon mekanizmasının en gelişmiş ürünüydü. Darwin, "türlerin kökeni"ni bulduğunu düşünüyordu: Bir türün kökeni başka bir türdü.

Darwin Dönemindeki Bilimsel ve Teknolojik Düzey

Darwin'in ileri sürdüğü fanteziler ilk bakışta pek çok kimseye makul ve çekici geldi. Kitabı, özellikle belli siyasi ve ideolojik görüşlere sahip çevrelerde büyük rağbet gördü. Teori oldukça popüler olmuştu. Çünkü o devirdeki mevcut bilgi düzeyi Darwin'in hayali senaryolarının gerçek dışı olduğunu göstermeye henüz yeterli değildi. Öyle ki Darwin'in, varsayımlarını öne sürdüğü dönemde genetik, mikrobiyoloji, biyomatematik gibi bilim dallarının daha hiçbiri ortada yoktu. O dönemde genetik kanunları ve kromozomların yapısı biliniyor olsaydı, Darwin, Lamarck'tan devraldığı "edinilen fiziksel özelliklerin sonraki nesillere aktarılması" iddiasına asla kalkışmayacaktı.

Yine o dönemde bilim dünyası, hücrenin yapısı ve fonksiyonları hakkında son derece yüzeysel bir anlayışa sahipti. Eğer Darwin elektron mikroskobu gibi bir teknolojiye sahip olsaydı, hücredeki ve hücrenin organellerindeki akıl almaz karmaşıklığa bizzat şahit olacaktı. İçiçe geçmiş böyle muhteşem bir sistemin küçük küçük değişimlerle meydana gelemeyeceğini kendi gözleriyle görecekti. Eğer biyomatematik gibi bir bilim dalından haberi olsaydı, değil hücrenin, tek bir protein molekülünün bile rastlantı ve tesadüflerle oluşamayacağını anlayacaktı.

Kısaca, sözünü ettiğimiz bu bilimler Darwin'in tezlerinden daha önce keşfedilmiş olsaydı, Darwin, teorisinin tamamen bilim dışı olduğunu görecek ve böyle anlamsız bir iddiaya kalkışmayacaktı. Zira türleri belirleyen bilgiler genlerde mevcuttu ve Darwinizm'in temeli olan doğal seleksiyonun genlerde değişiklikler meydana getirerek yeni türler türetmesi mümkün değildi.

Darwin'in kitabının yol açtığı yankılar sürerken Avusturyalı botanikçi Mendel 1865 yılında kalıtım kanunlarını keşfetti. Mendel'in yüzyılın sonuna kadar pek duyulmayan keşifleri 1900'lü yılların başında genetik biliminin ortaya çıkmasıyla önem kazandı. Yine aynı yıllarda genler ve kromozomların yapısı keşfedildi. 1950'li yıllarda genetik bilgiyi saklayan DNA molekülünün keşfi ise teoriyi büyük bir krize soktu.

Bu tür bilimsel gelişmelerin yanı sıra, yıllarca süren kazılarda, ilkel türlerin kademe kademe gelişmişe evrimleştiğini göstermesi gereken ara geçiş formları da bir türlü bulunamadı. Yalnızca bu açmaz bile evrim denilen olayın hiçbir zaman gerçekleşmiş olamayacağını ortaya koydu.

Bütün bu gelişmelerin, bilim dışı olduğu ortaya çıkan Darwin'in teorisini tarihin tozlu raflarına kaldırması gerekirdi. Ancak belli çevreler ısrarla teoriyi revizyona sokmaya, yenilemeye ve her ne şekilde olursa olsun bilimsel platforma oturtmaya çalıştılar. Bütün bu çabalar, teorinin ardında bilimsel kaygılardan ziyade ideolojik birtakım hedeflerin olduğunu göstermesi açısından oldukça anlamlıydı.

Ara-Formlardan Eser Yok!

Evrim teorisi, bir türün bir başka türe dönüşmesinin milyonlarca yıllık uzun bir zaman dilimi içerisinde yavaş ve aşamalı olduğunu söyler. Buna göre, ilkel canlıdan karmaşık olana geçiş uzun bir zamanı kapsar ve kademe kademe ilerler. Bu iddianın doğal mantıksal sonucu ise, bu geçiş dönemi sırasında "ara geçiş formu" adı verilen ucube canlıların yaşamış olmasını gerektirir.

Örneğin balık özelliklerini hala taşımasına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngenler yaşamış olmalıdır geçmişte. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Evrimciler, tüm canlıların kademeli olarak birbirlerinden türediklerini iddia ettikleri için de, bu ara geçiş formlarının türlerinin ve sayılarının milyonlarca olması gerekir.

Eğer gerçekten bu tür canlılar yaşamışlarsa, bunların kalıntılarına da fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Çünkü bu ara geçiş formlarının sayısının bugün bildiğimiz hayvan türlerinden bile fazla olması ve dünyanın dört bir yanının fosilleşmiş ara geçiş formu kalıntılarıyla dolu olması lazımdır. Dahası, evrimciler 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yaparak bu ara geçiş formlarını aramaktadırlar. Oysa, 150 yıla yakın bir süredir, büyük bir hırsla aranan bu ara geçiş formlarından eser yoktur.

Aslında Darwin de bu ara geçiş formlarının yokluğunun farkındaydı. Fakat yine de aranan ara geçiş formları gelecekte bulunacaktı. Ancak bu ümitli bekleyişine rağmen, teorisinin en büyük açmazının bu konu olduğunu görüyordu. Bu yüzden, şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.[121]

Darwin'den bu yana yoğun bir şekilde hep bu fosiller arandı, fakat evrimciler için sonuç acı verici bir hayal kırıklığıydı. Bu dünyada hiçbir yerde -ne bir kıtada, ne de bir okyanusun derinliklerinde- türler arasında herhangi bir ara geçiş formuna rastlanamadı. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını gösterdi. Evrimciler, gerçek dışı teorilerini kanıtlamaya çalışırlarken, kendi elleriyle yaratılış gerçeğinin delillerini ortaya çıkarmışlardı.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılarız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde ortaya çıkan gruplar görürüz.[122]

Fosil kayıtlarındaki bu boşluklar, yeterince fosil bulunamadığı ve bir gün aranan fosillerin ele geçeceği gibi bir avuntuyla da açıklanamaz. Bir başka evrimci paleontolog T. N. George, bunun nedenini şöyle açıklamaktadır:

Fosil kayıtlarının (evrimsel) zayıflığını ortadan kaldıracak bir açıklama yapmak artık mümkün değildir. Çünkü elimizdeki fosil kayıtları son derece zengindir ve yeni keşiflerle yeni türlerin bulunması imkansız gözükmektedir... Her türlü keşfe rağmen fosil kayıtları hala (türler arası) boşluklardan oluşmaya devam etmektedir.[123]

Yeryüzündeki Hayat Aniden Ortaya Çıkmıştır

Yeryüzü tabakaları ve fosil kayıtları incelendiğinde, yeryüzündeki canlı hayatının birdenbire ortaya çıktığı görülür. Canlı yaratıkların fosillerine rastlanılan en derin yeryüzü tabakası, 500 milyon yıl yaşında olduğu söylenen "kambriyen" tabakadır.

Kambriyen Devrine ait tabakalarda bulunan canlılar ise, hiçbir ataları olmaksızın birdenbire fosil kayıtlarında belirirler. Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, deniz tarakları, salyangozlar, trilobitler, süngerler, brachiopodlar, solucanlar, denizanaları, deniz kirpileri, deniz hıyarları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları ve diğer kompleks omurgasızlara aittir. Kompleks yaratıklardan meydana gelen bu geniş canlı mozayiği şaşırtıcı bir biçimde aniden ortaya çıkmıştır, ki bu yüzden jeolojik literatürde bu mucizevi olay, "Kambriyen Patlaması" olarak anılır.

Bu tabakadaki canlıların çoğunda da, göz gibi son derece gelişmiş organlar ya da solungaç sistemi, kan dolaşımı gibi yüksek organizasyona sahip organizmalarda görülen sistemler bulunur. Fosil kayıtlarında bu canlıların atalarının olduğuna dair herhangi bir işarete rastlanılmaz. *Earth Sciences* dergisinin editörü Richard Monestarsky, canlı yaratıkların birdenbire ortaya çıkışlarını şöyle anlatır:

Bugün görmekte olduğumuz oldukça kompleks hayvan formları aniden ortaya çıkmışlardır. Bu an, Kambriyen Devrin tam başına rastlar ki, denizlerin ve yeryüzünün ilk kompleks yaratıklarla dolması bu evrimsel patlamayla başlamıştır. Günümüzde dünyanın her yanına yayılmış olan hayvan filumları (takımları) erken Kambriyen Devir'de zaten vardırlar ve yine bugün olduğu gibi birbirlerinden çok farklıdırlar.[124]

Görüldüğü gibi fosil kayıtları, canlıların evrimin iddia ettiği gibi ilkelden gelişmişe doğru bir süreç izlediğini değil, bir anda ve en mükemmel halde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Kısaca canlılar evrimle oluşmamış, yaratılmışlardır.

Canlılık Tesadüf Eseri Olamayacak Bir

Karmaşıklığa Sahiptir

Aslında evrim teorisi fosil kayıtlarına gelmeden çok daha önce çökmüş durumdadır. Çünkü fosiller, çok hücreli kompleks canlıların geride bıraktıkları izlerdir. Evrim ise bu çok hücreli kompleks canlıların kökenini açıklamak şöyle dursun, ilk hücrenin hatta ilk proteinin nasıl var olduğu sorusu karşısında çaresizdir.

Evrim teorisi canlılığın, ilkel dünya koşullarında rastlantılar sonucu meydana gelen bir hücreyle başladığını ileri sürer. Ancak 21. yüzyıla girerken bile pek çok yönden esrarını koruyan canlı hücresinin varlığını, doğa şartlarına ve tesadüflere bağlamanın nasıl bir saçmalık olduğunu anlamak için hücrenin yapısı hakkında biraz bilgi sahibi olmak bile yeterlidir.

İçerdiği organeller ve sistemlerle son derece kompleks bir yapı gösteren hücrenin değil ilkel dünya şartlarında oluşması, günümüzün en ileri teknolojiye sahip laboratuvarlarında bile yapay olarak sentezlenmesi mümkün olmamıştır. Hücrenin yapı taşı olan amino asitlerden ve bunların oluşturduğu proteinlerden yola çıkarak değil hücre, onun mitokondri, ribozom, vs. gibi tek bir organeli bile oluşturulamaz. Dolayısıyla evrimin tesadüfen oluştuğunu iddia ettiği ilk hücre yalnızca bir hayalgücü ve fantezi ürünü olarak kalmıştır.

Proteinler Tesadüfe Meydan Okuyor

Hücreyi şimdilik bir kenara bırakalım. Çünkü hücreyi oluşturan binlerce çeşit karmaşık protein moleküllerinden bir tanesinin bile doğal şartlarda oluşması ihtimal dışıdır.

Proteinler, belli sayıda ve çeşitteki amino asitlerin özel bir sırayla dizilmelerinden oluşan dev moleküllerdir. Bu moleküller canlı hücrelerinin yapıtaşlarını oluştururlar. En basitleri yaklaşık 50 amino asitten oluşan proteinlerin binlerce amino asitten oluşan çeşitleri de vardır. Canlı hücrelerinde bulunan ve her birinin özel bir görevi olan proteinlerin yapılarındaki tek bir amino asitin bile eksilmesi veya yerinin değişmesi ya da zincire fazladan bir amino asit eklenmesi o proteini işe yaramaz bir molekül yığını haline getirir. Daha amino asitlerin "tesadüfen oluştukları" iddiasına bile geçerli bir kanıt ya da açıklama getirmekten aciz olan moleküler evrim teorisi, proteinlerin oluşumu noktasında tamamen açmaza girmektedir.

Proteinlerin fonksiyonel yapısının hiçbir şekilde tesadüfen meydana gelemeyeceği, herkesin anlayabileceği basit olasılık hesaplarıyla bile rahatlıkla görülebilir.

Örneğin bileşiminde 288 amino asit bulunan ve 12 farklı amino asit türünden oluşan ortalama büyüklükteki bir protein molekülünün içerdiği amino asitler 10^{300} (10'un yanına 300 sıfır) farklı biçimde dizilebilirler. Ancak bu dizilimlerden yalnızca "1" tanesi bu

söz konusu proteini oluşturur. Geriye kalan tüm dizilimler hiçbir işe yaramayan, hatta kimi zaman canlılar için zararlı bile olabilecek anlamsız amino asit zincirleridir.

Diğer bir deyimle yukarıda örnek verdiğimiz protein molekülünden yalnızca bir tekinin tesadüfen meydana gelme ihtimali "10^{300}'de 1" ihtimaldir. Bu, 1'in yanına 300 adet sıfırın gelmesiyle oluşan "astronomik" sayıda "1" ihtimal ise pratikte gerçekleşmesi imkansız bir ihtimaldir. Dahası, 288 amino asitlik bir protein, canlıların yapısında bulunan diğer binlerce amino asitlik dev proteinlerle kıyaslandığında oldukça mütevazi bir yapı sayılabilir. Aynı ihtimal hesaplarını bu dev moleküllere uyguladığımızda ise bu "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığını görürürüz.

Canlılığın gelişiminde bir basamak daha ilerlediğimizde, yalnız başına tek bir proteinin de hiçbir şey ifade etmediğini görürüz. Şimdiye kadar bilinen en küçük bakterilerden biri olan "Mycoplasma Hominis H 39"un bile 600 çeşit proteine sahip olduğu görülmüştür. Bu durumda, tek bir protein için yaptığımız üstteki ihtimal hesaplarını 600 çeşit protein üzerinden yapmamız gerekecektir. Sonuçta karşılaşacağımız rakamlar ise imkansız kavramının çok ötesindedir.

İmkansızı Kabul Etmek

Bir tanesinin bile tesadüfen oluşması imkansız olan bu proteinlerden ortalama bir milyon tanesinin tesadüfen uygun bir şekilde biraraya gelip eksiksiz bir insan hücresini meydana getirmesi ise, milyarlarca kez daha imkansızdır. Kaldı ki, bir hücre hiçbir zaman bir protein yığınından ibaret değildir. Hücrenin içinde, proteinlerin yanı sıra nükleik asitler, karbonhidratlar, lipitler, vitaminler, elektrolitler gibi başka birçok kimyasal madde gerek yapı gerekse işlev bakımından belli bir oran, uyum ve tasarım çerçevesinde yer alırlar. Her biri de birçok farklı organelin içinde yapı taşı veya yardımcı molekül olarak görev yaparlar.

Görüldüğü gibi evrim, yegane "açıklaması" olan tesadüf teorisiyle, değil hücre, hücredeki milyonlarca proteinden tek birinin oluşumunu bile izah etmekten acizdir.

Amerikalı kimya profesörü Perry Reeves ise bu konuda şöyle der:

Bir insan, amino asitlerin rastlantısal olarak birleşiminden ne kadar fazla muhtemel yapı oluşabileceğini düşündüğünde, hayatın gerçekten de bu şekilde ortaya çıktığını düşünmenin akla aykırı geldiğini görür. Böyle bir işin gerçekleşmesinde bir Büyük İnşa Edici'nin var olduğunu kabul etmek, akla çok daha uygundur.[125]

Türkiye'de, evrimci düşüncenin önde gelen savunucularından Prof. Dr. Ali Demirsoy da, "*Kalıtım ve Evrim*" isimli kitabında, canlılık için en gerekli enzimlerden birisi olan Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşma olasılığını şöyle ifade etmektedir:

... Sitokrom-C'nin belirli amino asit dizilimini sağlamak, bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır —maymunun rastgele tuşlara bastığını kabul ederek—.[126]

Peki bu saçma olasılığı kabul etmek akla aykırı değil midir? Evet öyledir, ama evrimci bilim adamları yine de bu imkansızı kabul ederler. Ali Demirsoy, bu kabulün nedenini şöyle açıklar:

Özünde bir Sitokrom-C'nin dizilişini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu tüm evrende bir defa oluşacak kadar az bir olasılığa sahiptir denilebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O zaman birinci varsayımı irdelemek gerekir.[127]

Üstteki satırları şöyle de okuyabiliriz: "Bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimali sıfırdır. Ama tesadüfen oluşmadığını söylersek, yaratılmış olduğunu kabul etmemiz, yani Allah'ın varlığını onaylamamız gerekir. Bu amacımıza uygun değildir."

Görüldüğü gibi, evrim teorisi ilk aşamasında bile çökmüş durumdadır, ama bu teorinin yaratılışın tek alternatifi olduğunu bilen, yaratılışı kabul etmemeyi ise kendilerine amaç edinmiş olan bazı bilim adamları, teoriye dogmatik bir biçimde sarılmaktadırlar.

Hücrenin Kompleksliği

Buraya kadar incelediklerimizin gösterdiği gibi, amino asitlerin dizilimi ve proteinlerin oluşumu sorunu, evrim senaryosunu geçersiz kılmak için yeterlidir. Ancak, sorun yalnızca amino asit ve proteinlerle sınırlı kalmaz: Bunlar sadece bir başlangıçtır. Bunların da ötesinde asıl olarak, hücre denen mükemmel varlık evrimciler açısından dev bir çıkmaz oluşturur. Çünkü hücre yalnızca amino asit yapılı proteinlerden oluşmuş bir yığın değildir. Yüzlerce gelişmiş sistemi bulunan, insanoğlunun halen tüm sırlarını çözemediği karmaşıklıkta bir canlı bütündür. Oysa az önce dediğimiz gibi, evrimciler, değil bu sistemlerin, hücrenin yapıtaşlarının bile nasıl meydana geldiklerini açıklayamamaktadırlar.

Ünlü İngiliz matematikçi ve astronom Sir Fred Hoyle, 12 Kasım 1981 tarihinde *Nature* dergisinde yayınlanan açıklamasında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Yaşamın en küçük biriminin evrim yoluyla meydana gelme ihtimali, bir hurda yığınını silip süpüren kasırganın, toparladığı parçalarla bir Boeing 747 uçağı meydana getirmesi ihtimali kadardır.

Yaşamın Kitabı DNA

Hücrenin bütününü değil, sadece çekirdeğindeki bir parçası olan DNA'yı ele aldığımızda bile, evrimin neden bir safsata olduğunu kolaylıkla anlayabiliriz.

DNA Darwin zamanında bilinmiyordu. Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama gayretindeki evrim teorisi hücrenin yapısının en temelindeki bu moleküllerin varlığına bile

tutarlı bir izah getirememişken genetik bilimindeki ilerlemeler ve nükleik asitlerin, yani DNA ve RNA'nın varlıklarının keşfi, teori için yepyeni çıkmazlar oluşturdu.

1955 yılında James Watson ve Francis Crick adlarındaki iki bilim adamının DNA hakkında açıkladıkları çalışmalar, biyolojide yepyeni bir çığır açtı. Birçok bilim adamı, genetik konusuna yöneldi. Yıllar süren araştırmalar sonucunda bugün, DNA'nın yapısı büyük ölçüde aydınlandı.

Burada DNA'nın yapısı ve işlevi hakkında çok temel birkaç bilgi vermek yerinde olur:

Vücuttaki 100 trilyon hücrenin her birinin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. Bir insana ait bütün özelliklerin bilgisi, dış görünümden iç organlarının yapılarına kadar DNA'nın içinde özel bir şifre sistemiyle kayıtlıdır. DNA'daki bilgi, bu molekülü oluşturan dört özel molekülün diziliş sırası ile kodlanmıştır. Nükleotid (veya baz) adı verilen bu moleküller, isimlerinin baş harfleri olan A, T, G, C ile ifade edilirler. İnsanlar arasındaki tüm yapısal farklılıklar, bu harflerin diziliş sıralamaları arasındaki farktan doğar. Bir DNA molekülünde yaklaşık olarak 3.5 milyar nükleotid, yani 3.5 milyar harf bulunur.

Bir organa ya da bir proteine ait olan DNA üzerindeki bilgiler, gen adı verilen özel bölümlerde yer alır. Örneğin göze ait bilgiler bir dizi özel gende, kalbe ait bilgiler bir dizi başka gende bulunur. Hücredeki protein üretimi de bu genlerdeki bilgiler kullanılarak yapılır. Proteinlerin yapısını oluşturan amino asitler, DNA'da yer alan üç nükleotidin arka arkaya sıralanmasıyla ifade edilmiştir.

Burada dikkat edilmesi gereken bir nokta vardır. Bir geni oluşturan nükleotidlerde meydana gelecek bir sıralama hatası, o geni tamamen işe yaramaz hale getirecektir. İnsan vücudunda 200 bin gen bulunduğu düşünülürse, bu genleri oluşturan milyonlarca nükleotidin doğru sıralamada tesadüfen oluşabilmelerinin imkansızlığı daha iyi anlaşılır. Evrimci bir biyolog olan Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söyler:

Orta büyüklükteki bir protein molekülü, yaklaşık 300 amino asit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise, yaklaşık 1000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde dört çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1000 nükleotidlik bir dizi, 4^{1000} *farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam ise, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir.*[128]

4^{1000}'de bir, "küçük bir logaritma hesabı" sonucunda, 10^{620}'de bir anlamına gelir. Bu sayı 1'in yanına 620 sıfır eklenmesiyle elde edilir. 1'in yanında 12 tane sıfır 1 trilyonu ifade ederken, 620 tane sıfırlı bir rakam gerçekten de kavranması mümkün olmayan bir sayıdır.

Prof. Dr. Ali Demirsoy da bu konuda şu itirafı yapmak zorunda kalır:

Esasında bir proteinin ve çekirdek asidinin (DNA-RNA) oluşma şansı tahminlerin çok ötesinde bir olasılıktır. Hatta belirli bir protein zincirinin ortaya çıkma şansı astronomik denecek kadar azdır.[129]

Evrim Temelinden Çökmüş Bir Teoridir

Buraya kadar açıkça görüldüğü gibi, evrim teorisi daha temelinden çökmüş bir teoridir. Çünkü evrimciler henüz canlılık için gerekli olan tek bir proteinin bile kökenini ya da canlı bir hücrenin ilkel atmosfer şartlarında nasıl bozulmadan korunduğunu açıklayamamaktadırlar. Olasılık hesapları, fizik ve kimya formülleri herhangi bir protein molekülünün tesadüfen oluşmasına hiçbir ihtimal tanımamaktadır.

Ancak şurası oldukça ilginçtir ki, daha bir canlı hücresi için gereken milyonlarca proteinden birinin oluşumunu dahi izah edemezken evrimciler ısrarla, sudan karaya geçiş, karadan havaya geçiş, maymundan insana geçiş gibi pek çok uydurma senaryolar üretebilmişlerdir. Asıl cevap bulmaları gereken, "canlılığın ortaya çıkışı" sorusunu örtbas ederek bu tür temelsiz uydurmalarla dev bir enkaz oluşturmuşlardır. Bu enkazın üzerine temeli olmayan bir bina yükseltmek istemişler, fakat onca çabalamalarına rağmen bu binanın enkazı altında kalmaktan kurtulamamışlardır.

Daha ortada tesadüfen meydana gelebilecek tek bir protein bile yokken, bu proteinlerin milyonlarcasının tesadüflerle belli bir plan ve düzen içinde birleşerek canlı hücresini oluşturmaları, bu hücrelerin yine tesadüflerle trilyonlarcasının oluşup biraraya gelerek hareket eden canlıları, bu canlıların balıkları, balıkların sudan karaya çıkarak sürüngenleri, sürüngenlerin de kanatlanarak kuşları oluşturması ve bu şekilde yeryüzündeki milyonlarca farklı türün meydana gelmesi sizce makul ve mantıklı bir iddia mıdır?

Sizce mantıklı olmasa bile, evrimciler böyle bir masala gerçekten inanmaktadırlar.

Bu durum ancak inanç olarak kabul edilebilir. Çünkü ortada bu hikayelerini doğrulayacak tek bir kanıtları dahi yoktur.

Bugünün en ileri teknolojiye sahip laboratuvarlarında, en seçkin bilim adamları, en pahalı cihazlar sayesinde bile cansız maddelerden canlı bir hücre oluşturabilmek mümkün olamamaktadır. Değil hücre, hücredeki proteinleri bile laboratuvardaki kontrollü bir deney ortamında, canlı hücresindeki gibi bir verim ve başarıyla elde edebilmek olanaksızdır. Bu yapıların tesadüfen oluştuğunu öne sürmek ise elbette ki akıl dışı bir iddiadır. Canlılığın yaratılmış olduğu gerçeği, çok açıktır.

Cardiff Üniversitesi'nden, uygulamalı matematik ve astronomi profesörü Chandra Wickramasinghe hayatın tesadüflerle doğduğuna on yıllar boyunca inandırılmış bir bilim adamı olarak karşılaştığı bu gerçeği şöyle anlatır:

Bir bilim adamı olarak aldığım eğitim boyunca, bilimin herhangi bir bilinçli yaratılış kavramı ile uyuşamayacağına dair çok güçlü bir beyin yıkamaya tabi tutuldum. Bu kavrama karşı şiddetle tavır alınması gerekiyordu... Ama şu anda, Tanrı'ya inanmayı gerektiren açıklama karşısında, öne sürülebilecek hiçbir akılcı argüman bulamıyorum... Biz hep açık bir zihinle düşünmeye alıştık ve şimdi yaşama getirilebilecek tek mantıklı cevabın yaratılış olduğu sonucuna varıyoruz, tesadüfi karmaşalar değil.[130]

Darwin Formülü

Gerçekler böyleyken, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği basit bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında bu atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı oluşturmuşlardır. Oysa düşünelim; canlılığın yapı taşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, büyük varillerin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar —doğal şartlarda oluşumu mümkün olmayan— amino asit, istedikleri kadar da —bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan— protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene varillerin başında beklesinler. Bir insanın oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir insan, elektron mikroskobu altında kendi hücre yapısını inceleyen bir profesör çıkaramazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, şuursuz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek oluşan bu hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri yaratamazlar. Madde bilinçsiz, cansız bir yığındır ve ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıklıkla gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "nasıl görürüz" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar gözde retinaya ters olarak düşerler. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşırlar. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile bu netliği her türlü imkana rağmen sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Bu gördüğünüz netlikte ve kalitedeki bir görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır, on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktalar. Evet üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldiler ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdiler dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne

gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde çok daha büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler.

Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Körü Körüne Materyalizm

Evrimin tesadüfleri atomları öyle bir şekle sokar ki, atomlar sözde tesadüfen insan gözünü oluştururlar ve o kapkaranlık yığının içinden ışıl ışıl 3 boyutlu, beş duyulu bir dünyaya açılırlar. Üstelik bu öyle bir dünyadır ki 20. yüzyılın teknolojisi dahi bu tesadüflerle canlanan atomların sahip olduğu görüntü ve ses kalitesine ulaşamamıştır. Öyle ki en gelişmiş ses tekniklerini biraraya getirseniz yine de insan kulağından çok daha ilkel bir kaliteye sahip olduklarını görürsünüz. En gelişmiş görüntü tekniklerini toplasanız, insan gözünün sahip olduğu görüntü kalitesini elde edemezsiniz.

Söz konusu teknoloji ürünlerinin "tesadüflerle" değil, bilinçli mühendislerin bilinçli tasarımlarıyla ortaya çıktığı açıkken, bunlardan çok daha kompleks olan canlı mekanizmaların tesadüflerle ortaya çıktığını savunmak bir saçmalıktır elbette. Çünkü her tasarım bir tasarımcıyı ispatlar. Evrim, doğadaki büyük tasarımı ise görmek istememektedir, çünkü bu tasarımı var eden Yaratıcımızı, yani Allah'ı kabul etmek, evrimcilerin ön yargılarına ve ideolojilerine aykırı gelmektedir.

Tüm bu ön yargı ve ideolojilerin temeli, materyalizm olarak bilinen felsefedir. Materyalist felsefe, maddenin yaratılmadığını, sonsuzdan beri var olduğunu ve madde dışında hiçbir gerçeklik olmadığını varsayan düşüncedir. Allah inancına ve dine ise şiddetle karşıdır. Bu bilim değil, bir felsefedir. Evrimciler ise bilime değil, söz konusu materyalist felsefeye bağlıdırlar ve bilimi de bu felsefeye uydurabilmek için çarpıtmaktadırlar. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve açık sözlü bir evrimci olan Richard Lewontin, bu somut gerçeği şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (doğumla birlikte gelen) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[131]

Evrimin Asıl Çıkmazı: Ruh

Yeryüzünde birbirine benzeyen pek çok canlı türü vardır. Örneğin ata ya da kediye benzeyen farklı türler olabilir. Böceklerin de birçoğu birbirine benzer görünümlüdür. Fakat bu benzerlikler hiç kimsede bir şaşkınlık yaratmaz.

Ancak nedense insanla maymun arasındaki bazı yüzeysel benzerlikler, kimi insanlarda son derece ilgi uyandırır. Öyle ki, bu ilgi kimi insanları evrim teorisinin gerçek dışı senaryolarını benimsemeye kadar iter. Oysa bir maymunla bir insan arasındaki yüzeysel benzerlikler hiçbir şey ifade etmez. Gergedan böceği ve gergedan da birbirlerine çok benzerler, ama bu benzerliğe dayanarak birisi böcek diğeri memeli olan bu hayvanlar arasında herhangi bir evrimsel ilişki kurmaya çalışmak komik olur.

Aradaki yüzeysel benzerlik dışında maymunun insanlara diğer hayvanlardan daha fazla bir yakınlığı söz konusu değildir. Hatta zeka açısından kıyaslanırsa, bir geometri mucizesi olan peteği üreten arı veya bir mühendislik harikası olan ağı üreten örümcek insana maymundan daha yakındır. Hatta bazı yönlerden üstündür bile...

Dahası, insanla maymun arasında çok büyük bir fark vardır. Maymun sonuçta bir hayvandır, bilinç açısından bir attan ya da bir köpekten farkı yoktur. İnsan ise bilinçli, irade sahibi, düşünebilen, konuşabilen, akledebilen, karar verebilen, muhakeme yapabilen bir varlıktır. Bütün bu özellikler de onun sahip olduğu "Ruh"unun işlevleridir. İnsanla diğer hayvanlar arasındaki uçurumu doğuran en önemli fark da işte bu "Ruh"tur. Hiçbir fiziki benzerlik, insan ile diğer bir canlı arasındaki bu en büyük farkı kapatamaz. Doğada ruhu olan tek canlı insandır.

Allah Dilediği Şekilde Yaratır

Peki evrimcilerin iddia ettikleri gibi bir senaryo gerçekleşmiş olsa bile ne fark eder? Hiçbir şey... Çünkü evrimin öne sürdüğü ve tesadüflere dayandırdığı her aşama ancak bir mucize eseri oluşabilir. Yani canlılık bu aşamalarla meydana gelmiş olsa dahi her aşama ancak bir yaratılış sayesinde gerçekleşebilir. Tesadüflerle bu aşamaların gerçekleşebilmesi asla mümkün değildir.

İlkel atmosferde bir protein oluşmuşsa bunun tesadüfen oluşamayacağı olasılık kanunları, biyoloji ve kimya kanunları ile kanıtlanmıştır. Fakat mutlaka oluştuğu iddia edilirse, o halde onu bir Yaratıcı yaratmıştır. Aynı mantık evrimcilerin öne sürdüğü bütün tezler için geçerlidir. Örneğin balıkların sudan karaya çıkıp kara canlılarını oluşturduğuna dair ne paleontolojik bir kanıt vardır, ne de fizik, kimya, biyoloji ve mantık kuralları böyle bir geçişi doğrulamaktadır. Fakat mutlaka "balıklar karaya çıktı sürüngenlere dönüştü" denilecekse, bunu diyen kişi, ancak bütün kuralların ve kanunların ötesinde, "OL" dediğinde dilediğini var eden üstün bir Yaratıcıyı kabul etmek zorundadır. Bunun dışında bir düşünce kendi içinde çelişir ve hiçbir mantık kuralıyla bağdaşmaz.

Gerçek çok açıktır. Tüm canlılık çok kusursuz bir tasarımın, çok üstün bir yaratılışın ürünüdür. Bu ise bizlere bir Yaratıcımızın varlığını, hem de sonsuz bir güç, bilgi ve akla sahip olan Yaratıcımızın varlığını ispatlar.

O Yaratıcı, göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunanların Rabbi olan Allah'tır.

NOTLAR

1. Enver Ziya Karal, *Osmanlı Tarihi*, VIII. Cilt, 3.b., Ankara: Türk Tarih Kurumu Basımevi, 1988, s. 552
2. François de Fontette, *Irkçılık*, Çev. Haldun Karyol, İstanbul: İletişim Yayınları, 1991, ss. 40-41.
3. James Ferguson, "The Laboratory of Racism", *New Scientist*, Vol. 103, 27 Eylül 1984, s. 18
4. Charles Darwin, *The Descent of Man*, 1871, "Summary"; Stephen Jay Gould, "The Moral State of Tahiti—and of Darwin", *Natural History*, 10/91, s. 14
5. Benjamin Farrington, *What Darwin Really Said*, London: Sphere Books, 1971, ss. 54-56
6. Charles Darwin, *İnsanın Türeyişi*, Ankara: Onur Yayınları, 7.b., Nisan 1995, ss.199-200
7. Darwin, "doğal seleksiyon" kavramını ortaya atarken, İngiliz klasik iktisatçısı Thomas Robert Malthus'un teorilerinden etkilenmişti. Malthus, yiyecek kaynaklarının aritmetik dizi ile artarken, insanların geometrik dizi ile çoğaldıklarını anlatmış ve bu yüzden insanların kaçınılmaz olarak kıyasıya bir yaşam mücadelesi sürdürdüklerini öne sürmüştü. Darwin ise bu kıyasıya yaşam mücadelesi kavramını doğaya uyarlamış ve "doğal seleksiyon"un bu mücadelenin bir sonucu olduğunu iddia etmişti. Oysa daha sonra yapılan araştırmalar, doğada Darwin'in varsaydığı gibi bir yaşam mücadelesi olmadığını gösterdi. İngiliz zoolog Wynee-Edwards'ın hayvan toplulukları üzerinde 1960 ve 70'lerde yaptığı uzun çalışmalar, canlı topluluklarının çok ilginç bir biçimde nüfuslarını dengelediklerini ve yiyecek için rekabeti engellediklerini ortaya koydu. Hayvan toplulukları çoğunlukla nüfuslarını ellerindeki yiyecek kaynaklarına göre düzenliyorlardı. Nüfus, açlık ve salgın hastalıklar gibi "zayıfları eleyen" faktörlerle değil, asıl olarak hayvanlarda yer alan içgüdüsel denetim mekanizmaları ile kontrol ediliyordu. Yani hayvanlar, nüfuslarını Darwin'in varsaydığı kıyasıya rekabet yoluyla değil, kendi üremelerini sınırlayarak kontrol ediyorlardı. (Wynne-Edwards, V. C. "Self Regulating Systems is Populations of Animals, *Science*, Vol. 147, 1965, ss. 1543-1548; Wynne-Edwards, V. C. Evolution Through Group Selection, London:1986)

Bitkiler bile Darwin'in öne sürdüğü "rekabet yoluyla seleksiyon" örnekleri değil, nüfus kontrolü örnekleri veriyordu. Botanikçi Bradshaw'un yaptığı gözlemler, bitkilerin çoğalırken üzerinde büyüdükleri alanın "yoğunluğu"na göre davrandıklarını, alandaki bitki yoğunluğu arttığında üremeyi azalttıklarını ispatladı. (Bradshaw 1965; Lee Spetner. *Not By Chance!: Shattering the Modern Theory of Evolution,* New York: The Judaica Press, Inc., 1997) Öte yandan karıncalar, balarıları gibi topluluklardaki rastlanan fedakarlık örnekleri, Darwinistik yaşam mücadelesi kavramının tam tersi bir model oluşturuyordu. Tüm bu araştırmalar gösterdi ki, doğada Darwin'in varsaydığı gibi bir çatışma ve karmaşa değil, çok hassas dengelerle hesaplanmış bir "düzen" vardı.

8. Lalita Prasad Vidyarthi, *Racism, Science and Pseudo-Science*, Unesco, France, Vendôme, 1983. s. 54
9. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure Of Man*, New York:W. W. Norton and Company, 1981, s. 72
10. Francis Darwin, *The Life and Letters of Charles Darwin*, D. Appleton and Co., 1896, Vol.II, s. 294
11. Hans Ulrich Wehler, *The German Empire*, s. 179
12. Benjamin Farrington, *What Darwin Really Said*, London: Sphere Books, 1971, s.82
13. Stephen Jay Gould, *Ontogeny and Phylogeny,* Cambridge, Mass: Harvard University Press, 1977, s. 127
14. Kenneth J.Hsü, "Is Darwinism Science?", *Eartwatch*, March 1989, ss. 15-17
15. Alaeddin Şenel, *Irk ve Irkçılık Düşüncesi*, Ankara: Bilim ve Sanat Yayınları, 1993, s. 61
16. Herbert Spencer, *The Man Versus the State*, New York:1884'den, Gosset, Race, ss. 147-148
17. *A Look Back at Eugenics*, Cilt 1, Sayı 3, Kasım 96
18. Alaeddin Şenel, *Irk ve Irkçılık Düşüncesi*, Ankara: Bilim ve Sanat Yayınları, 1993, s. 61
19. Thomas Gosset, *Race: The History of an Idea in America*, s. 170
20. Benjamin Farrington, *What Darwin Really Said*, London:Sphere Books, 1971, s. 82
21. Kenneth J. Hsu, "Letter to the Editor", *Geology*, April 1987, s. 377
22. Süleyman Kocabaş, *Hindistan Yolu ve Petrol Uğruna Yapılanlar: Türkiye ve İngiltere,* 1.b., İstanbul:Vatan Yayınları, 1985, s. 231
23. Ahmet İhsan, *Matbuat Hatıralarım*, İstanbul:A. İhsan Matbaası, 1931, s.57
24. Sir Achmed Bartlet, *Teselya Marekesinde*, İkdam Matbaası, Dersaadet, 1315, ss.12-13
25. Ragıp Üner, "Tarihte Türk-İngiliz İlişkileri", *Hayat Tarih Mecmuası*, 1 Eylül 1975, Yıl 11, Cilt 2, Sayı 9, Sıra No 129, Doğan Kardeş Matbaacılık, s.26
26. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi*, Tekin Yayınları, 1996, s. 42
27. Erol Ulubelen, *İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye*, İstanbul:Çağdaş Yayınları, Eylül 1982, s. 62
28. Erol Ulubelen, *İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye*, İstanbul:Çağdaş Yayınları, Eylül 1982, s. 77
29. Erol Ulubelen, *İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye*, İstanbul:Çağdaş Yayınları, Eylül 1982, s. 210
30. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi*, Tekin Yayınları, 1996, s. 285
31. Pierre Loti, *Can Çekişen Türkiye*, Çev: R.C.H.Matbaai Hayriye ve Şürekâsi, 1329 (1913), s. 108
32. Enver Ziya Karal, *Birinci Meşrutiyet ve İstibdat Devirleri 1876-1907,* VIII. Cilt, Atatürk Dil ve Tarih Yüksek Kurumu Türk Tarih Kurumu Yayınları, ss. 122-126
33. Frederick Burnaby, *Küçük Asya Seyahatnamesi*, 1.b., Sabah Kitapları, Haziran 1998, s. 74

34. Pierre Loti, *Can Çekişen Türkiye*, Çev: R.C.H.Matbaai Hayriye ve Şürekâsi, 1329 (1913), ss. 60-61
35. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi*, Tekin Yayınları, 1996, s. 34
36. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi*, Tekin Yayınları, 1996, s. 33
37. Erol Ulubelen, *İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye,* İstanbul:Çağdaş Yayınları, Eylül 1982, s. 185
38. Erol Ulubelen, *İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye,* İstanbul:Çağdaş Yayınları, Eylül 1982, s. 210
39. Erol Ulubelen, *İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye,* İstanbul:Çağdaş Yayınları, Eylül 1982, s. 215
40. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi*, Tekin Yayınları, 1996, s. 107
41. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi*, Tekin Yayınları, 1996, s. 117
42. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi,* Tekin Yayınları, 1996, ss. 100-101
43. Paul C.Helmreich, *Sevr Entrikaları, Büyük Güçler, Maşalar, Gizli Anlaşmalar ve Türkiye'nin Taksimi,* Çev. Şerif Erol, 1.b., Mart 1996, s. 147
44. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi,* Tekin Yayınları, 1996, ss. 35-36
45. Ali Naci Karacan, *Lozan,* Milliyet Yayınları, Tarih Dizisi 11, 2.b., Temmuz 1971
46. Süleyman Kocabaş, *Hindistan Yolu ve Petrol Uğruna Yapılanlar, Türkiye ve İngiltere,* 1.b., İstanbul: Vatan Yayınları, 1985, s. 231
47. Francis Darwin, *The Life and Letters of Charles Darwin,* Vol. I, 1888. New York:D. Appleton and Company, s.285-286
48. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, Ankara:T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları, Yayın. 2068, 1998
49. Emin Oktay, *Lise 2 Tarih Kitabı*, İstanbul:Atlas Kitabevi, 1990, s. 45
50. Jean Paul Roux, *Türklerin Tarihi*, Milliyet Yayınları, 5.b., 1997, s. 40
51. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, "Siyasi Tarih", Ankara:T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları/2068, 1998, s. 18
52. Enver Ziya Karal, *Birinci Meşrutiyet ve İstibdat Devirleri 1876-1907*, VIII. Cilt, Atatürk Dil ve Tarih Yüksek Kurumu Türk Tarih Kurumu Yayınları, s. 553
53. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, "Siyasi Tarih", Ankara:T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları/2068, 1998, s. 41
54. Osman Turan, *Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları,* İstanbul:Turan Neşriyat ve Matbaacılık, 1969, Cilt 1, s. 182
55. Osman Turan, T*ürk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları,* Cilt 1, s. 182
56. Osman Turan, *Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları,* Cilt 2, s. 138
57. Jean Paul Roux, *Türklerin Tarih*i, Milliyet Yayınları, 5.b., 1997, s.151
58. Osman Turan, *Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları,* İstanbul:Turan Neşriyat ve Matbaacılık, 1969, Cilt 2, s. 7
59. Aydın Taneri, "Türk Askerliği ve Medeniyeti Hakkında Yabancıların Görüşleri", *Milli Kültür Dergisi*, Aralık 1981, s.15 (Voltaire, Türkler, Müslümanlar ve Ötekiler, ss. 39-41)

60. Osman Turan, *Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları,* İstanbul:Turan Neşriyat ve Matbaacılık, 1969, Cilt 2, s. 187
61. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1,* "Siyasi Tarih", Ankara:T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları/2068, 1998, Cilt 1, s. 77 (Khalkokondylas, Paris tab'ı, s. 29)
62. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, s. 77 (Fransız tarihçisi Fernard Grenard, Paris 1938, s. 52)
63. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1,* Cilt 1, s. 77 (Oxford 1916, s. 52)
64. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1,* ss. 105, 106, 107
65. N. M. Panzer, *The Harem,* Londra: 1936, s. 237
66. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, "Siyasi Tarih", Ankara: T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları/2068, 1998, s. 98
67. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1,* s. 106
68. *Türkler İçin Ne Diyorlar?*, Derleyen: Mutlu Altay, Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü, Diyanet Vakfı İstanbul Araştırma Merkezi Kütüphanesi, s. 23
69. Feridun Emecen, Kemal Beydilli, Mehmet İpşirli, Mehmet Akif Aydın, İlber Ortaylı, Abdülkadir Özcan, Bahaeddin Yediyıldız, Mübahat Kütükoğlu, *Osmanlı Devleti Medeniyeti Tarihi,* İstanbul: 1994, İslam Tarih, Sanat ve Kültür Araştırma Merkezi, s. 467
70. *Hürriyet Gazetesi*, 3 Ağustos 1962
71. Süleyman Kocabaş, *Hindistan Yolu ve Petrol Uğruna Yapılanlar Türkiye ve İngiltere,* İstanbul:Vatan Yayınları, Ağustos 1985, s. 165
72. Süleyman Kocabaş, *Avrupa Türkiyesi'nin Kaybı ve Balkanlarda Panislavizm,* İstanbul: Ağustos, 1986, s. 32
73. Toktamış Ateş, *Osmanlı Toplumunun Siyasal Yapısı (Kuruluş Dönemi),* Say Kitap Pazarlama, s. 116 (Richard Peters, "Geshichte der Türken", s. 8)
74. Prof.Dr.Nejat Göyünç, *Osmanlı İmparatorluğu Hakkında Bazı Düşünceler,* Diyanet Vakfı, 1973, s. 29 (Acta Orientalia Hungarica, XV, 173-82) (Bulgaristan Türkleri'ne ve Rusçuk'taki Türk Eserlerine dair 1897 tarihli rapor, Eşref Eşrefoğlu, *Güneydoğu Avrupa Araştırmaları Dergisi,* Sayı 1, ss. 19-36)
75. Osman Turan, T*ürk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları,* Turan Neşriyat ve Matbaacılık, İstanbul 1969, Cilt 2, s. 190
76. *Türkler İçin Ne Diyorlar?,* Derleyen: Mutlu Altay, Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü, Diyanet Vakfı İstanbul Araştırma Merkezi Kütüphanesi, s. 11
77. *Türkler İçin Ne Diyorlar?,* Derleyen: Mutlu Altay, s. 12
78. Osman Turan, *Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları,* Turan Neşriyat ve Matbaacılık, İstanbul 1969, Cilt 2, s. 122
79. Osman Turan, *Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları,* Cilt 2, s. 6
80. Emekli Korgeneral Hüseyin Işık, *Yabancı Gözüyle Türkler ve Türk Ordusu*, Genelkurmay Askeri Tarih ve Stratejik Etüt Başkanlığı Yayınları, Ankara:Genelkurmay Basımevi, 1995, s. 281

81. *Türkler İçin Ne Diyorlar?,* Derleyen: Mutlu Altay, Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü, Diyanet Vakfı İstanbul Araştırma Merkezi Kütüphanesi, ss. 18-19
82. *Türkler İçin Ne Diyorlar?*, Derleyen: Mutlu Altay, s. 20
83. *Türkler İçin Ne Diyorlar?*, Derleyen: Mutlu Altay, s. 21
84. Comte de Marsigli, *L'état militaire de l'Empire Ottoman*, ses progres et sa décadece. La Haye, 1732, 1. C., s. 402.
85. Mouradgea d'Ohsson, *Tableau général de l'Empire Ottoman*, Paris, 1791, 4. C., s.311
86. Michel le Syrien, *Chronique Universelle*, Fransızca'ya tercüme eden: J.B.Chabot. Paris, 1905, 3.C., s. 152. (Süryâni Mikâil Vakâyinâmesi'nin tam olmayan Türkçe tercümesi için, Türklük dergisinin Mayıs – Haziran, Ağustos – Eylül ve Aralık 1939 ile Ocak 1940 tarihli sayılarına bakılmalıdır.)
87. Osman Turan, *Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları,* Turan Neşriyat ve Matbaacılık, İstanbul 1969, Cilt 2, s. 125
88. Guer, *Moeurs et usages des Turcs*, Paris, 1747, 2. C, s. 1
89. Prof.Dr.Osman Turan, *Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları,* İstanbul:Turan Neşriyat ve Matbaacılık, 1969, Cilt 2, s. 126
90. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, "Siyasi Tarih", T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları/2068, Ankara 1998, s. 14 (Historie de I'Empire Ottoman, 1, Paris 1835, ss. 1-2)
91. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, s. 14 (Apologie, Cenevre, 1629, s. 6)
92. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1,* s. 14 (Introductıon a I'Historie de I'Orient Musulman, Paris 1943, s. 164)
93. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1,* s.14 (Mehmed der Eroberer, Münih 1953, s. 469)
94. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1,* s.14 (Soliman, New York 1929, s. 33)
95. *The Ottoman State and Its Place in World History*, Leiden 1974, s. 15
96. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, "Siyasi Tarih", T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları/2068, Ankara 1998, ss. 14-15
97. *Tercüman*, 14 Ağustos 1987
98. Karl Marx-Friedrich Engels, *Seçme Yazışmalar 1, 1844-1869*, 1.b., Sol Yayınları, Kasım 1995
99. Karl Marx-Friedrich Engels, *Seçme Yazışmalar 2, 1870 - 1895*, 1.b., Sol Yayınları, Ekim 1996, Ankara, Çev. Yurdakul Fincancı
100. ConwayZirkle, *Evolution, Marxian Bıology and the Social Scene*, University of Pennsylvanıa Press, 1959, s. 527
101. Conway Zirkle, *Evolution, Marxian Biology and the Social Scene*, Philadelphia: The University of Pennsylvania Press, 1959, ss. 85-86
102. Tom Bethell, "Burning Darwin to Save Marx", *Harper's Magazine,* December 1978, ss. 31-38, 91-92
103. Friedrich Engels, *Ütopik Sosyalizm-Bilimsel Sosyalizm,* Sol Yayınları, 1990, s. 85

104. Marks-Engels, *Seçme Yapıtlar 3,* Sol Yayınları, s. 156
105. Friedrich Engels, *Doğanın Diyalektiği,* Sol Yayınları, 1996, s. 8
106. Henry Morris, *The Long War Against God: The History and Impact of the Creation, Evolution, Conflict,* 8.b., Michigan: Baker Book House, Mart 1996, s. 85
107. Alan Woods-Ted Grant, "Marxism and Darwinism", *Reason in Revolt: Markxism and Modern Science*, London:1993
108. K. Mehnert, *Kampf um Mao's Erbe.*, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977
109. *Karl Marx Biyografi*, Öncü Yayınevi, s. 368
110. Kent Hovind, *The False Religion of Evolution*, http://www.hsv.tis.net/....ke4vol/evolve/ndxng.html (bu kitap sadece internette yayınlanmıştır)
111. John N.Moore, *The Impact of Evolution on the Socıal Sciences*, Impact No. 52, www.icr.org/pubs/imp/imp-52.htm
112. "The Darwin Debate, Marxism Today", *Theoretical and Discussion Journal of the Communist Party,* London, Vol. 26, April 1982, ss. 20-22
113. Paul G.Humber, "Hitler's Evolution Versus Christian Resistance", *Vital Articles on Science/Creation*, www.icr.org/pubs/imp/imp-181.htm
114. Henry Morris, *The Long War Against God: The History and Impact of the Creation, Evolution, Conflict,* 8.b. Michigan: Baker Book House, Mart 1996, s. 419
115. Samuel T. Francis, *Sovyet Strategy of Terror,* s. 54
116. V. İ. Lenin, *Collected Works*, Moscow, Cilt 9 s. 346
117. V. İ. Lenin, *Collected Works,* Moscow, cilt 35, s. 238
118. *Pravda Gazetesi*, 26 Ekim 1918
119. Ann Arbor, *Leon Troçki, Terörizm ve Komünizm*, University of Michigan, 1963, s. 58
120. V.I. Lenin, *Marks-Engels–Marksizm*, Ankara: Sol Yayınları, Çev: Vahap Erdoğdu, 1976, s. 428
121. Charles Darwin, *The Origin of Species,* London: Senate Press, 1995, s. 134.
122. Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association,* Vol. 87, No. 2, 1976, s. 133
123. T. N. George, "Fossils in Evolutionary Perspective", *Science Progress,* Vol. 48, Ocak 1960, ss. 1, 3
124. Richard Monestarsky, "Mysteries of the Orient", *Discover,* Nisan 1993, s. 40
125. J. D. Thomas, *Evolution and Faith*, Abilene, TX, ACU Press, 1988. ss. 81-82
126. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları 1984, s. 61
127. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, s. 61
128. Frank B. Salisbury, *Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution*, s. 336
129. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları 1984, s. 39
130. Chandra Wickramasinghe, *Interview in London Daily Express,* 14 Ağustos 1981

131. Richard Levontin, "The Demon-Haunted World", *The New York Review of Books*, January 9, 1997, s. 28

... Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)